

பல்கலை

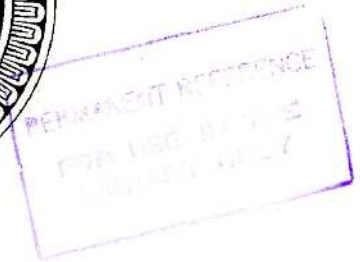
தொகுதி 1, இதழ் - 6, 2006

கலைப்பீடம்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை,
இலங்கை.
2006

100-100

பல்கலை

தொகுதி 01, இதழ் 6 – 2006

கலைப்பீடம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை

இலங்கை

604460

641293

18-268

PALKALI is a bi-annual refereed journal published in Tamil by the Faculty of Arts, University of Peradeniya, in January and July each year. It carries original research papers in social sciences and humanities. The contributions shall be in the form of research articles, book reviews, notes and comments and need to be academic nature. All the contributions and the communications should be addressed to the Editor, PALKALAI, Faculty Tamil Journal, Faculty of Arts, University of Peradeniya, Peradeniya, Sri Lanka.

Editors : R. Y. Kanagaratnam

Managing Editor : M. A. Nuhman, Department of Tamil

Editorial Board : A. Sivaraja Associate.Professor Dep. of Poilitical
Science
M.S.M Annaz Dept of Philoshopy

Annual Subscription : Laocal Rs. 150.00, Overseas \$ 10

Single Copy : 100.00

பல்கலை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடத்தினால் ஆண்டுக்கு இருமுறை ஜனவரி, ஜூலை மாதங்களில் வெளியிடப்படும் ஓர் ஆய்விதழ். சமூக விஞ்ஞானம், மனிதப் பண்பாட்டியல் சார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல் மதிப்புரைகளும், கருத்துரைகளும் இவ்வாய்விதழில் பிரசுரமாகும். தகுந்த அறிஞர்களின் பரிசீலனைக்குப் பின்னரே ஆக்கங்கள் பிரசுரத்திற்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

ஆசிரியர் : இரா.வை. கணகரட்ணம்

நிர்வாக ஆசிரியர் : எம். ஏ. நு.மான் தமிழ்த்துறை

ஆசிரியர் குழு : அ. சீவராஜா இணைப் பேராசிரியர் அரசறிவியல்துறை
எம்.எஸ்.எம் அனஸ் மெய்யியல்துறை

ஆண்டு சந்தா : உள்நாட்டு ரூ. 150.00. வெளிநாடு \$ 10

தனிப்பிரதி : ரூ. 100.00

604460

உள்ளடக்கம்

1. அய்விருத்தி குறித்த கருத்தியல்களின் பரிணாம வளர்ச்சி
எஸ் விஜேசந்திரன்
2. இலங்கைத் தமிழ் சமூகமும் ஆவணமாக்கமும்
ஆர் மகேஸ்வரன்,
ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி அருளானந்தம்
3. மார்க்ஸிய ஒழுக்கவியல் கருத்தோட்டத்தைக் கட்டமைப்பதில்
மனித இயல்பும் அந்நியமாதம்
எம்.எஸ்.எம். அனஸ் -
4. இஸ்லாமும் மெய்யியலும் ஆய்வுக்கான பூர்வாங்கக் குறிப்புரைகள்
பீ.எம் ஜமாஹிர்
5. ஐரோப்பியரது இந்தியவியல் ஆய்வுகள்
வ. மகேஸ்வரன்

கட்டுரையாளர்கள்

- எஸ் விஜேசந்திரன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர், பொருளியற்றுறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
- ஆர் மகேஸ்வரன்,
சிரேஸ்ட் துணை நூலகர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
- ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி அருளானந்தம்
சிரேஸ்ட் துணை நூலகர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- எம்.எஸ்.எம். அனஸ்
முதுநிலை விரிவுரையாளர், மெய்யியற்றுறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
- பி.எம். ஜமாஹிர்
விரிவுரையாளர் மெய்யியல் உளவியல் துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
- வ. மகேஸ்வரன்,
முதுநிலை விரிவுரையாளர் தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

அபிவிருத்தி குறித்த கருத்தியல்களின் பரிணாம வளர்ச்சி

எஸ் விஜேசந்திரன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர், பொருளியற்றுறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்

குறிப்பிட்டதொரு காலப்பகுதியில் ஏற்பனவுத்தன்மை பெற்றிருந்த எண்ணங்களும், கருத்தியல்களும், கோட்பாடுகளும் பின்னர் வந்தகாலப்பகுதிகளில் வெளிவந்த புதியனவற்றுடன் ஒப்பிடமிடத்து பலவினாமானவைகளாக கருதப்படுவது இயல்பானதொன்றாகும். “அபிவிருத்தி” குறித்த எண்ணக்கருக்களும் கருத்தியல்களும், கோட்பாடுகளும் அவ்வாறானவையே.

20ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் அரைப்பகுதியில் “அபிவிருத்தி” குறித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தியல்களும், கோட்பாடுகளும் இன்றைய காலகட்டத்தின் அபிவிருத்தி குறித்த கண்ணோட்டத்தில் மிகவும் எளிமையான விளக்கங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலப்பகுதியிலும் உலகை ஆக்கிரமித்திருந்த ஏகாதிபத்திய பேரரசுகள் மற்றும் குடியேற்ற நாடுகளால் முக்கியத்துவமளிக்கப்பட்ட அபிவிருத்திசார் கருத்துக்குடன ஒப்படுமிடத்து அபிவிருத்தியடைந்து வரும் இன்றைய உலகத்தின் அபிவிருத்தி குறித்து உலக நாடுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள கருத்துக்களும் அணுகுமுறைகளும் மிகவும் விரிவுப்படுத்தப்பட்ட பரப்பினைக் கொண்டுள்ளன. அடிப்படைத் தேவைகளையும், பொருளாதார-சமூக மேம்பாடுகளையும் மையப்படுத்தி இன்று நாம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் அபிவிருத்திசார் அடைவுகளுக்கும் அபிவிருத்தி குறித்த இலக்குகளுக்கும் அன்று ஏகாதிபத்திய பேரரசுகளும் குடியேற்ற நாடுகளாலும் குறைவான முக்கியத்துவத்தையே கொடுத்திருந்தன. அவை முலப்பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்வதையும் இழிவு ஊழியத்தை வழங்குவதையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு தொழிற்பட்டதனால் அபிவிருத்தி குறித்த கருத்துகளையும் தமது தனிப்பட்ட பொருளாதார அடைவுகளை மையப்படுத்தும் வகையிலேயே கொண்டிருந்தன.

குடியேற்ற நாடுகளின் விடுதலை மற்றும் உலக பொருளாதார ஒழங்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், சர்வதேச அமைப்புகள் அபிவிருத்தி குறித்து தமது பார்வையில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட

மாற்றங்கள், அபிவிருத்தி பொருளியலாளர்களினதும் கொள்கை வகுப்பாளர்களினதும் பார்வை சமூகத்திலுள்ள அடித்தள மக்கள் மீதும், அவர்களது வாழ்க்கைத்தர மேம்பாட்டின் மீதும், அவற்றின் நீடித்த அடைவுகளின் மீதும் அதிகளவில் திரும்பியமை என்பன அபிவிருத்தி குறித்த எண்ணக்கருக்கள், அணுகுமுறைகள் இலக்குகள், அளவீடுகள், என்பனவற்றில் எழுச்சிமிக்க, விரும்பத்தக்க பரிணாம மாற்றங்கள் ஏற்பட காரணமாகின.

“அபிவிருத்தி” என்றால் என்ன? இது ஒரு எளிய, நேரடியான கேள்வியாகவிருந்த போதிலும், இந்த எண்ணக்கருவைக் கோட்பாட்டுத்தியாகவும் பிரயோகரீதியாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவாறும் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியவாறும் வரையறுப்பதென்பது ஒரு பிரதான சவாலாகும். “அபிவிருத்தியானது அரசாங்கக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள், பொருளியலாளர்கள், ஏனைய சமூக விஞ்ஞானிகள் என்போரினது நிரந்தர கவனத்திற்குட்பட்ட ஒரு விடயமாகவிருந்த போதிலும் அதனை எவ்வாறு வரையறுப்பது? எவ்வாறு அளவிடுவது? எவ்வாறு சிறந்த முறையில் அடைந்துக்கொள்வது? என்பன தொடர்பாக இதுவரையில் சிறியளவிலான இணக்கப்பாடே அடைந்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பிரதான காரணம், பொருளாதார மற்றும் சமூக மாற்றங்களின் அடிப்படைகள், அடைவுகள், பண்புகள், பரப்பு என்பன தொடர்பாகத் திருப்தியின்மை எற்படுகின்றமையாகும். இதன் விளைவாகக் காலத்துக்குக் காலம் அபிவிருத்தி குறித்த இலக்குகள் மற்றும் அளவீடுகளை மீளவரையறுப்பதற்கான தேவைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன.” (UNDP, 1990).

பொதுவான பார்வையில் “அபிவிருத்தி” என்பது “நேர்க்கணிய திசையில் விரும்பத்தக்க மாற்றத்துடன் கூடிய ஒரு புதிய நிலையிலான செயற்பாடாகும்”. ஒரு சமூகம் அல்லது பொருளாதார முறைமை குறித்து நோக்குமிடத்து அபிவிருத்தியென்பது பொதுவாக அல்லது அக்குறிப்பிட்ட முறைமை சார்ந்த நிலையில் மேம்பட்ட நிலைநோக்கிய ஒரு இயக்கச்செயற்பாடாகும். இவ்விளக்கம் அபிவிருத்தி குறித்து ஒரு பல்பரிமாணமிக்க பார்வையின் அவசியத்தை எடுத்தியம்புகின்றது.

பொருளாதார வளர்ச்சி அணுகுமுறை (Economic Growth Approach)

அபிவிருத்திக்கான “மரபுசார்ந்த” அணுகுமுறையானது “பொருளாதார வளர்ச்சியே (Economic Growth)” அபிவிருத்தியின் அடிப்படைத்தேவையெனக் கருதியது. வளர்ச்சியை மையப்படுத்திய கொள்கைகள் அபிவிருத்திக்குச் சார்பானவைகளாகக்

கருதப்பட்டதோடு. எதிர்நிலைக் கொள்கைகள் பொருத்தமற்றவைகளாகக் கருதப்பட்டன. வருமான சமனின்மை, வறுமை அல்லது சமூகநலன் சார்ந்த அம்சங்களுக்கு குறைவான முக்கியத்துவமே கொடுக்கப்பட்டு அபிவிருத்தி சார்ந்த எண்ணக்கருக்கள் வரையறுக்கப்பட்டன. சந்தையை மையப்படுத்திய பொருளாதாரமாக இருந்தாலென்ன? சமூகக்கொள்கையை மையப்படுத்திய அரசாசார்ந்த பொருளாதாரமாக இருந்தாலென்ன? பொருளாதார வளர்ச்சியை ஒரு நாடு அடைந்துக்கொள்ளும் பட்சத்தில் அது ஏனைய அனைத்து நன்மைகளுக்கும் இயல்பாகவே இட்டுச்செல்லும் (Fakunda- Parr, 2003) எனக்கருதப்பட்டது.

யோசிரியர் மீயர் மற்றும் பேல்ட்வின் (Meier and Baldwin, 1957) ஆகியோர் “அபிவிருத்தியென்பது ஒரு செயல்முறையாகவிருப்பதோடு அங்கு ஒரு பொருளாதாரத்தின் மெய்தேசிய வருமானம் நீண்ட கால அடிப்படையில் அதிகரித்துச் செல்லும்” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்கருத்தின்படி, ஒரு நாட்டின் உயர்வான மெய்தேசிய வருமானமானது உயர்வான பொருளாதார அபிவிருத்தியின் குறிக்காட்டியாக கருதப்பட்டது. சுருக்கமாக கூறுவதாயின், பொருளாதார அபிவிருத்தியை அளவிடும் கருவியாக மெய்தேசிய வருமானம் எற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அபிவிருத்திய் பொருளியலாளர்களான பேனார்ட் ஒகும் மற்றும் ரிச்சர்ட் பபிஸ்டு ரிச்சர்ட்சன் (Bernard Okum and Richard W Richardson, 1965) ஆகியோர் பொருளாதார அபிவிருத்தியென்பது நலன் சார்ந்த நிலைத்திருக்கக்கூடிய மேம்பாடு என்றும் அது பண்டங்கள் மற்றும் சேவைகளின் தொடர்ச்சியான அதிகரிப்பினை பிரதிபலிக்கும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கருத்தியல், அபிவிருத்திக் குறித்து முன்று முக்கிய விடயங்களை வலியுறுத்துகின்றது. அவையாவன, முதலாவது, அபிவிருத்தியென்பது மாற்றமுறக்கூடிய ஒரு நீண்டகால செயற்பாடு, இரண்டாவது, அது பொருட்சார்ந்த நலன் மேம்பாட்டை குறிக்கின்றது, முன்றாவது, பொருள்சார்ந்த நலனை அளவிடும் கருவி என்பனவாகும். யோசிரியர் பாரன் (Baran, 1957) என்பவர் “அபிவிருத்தியென்பது பொருள்சார்ந்த பண்டங்களின் தலா உற்பத்தியில் ஏற்படும் நீண்டகால அதிகரிப்பு” எனக்குறிப்பிடுகின்றார். யோசிரியர் கோலின் கிளார்க் (Colin Clark - 1949) என்பரின் கருத்துப்படி “அபிவிருத்தி என்பது பொருளாதார நலனின் மேம்பாடு” என்பதாகும். பொருளாதார முன்னேற்றம் என்பது பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் வெளியீட்டு அதிகரிப்பினை முயற்சி, அருமையான வளங்கள் என்பனவற்றின் இழிவு செலவில் அடைந்துக்கொள்ளல் என அவர் விளக்கமளிக்கிறார்.

மேலே குறித்துக்காட்டப்பட்ட எண்ணக்கருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 20ஆம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதியில் ஐரோப்பா, வடஅமெரிக்கா மற்றும் ஐப்பான் போன்ற செல்வந்த நாடுகள் பொருளாதார வளர்ச்சியின் மையப்பொருளாக “முன்னேற்றம்” (Progress), “நவீனமயமாக்கம்” (Modernization) ஆகிய இலக்குகளையே பொதுவாக ஏற்றிருந்தன. அவை சமூக நீதி (Social Justice), சமத்துவம் (Equality) ஆகியவற்றிற்குச் சார்புரீதியில் குறைவான முக்கியத்துவத்தையே கொடுத்திருந்தன (Jonathan M Harris, 2000). 1930களில் நிலவிய உலகளாவிய பெரும் பொருளாதார மந்தமானது ஐரோப்பா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் ஏற்படுத்திய கடுமையான வறுமை மற்றும் சமூக பாதகாப்பு வலைப்பின்னலின்மை என்பன இந்நாடுகளில் வாழும் பெருந்தொகையான மக்களை எந்தளவு கடுமையாக பாதித்தன என்பதையும், அக்காலத்தின் அபிவிருத்திசார் கொள்கை மாற்றங்களின் நன்மைகள் பெருந்தொகையான மக்களை முழுமையாகச் சென்றடையவில்லை என்பதையும் இப்பாதிப்புகள் எடுத்துக்காட்டின.

அபிவிருத்தி குறித்த பொருளாதார வளர்ச்சி அணுகுமுறை 20ஆம் நூற்றாண்டின் முன்றாம் கார்ப்பகுதியில் பரந்தளவில் நடைமுறையில் ப்ரியோகத்திற்குள்ளான ஒரு அணுகுமுறையாகவிருந்த போதிலும், இவ்வணுகுமுறை பல்வேறு வரையறைகளைக் கொண்டிருந்தமை பின்வந்த பொருளியலாளர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டதோடு இவ்வணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அபிவிருத்தி அளவீட்டு முறைகள் மறுதலிக்கப்பட்டன. அத்தகைய வரையறைகளாவன: முதலாவது, பொருளாதார வளர்ச்சி அணுகுமுறையானது ஒரு சமூகத்தின் செல்வப் பங்கீட்டிலுள்ள உண்மையான வேறுபாட்டை மறைக்கும் தன்மைக்கொண்டது என வாதிடப்பட்டது. இது வகுப்புச் சாரந்தோரிடையே மட்டுமன்றி ஏழை, பணக்காரர்கள் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் முனையுழைப்புத் தொழிலாளர்கள் பிராந்தியங்கள், இனம் அல்லது பால்நிலைத் தளங்களில் காணப்படும் வருமான வேறுபாட்டை மறைக்கும் தன்மையையும் கொண்டது என விமர்சிக்கப்பட்டது (Matthias Sant’ Ana, 2008). இரண்டாவது, இவ்வணுகுமுறையானது பண்டங்கள் மற்றும் சேவைகளின் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்குடாக ஒரு தேசம் அடைந்துக்கொள்ளும் செல்வப் பெருக்கு மட்டுமே அபிவிருத்திக்கு அவசியமானது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சில விருப்பத்தேர்வுகள் செல்வப் பெருக்கத்திற்குடாக அடைந்துக்கொள்ளக் கூடியதாகவிருந்தாலும் பல விருப்பத்தேர்வுகள் அவ்வாறானதல்ல. சமூக ஒற்றுமை, குடும்ப உறவுகள், ஓய்வு, மனமகிழ்ச்சி என்பன செல்வத்தின் அளவிலின்றி ஏனைய காரணிகளிலேயே அதிகளவில்

தங்கியுள்ளன (Sen 1999). முன்றாவது, செல்வம் கீழ்மட்ட அபிவிருத்தி நிலையில் தவிர்க்க முடியாதவொன்றாக இருந்தபோதிலும், உயர்மட்ட அபிவிருத்தி நிலைமைகளில் அது குறைவான முக்கியத்துவத்தையே கொண்டுள்ளது. வருமானம் போதாமை குறைவிருத்தியின் ஒரு முக்கிய பரிமாணமாகும். ஆனால், அபிவிருத்தியினை வேறுமனே பொருளாதார முன்னேற்றத்தை மட்டுமே கவனத்திற் கொண்டு விளங்கிக்கொள்ள முடியாது (Berenger & Verdier Chouchane, 2007). அவ்வாறு விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிப்பதும் அர்த்தமற்றதொன்றாகும். நான்காவது, தேசிய செல்வத்தை அதிகரிப்பதற்குடாக அடைந்துக்கொள்ளப்படும் பயன் அதிகரிப்பு மற்றும் பல்வேறு தேவைகளின் பூர்த்தி என்பனவற்றிற்கு மேலாக அபிவிருத்தி குறித்த பார்வையில் ஒருவரின் நீண்ட ஆயுள், ஆரோக்கியமான வாழ்வு, அறிவு வளர்ச்சி என்பனவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கமுடியும் (Matthias Sant' Ana, 2008). சிலவேளை ஒரு தேசத்தின் செல்வ அதிகரிப்பு சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினருக்கு நன்மைகளை வழங்கினாலும் முழுச்சமூகத்திற்கும் சிறந்தநிலையினைப் பெற்றுக்கொடுப்பதில் தவறிவிடுகின்றது. இத்தகைய விமர்சனங்கள் அபிவிருத்தி எண்ணக்கருவைக் குறுகிய நோக்கில் பொருளாதார வளர்ச்சியை மட்டும் மையப்படுத்தி பார்ப்பதைத் தவிர்த்து பரந்தநோக்கில் விளக்கும் தேவையையும் மாற்று அணுகுமுறைகளை முன்வைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் பொருளியலாளர்களிடையே ஏற்படுத்தியது.

பொருளாதார வரலாற்று ஆசிரியரான ரோஜல் பேக்ஹவுஸ் (Rogel Backhouse, 1991) என்பவர் இத்தகைய கருத்தியலின் வரலாற்று படிமுறை வளர்ச்சியை பின்வருமாறு விளக்குகிறார். “1940களிற்கு முன்பு இன்றைய நவீன வடிவத்தையொத்த கருத்து அபிவிருத்திப் பொருளியலில் காணப்படவில்லை. அபிவிருத்தி குறித்துப் பொருளாதாரங்கள் கொண்டுள்ள இன்றைய அக்கறை அபிவிருத்தி இலக்குகளின் பரப்பை முன்னரையிட விரிவுபடுத்தியுள்ளது. இன்று குறைவிருத்தி நாடுகளாகக் காணப்படுபவைகள் முன்னர் ஒருபோதும் குடியேற்ற நாடுகளாக இல்லாதிருந்திருப்பின் ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து சர்ப்புரிதியில் இன்று ஏதாவதொரு வகையில் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் எனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது” எனக்குறிப்பிடுகின்றார்.

பொருளாதார மற்றும் சமூக சமத்துவ அணுகுமுறை (Economic and Social Equity Approach)

இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் நாடுகளுக்கிடையிலான நிரந்தர சமாதானம் மற்றும் சமூக, பொருளாதார சமத்துவம் என்பன பற்றி உலகளாவிய ரீதியில் கொள்ளப்பட்ட அக்கறையானது அபிவிருத்தி குறித்த நிலைப்பாடுகளிலும், கொள்கையாக்கங்களிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பெரும்பாலான அரசாங்கங்களின் பிரதான முன்னெடுப்புக்களாக பெரும்பான்மையோரினது பொருளாதார மற்றும் சமூக மேம்பாடுகள் அமைந்ததோடு, குடியேற்ற நாடுகளின் ஆதிக்க விரிவாக்கத்தின் பின்னடைவைத் தொடர்ந்து இத்தகைய இலக்குகள் உலகின் மிக வறிய நாடுகளின் சமூக மற்றும் நிறுவனரீதியான மேம்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியதோடு, அவை பொருளாதார அபிவிருத்திக் கொள்கைகளிலும் கோட்பாடுகளிலும் முக்கிய இடம்பிடித்தன. அத்தோடு முதலாளித்துவம் மற்றும் கம்யூனிசம் என்பவற்றுக்குமிடையிலான பனிப்போர் (Cold war) தொடர்பான போட்டியிலும் இது பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்தியது.

ஆரம்பகாலப் பொருளியங் கோட்பாடுகள் அபிவிருத்தி குறித்த எண்ணங்களை நேர்ப்பொருளியல் ஆய்வு முறையியல் நோக்கில் அனுகூபவையாக இருந்தன. அதாவது, அவை அபிவிருத்தியை “அபிவிருத்தி என்றால் என்ன? என்று ஆராய்வதை விடுத்து அபிவிருத்தி எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? என்ற கண்ணோட்டத்தில் அபிவிருத்தி குறித்த விளக்கங்களை முன்வைத்தன. இந்த நோக்கியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ரோஜர் பேக்ஹோஸ் (Roger Backhouse, 1991) அவர்கள் அபிவிருத்தி என்பது ‘சமூக, அரசியல் விடயங்களை மட்டும் கவனத்திற்கொள்ளாது அது இலக்குகளையும், எண்ணங்களையும், முடிவுகளையும் பொருளாதார அர்த்தத்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

டபிள்யூ. டபிள்யூ. ரொஸ்டோ (W.W Rostow, 1960) என்பவர் 1960ல் வெளியிட்ட “பொருளாதார வளர்ச்சியின் கட்டங்கள்” என்ற தனது நூலில் பொருளாதார அபிவிருத்தி குறித்த ஒரு “நேர்கோட்டு” கருத்தியலை முன்வைத்திருந்தார். இந்நூலின் “ஒரு கம்யூனிஸ்ட்.....” என்ற அத்தியாயத்தில் “கம்யூனிச வறிமுறைக்கு மாறாக முதலாளித்துவ பொருளாதாரங்கள் மூலம் உலக மக்களில் பெரும்பான்மையோரது சிறந்த

வாழ்க்கை நிலைக்கு ஏற்படைய சிறந்த சமூக பொருளாதார இலக்குகளை அடைந்து கொள்ளமுடியும்” என்பதற்குச் சார்பான தூரநோக்குடைய சிந்தனைகளை முன்வைத்தார். இவரின் நோக்கின்படி வெற்றிகரமான எல்லா அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளும் “மரபுச் சமூகத்திலிருந்து பொருளாதார மேலெழுச்சிக் கட்டத்திற்கூடாக மிக உயர்வான நுகர்வுக் கட்டத்தைப் படிமுறை வளர்ச்சிக்கூடாக கடந்து செல்ல வேண்டும்” (Rostow, 1960) எனக் கருதப்பட்டது. ரொஸ்டோவின் ‘மேலெழுச்சிக் கருத்தியல்’, ‘உயர்வான நுகர்வு மட்ட இலக்கு’ மற்றும் ‘சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றம்’ குறித்த முழுமையான விளக்கங்கள், பல அபிவிருத்திப் பொருளியலாளர்களாலும் மின்னர் வரவேற்கப்பட்டதோடு இன்றைய அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளில் முக்கியமானதொன்றாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய பொருளியலாளர்கள், சமூக விஞ்ஞானிகள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் முன்னரை விட பரந்தளவிலான அரசியல் பொருளாதார எண்ணக்கருக்களை கொண்ட கட்டங்களை இன்று உருவாக்கியுள்ளனர். இவர்கள் “பொருளாதார அபிவிருத்தியானது தெளிவான இலக்கை கொண்டிருப்பதோடு, அத்தகைய பொருளாதார அபிவிருத்தி கொள்கைகளின் இலக்கானது நிலைத்திருக்கக்கூடிய வகையில் பண்டங்களையும் சேவைகளையும் அதிகரித்துவரும் சனத்தொகைக்கு வழங்குவதோடு, உலகளாவிய ரீதியில் அனைத்து மக்களினதும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதை நோக்கமாக கொண்டிருக்க வேண்டும்” என எடுத்துரைத்துள்ளனர். சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) உலக வங்கி (World Bank) ஐக்கிய நாடுகள் சபை (UNO) என்பன விசேடமாக இவ்விலக்கினை அடைவதை மையப்படுத்தி உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேச அமைப்புக்களாக விளங்குகின்றன.

அடிப்படைத் தேவைகள் அணுகுமுறை (Basic Needs Approach)

அபிவிருத்திக் கொள்கை பல்வேறுபட்ட காலகட்டங்களில் வெவ்வேறுபட்ட அணுகுமுறைகளுடன் படிமுறை வளர்ச்சியடைந்து வந்தள்ளது. ஆரம்பகால அணுகுமுறைகள் உற்பத்தித் திறன்மிக்க விவசாயத்தையும், கைத்தொழில் உருவாக்கத்தையும் மேம்படுத்துவதையே பிரதான நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தன. 1970களின் நடுப்பகுதியில் உலக தொழிலாளர் நிறுவனம் அபிவிருத்திக்கான “அடிப்படைத் தேவைகள்” குறித்த அணுகுமுறையை முன்வைத்தது. இவ்வெண்ணக்கருவானது ஆகக்குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைத் தரத்தை அடைந்துக்கொள்வதற்கு தேவையான முக்கிய அடிப்படைத் தேவைகளின் பொதியைக் குறித்துக் காட்டியது.

இவ்வணுகுமுறையை மையப்படுத்தி 1970களின் பிற்பகுதியில் போல் ஸ்ட்ரீடன் (Paul Streeten) மகஹப் உல் ஹக் (Mahbab Ul Hag) மற்றும் ஏனையோர் (1981) “அபிவிருத்தி அணுகுமுறையில் அடிப்படைத் தேவைகள்” குறித்த எண்ணக்கருக்களை விரிவுபடுத்தி விளக்கினர். இவ்வணுகுமுறையின் மையவிடயங்களில் வறிய மக்களுக்கு, கல்வி, போசாக்கு, சுகாதாரம் (Sanitation) தொழில்வாய்ப்பு என்பனவற்றை வழங்குவது குறித்த விடயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. இது அபிவிருத்தியின் நன்மைகள் தேவையுடையவர்களை நோக்கி அதிகரிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும், சமூகத்தின் கீழ்மட்டத்தை அது சென்றடைய வேண்டியதன் எதிர்பார்ப்பையும் அதிகம் வலியுறுத்தியது.

அபிவிருத்தியின் “அடிப்படைத் தேவைகள்” குறித்த இவ்வணுகுமுறையானது ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்திச் செயற்றிட்டத்தின் “மனித அபிவிருத்திச் சுட்டெண்” (Human Development Index) உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சுகாதாரம் மற்றும் கல்விசார் அளவீடுகளுடன் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியையும் (GPD) உள்ளடக்கிதாக அபிவிருத்தியின் வெற்றியை அளவிட இச் சுட்டெண் கணிப்பிடப்படுகின்றது.

அமைப்புச் சீராக்க அணுகுமுறை (Structural Adjustment Approach)

1980களில் அபிவிருத்தி அணுகுமுறை குறித்த செயற்பாடுகள் “அமைப்புச் சீராக்கம்” (Structural Adjustment) என்பதனை நோக்கி நகர்த்தப்பட்டது. இது வர்த்தக தாராளமயமாக்கம், அரசாங்கத்தின் நிதிப் பற்றாக்குறையை இல்லாதொழித்தல், மிகை மதிப்பிற்குட்பட்ட நானய மாற்று வீதங்களை சீர்படுத்தல், திறன்ற அரச முயற்சியாண்மைகளை நீக்குதல் அல்லது விடுவித்தல் போன்ற செயற்திட்டங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. அமைப்புச் சீராக்கமானது ஊழல் மிகுந்த அரச அமைப்புகள், பற்றாக்குறை வரவுசெலவு திட்டம், அதிகரிக்கும் படுகடன் சுமை என்பவற்றிற்கு நாட்டை இட்டுச்சென்ற அரசாங்கங்களை மையப்படுத்தி, அபிவிருத்திக் கொள்கைகளின் முன்னைய தவறுகளைச் சீராக்கி விடுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. அமைப்புச் சீராக்க அணுகுமுறையானது “அடிப்படைத் தேவைகளின்” முக்கியத்துவத்தினை கவனத்திற் கொள்ளாமையானது அதற்கு எதிரான விமர்சனங்கள் எழுவதற்கு காரணமாயிற்று. சந்தையை மையப்படுத்திய சீர்திருத்தங்கள் பொருளாதாரத் திறனை மேம்படுத்திய போதிலும் அது ஏழைகளின் மீது வறுமையின் சுமையை அதிகரிப்பதற்கும் பாரிய சமூகத்திற்குச் சமூகத்தை

இட்டுச் செல்வதற்கும் வழிவகுக்கின்றது என வாதிடப்பட்டது. அபிவிருத்தி குறித்த நோக்கியலில் சந்தையை மையப்படுத்திய கருத்தியலுக்கும் அடிப்படைத் தேவைகள் குறித்த கருத்துக்குமிடையிலான இத்தகைய முரண்பாடு இன்றும் தொடர்ந்து நிலவுகின்றது.

மனித அபிவிருத்தி அணுகுமுறை (Human Development Approach)

புதிய நூற்றாண்டின் வரவை உலகம் எதிர்கொள்ளத் தயாரானபோது, அது இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தங்களில் உலகளாவிய அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைந்து கொள்வதற்கான அணுகுமுறைகளை மீள்பரிசீலனை செய்யும் நிலைக்கு நாடுகளை இட்டுச் சென்றது. கடந்தகால அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள், பல வெற்றிகளை எடுத்து வந்ததனை நாம் மறுக்க முடியாது. கழிக்காசிய மற்றும் உலகின் ஏனைய பல பிராந்தியங்களில் ஏற்பட்ட மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி அதிகரிப்புகள், ஆயுட்கால நீட்டிப்பு, கல்வி விருத்தி என்பன குறித்த அடைவுகளின் விரும்பத்தக்க அம்சங்களை வெளிப்படுத்தின. எவ்வாறாயினும், வீசேடமாக, ஆயிரக்க நாடுகளின் அபிவிருத்தி குறித்த கடந்தகாலச் செயற்பாடுகள் எதிர்க்கணிய தாக்கங்களையே வெளிப்படுத்தின. பொதுவாக, மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் மெதுவான அதிகரிப்பு, தலா உணவு உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, எமிட்ஸ் நோயின் விளைவாக ஏற்பட்ட இறப்புவித அதிகரிப்பு மற்றும் ஆயுட்கால வீழ்ச்சி என்பன இத்தகைய விரும்பத்தகாத சில வெளிப்பாடுகளாகக் கருதப்பட்டன.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து உலகளாவிய ரீதியில் பெரும்பாலான நாடுகள் உள்நாட்டு உற்பத்தி மற்றும் மனித அபிவிருத்திச் சுட்டெண் என்பவற்றின் அளவீடுகளில் நம்பகமான மேம்பாடுகளை அடைந்துள்ளன என்பது தெளிவு. ஆயினும், இத்தகைய அபிவிருத்திசார் அடைவுகள் தொடர்பான உலக அளவீட்டு மட்டங்கள் இரு பிரதான விமர்சனங்களுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன.

அவையாவன: முதலாவது அபிவிருத்தியின் நன்மைகள் சமற்ற முறையில் பங்கிடப்பட்டுள்ளதோடு வருமான சமயின்மையை நிலைத்திருக்கச் செய்கின்றது அல்லது அதிகரிக்கச் செய்கின்றது என்பதாகும். இவ்வாதத்திற்கு ஆதாரமாக, உலகளாவிய ரீதியில் வறுமைக்குட்பட்டவர்களதும், யோசாக்கற்ற மக்களினதும் எண்ணிக்கை தொடர்ந்து உயர்வாக உள்ளமை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. இத்தகைய அபிவிருத்தி அணுகுமுறைகள் சமூகத்தில் சிறு பகுதியினருக்கு மட்டுமே நன்மைகளைச் சேர்த்துள்ளதோடு பெரும்பாலான மக்களுக்கு

(குறிப்பாக மத்திய வகுப்பினருக்குப் போதுமான நன்மைகளை வழங்கவில்லை எனக் குற்றஞ்சாட்டப்படுகின்றது.

இரண்டாவது வாதம், மேற்கூறிய அபிவிருத்தியானது சூழல் மற்றும் நடைமுறையிலுள்ள சமூகக் கட்டமைப்புகள் மீது எதிர்நிலைத் தாக்கங்களை அதிகளவில் ஏற்படுத்தியுள்ளது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. காடுகளை அழித்தல், நிரியல் முறையில் ஏற்படும் மாற்றம், துரித மீன்பிடித்துறை என்பனவற்றின் விளைவாக பல மரபுரீதியான சமூகங்கள் அழிவுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு, கடுமையான மாசு, போக்குவரத்து நெருக்கடிகள், நீர்ப்பற்றாக்குறை, உட்கட்டுமான வசதிகளின் விரிவாக்கம் என்பவற்றின் காரணமாக அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் பல நாடுகள் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன என வாதிடப்பட்டன. இத்தகைய அபிவிருத்தி அணுகுமுறைகள் “சூழல் அழிவுகளுக்கிடாக” அபிவிருத்தியின் அடைவுகளை மலிவப்படுத்துவதோடு அதிகளவான உயிரியல் பெறுமதிமிக்க உயிரியல் சூழ்நிலைகளின் அழிவிற்கும் இட்டுச் செல்கின்றன எனவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

திறன்நிலைகள் அணுகுமுறை (Capabilities Approach)

அபிவிருத்தியில் சுதந்திரம் என்ற கருத்தியலை 1980களில் அமார்த்திய சேன் தனது அபிவிருத்தி குறித்த திறன்சார் அணுகுமுறை மூலம் சர்வதேச அபிவிருத்தி அறிவியலுக்கு வழங்கினார். இவ்வணுகுமுறை மூலம் சேன், “ஒருவர் தான் வாழ விரும்பும் வாழ்க்கையையானியை தேர்ந்தெடுக்கக்கூடியதாயிருத்தல் வேண்டும்” எனக்குறிப்பிடுகின்றார். அத்தோடு “தனி மனித சுதந்திரம் என்பது அபிவிருத்தியின் அர்த்தமுமாகும் இறுதி இலக்காகவும் இருக்கவேண்டும்” என அவர் குறிப்பிடுவதோடு, சர்வதேச அபிவிருத்தியின் நோக்கமானது மக்களது சுதந்திரத்தை விரிவுபடுத்துவதோடு, அச்சுதந்திரத்தை முழுமையாக பெற்றுக்கொடுப்பதற்கான வழிகளை கட்டுப்படுத்தும் தடைகளை அகற்றுவதன் மூலம் ஒருவர் சுதந்திரமான தெரிவுகளை மேற்கொள்வதற்கான திறன்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கு வழிசமைக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தியல் மூலம் சேன் அபிவிருத்தியின் அடிப்படைத்தேவையாக சுதந்திரத்தை மையப்படுத்துகின்றார்.

நிலைதகு அபிவிருத்தி அணுகுமுறை (Sustainable Development Approach)

செல்வந்த நாடுகளுக்கும் ஏழ்மை நாடுகளுக்குமிடையிலான பொருளாதார இடைவெளியும், மற்றும் தனிப்பட்ட நாடொன்றில் வசிக்கும் ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்குமிடையிலான பொருளாதார இடைவெளியும் தொடர்ந்து விரிவடைந்து வருகின்றன. உலக நாடுகள் நிலையான சனத்தொகை மற்றும் திருப்திகரமான மொத்த தேசிய உற்பத்திப் பெருக்கம் என்பனவற்றைக் கொண்டிருப்பினும் 2050 ஆண்டுகளின் காலப்பகுதியில் உலகளாவிய சூழற்றொகுதியின் வளப்பற்றாக்குறை மற்றும் சூழல் அழிவு என்பனவற்றால் சேவை வறங்கலில் பெரும் பற்றாக்குறையை உலகம் எதிர்நோக்கும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அபிவிருத்தி இலக்குகள் குறித்த சவால்களின் மீதான அக்கறையும், விழிப்புணர்வும் மரபுரீதியான அபிவிருத்தி சிந்தனைகளில் மாற்றம் தேவை என்பதனையும் ஒரு புதிய கருத்தியல் ஏற்புடைமையையும் தேற்றவித்துள்ளன. சூழலைப் பாதுகாக்கக்கூடியதும் சமூக-நீதியை நிலைநாட்டக்கூடியதுமான ஒரு புதிய அபிவிருத்தி அணுகுமுறையின் தேவையை இது பெரிதும் உணர்த்துகின்றது. அபிவிருத்தி குறித்த புதிய கட்டுமானத்தை (நேர் 'மசயனபையஅ) ஏற்புடைமை செய்யக்கூடிய “நிலைதகு அபிவிருத்தி (Sustainable Development)” என்ற புதிய கருத்தியலின் தோற்றத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இது வழிகோலியது. இப்புதிய கருத்தியலின் தோற்றமானது முன்னர் கொண்டிருந்த அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள், மற்றும் அபிவிருத்தி அடைவு மட்டங்கள் என்பன குறித்த விமர்சனங்கள் மற்றும் அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளின் புதிய வகிபாகம் என்பனவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்துள்ளது. எனவே, “நிலைதகு அபிவிருத்தி” என்பது உண்மையில் எதனைச் சம்பந்தப்படுத்துகின்றது என்பதே நாம் அறிந்துக்கொள்ள வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும்.

1980களில் இடம்பெற்ற நிலைதகு அபிவிருத்தி கருத்தியலின் தோற்றமானது பொருளியலாளர்களின் அபிவிருத்தி குறித்த சிந்தனைப் போக்கில் புதிய எழுச்சியினை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, 1987ல் சூழல் மற்றும் அபிவிருத்தி மீதான உலக ஆணைக்குழுவிற்கு புருட்லேன்ட் என்பவரின் தலைமையிலான குழுவினர் சமர்ப்பித்த “எமது பொது எதிர்காலம்” (Our Common Future) என்ற அறிக்கையினைத் தொடர்ந்து அபிவிருத்தி குறித்த இலக்கு, கருத்தியல் மற்றும் செயற்பாடுகளில் இம்மாற்றம் பரந்தளவில் ஏற்படத் தொடங்கியது எனலாம். சூழல் மற்றும் அபிவிருத்தி மீதான உலக ஆணைக்குழுவிற்கான புருட்லேன்ட் அறிக்கை நிலைதகு அபிவிருத்தி குறித்த

வரைவிலக்கணத்தை உருவாக்கியதோடு அபிவிருத்தி இலக்குகளுக்கும் சூழலுக்குமிடையிலான முரண்பாடுகள் மற்றும் பிரச்சினைகளையும் வெளிக்கொண்டு வந்தது. இவ்வுறிக்கை நிலைதகு அபிவிருத்தியைப் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணப்படுத்தியுள்ளது. “எதிர்காலச் சந்ததியினர் தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான தகுதியை விட்டுக்கொடுக்காத நிலையில் நிகழ்கால சந்ததியினர் தமது தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிலை நிலைதகு அபிவிருத்தி” என்பதாகும். அபிவிருத்தி குறித்த இக்கருத்தியல் உலகளாவிய ரீதியில் பல்துறை சார்ந்தோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இன்று காணப்படுகின்றது.

நிலைதகு அபிவிருத்தி தொடர்பான விரிவான கலந்துரையாடல்கள், எண்ணக்கருக்களின் விரிவாக்கம் என்பன மூன்று விடயங்களை அங்கீகரிப்பதாக அமைந்துள்ளன. அவையாவன: முதலாவது, பொருளாதாரம், சமூகம், சூழற்சூழலுக்கு ஆகிய மூன்று கூறுகளினதும் நோக்கியல் சார்ந்த இலக்குகளை அடைந்துக்கொள்ளுதல் இரண்டாவது, சூழல் வள பாதுகாப்பிற்கும் அபிவிருத்தி தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குமிடையே ஒரு இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல் மூன்றாவது, எதிர்கால சந்ததியினரின் அபிவிருத்திக்கான உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுதலும் அதற்கான வாய்ப்புக்களை இல்லாதுசெய்யாதிருத்தலும் என்பதாகும்.

நிலைதகு அபிவிருத்தி குறித்து பொருளாதார நோக்கியலின் இலக்கானது அரசு மற்றும் வெளிவாரிக் கடன் மட்டங்களைச் சமாளிக்கக்கூடியதும் விவசாயம் மற்றும் கைத்தொழில் உற்பத்திகளை பாதிக்கக்கூடிய துறைசார் சமனிலையின்மை தன்மைகளை தவிர்க்கக்கூடியதுமான பொருட்களையும் மற்றும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்யக்கூடியதும் பொருளாதார ரீதியாக நிலைத்திருக்கக்கூடியதானதொரு முறைமையொன்றினைத் தொடர்ச்சியாகப் பேணுதல் என்பதையும் குறித்து நிற்கின்றது. சூழல்சார் நோக்கு என்பது புதுப்பிக்கக்கூடிய வளப்பயன்பாடு மற்றும் சூழலின் அகத்தூறிக்சார் தொழிற்பாட்டை பாதிக்கும் செயற்பாடுகளை தவிர்க்கக்கூடியதும் போதுமான பிரதியீடுகளைக் கொண்ட முதலீட்டின் விரிவாக்கத்தினை உத்தரவாதப்படுத்தும் நிலையில் மட்டுமே புதுப்பிக்கக்கூடிய வளங்களைப் பயன்படுத்தல் என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டதுமான நிலையான வளத்தளத்தினைப் பேணக்கூடிய சூழல்ரீதியான நிலைதகு முறைமையை அடைந்துக்கொள்ளுதலையும் குறிக்கின்றது. சமூக நோக்கு என்பது நிலைதகு பங்கீட்டுச் சமநிலையை அடைந்துக்கொள்ளல் கல்வி, மற்றும் காதாரத்தினை உள்ளடக்கிய போதுமான சமூக சேவைகளின் வழங்கல் பால்சமத்துவம் மற்றும் அடிசியல் பங்கேற்பு என்பனவற்றை அடைந்துக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு சமூகரீதியான நிலைதகு முறைமையைப் பேணுதலை குறித்து நிற்கின்றது.

நிலைதகு அபிவிருத்தியை குறித்து நிற்கும் இம்முன்று அடிப்படைக்கூறுகளும் பல்பரிமாணத்தன்மையைக் கொண்டிருப்பதுடன் அவற்றைத் தனித்தனியே அடைந்துக்கொள்ள முயலும்போது ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதோடு நீண்டகால அடிப்படையில் சாத்தியமற்றதும், எதிர்க்கணிய விளைவுகள் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையையும் தோற்றுவிக்கவல்லன. எனவே, முரண்பாடுமிக்க இம்முன்று இலக்குகளுக்குமிடையே ஒரு பொது இணக்கப்பாட்டினை அடைந்துக்கொள்வதும் மற்றும் இவற்றின் முறைமைசார் தொழிற்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மட்டத்தில் சமனிலைப்படுத்தலும், வெற்றி அல்லது தோல்விகளை மதிப்பிட்டு அதற்கேற்றவாறு பிரச்சினைகளுக்கு நீண்டகாலத் தீர்வுகளை பெற்றுக்கொள்வதும் இன்று அபிவிருத்திப் பொருளியலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் பெரும் சவால்களாகும்.

எனவே, அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளின் ஒரு சில வெற்றிகளை மையப்படுத்தி சூழல் அபிவிருத்தியின் நீண்ட கால அபிவிருத்தியைக் குறைவாக மதிப்பிட முடியாது. இயற்கை வறங்கும் தரமான சூழல், நீண்டகால அபிவிருத்தியின் செயற்பாடுகளுக்கும் நிலைதகு அடைவுகளுக்கும் அத்தியாவசியமானதாகும். இயற்கையைக் கவனத்திற் கொள்ளாத வெறுமனே பொருளாதார வெற்றிகளை மட்டுமே மையப்படுத்திய அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள் நீண்டகால தோல்விக்கு இட்டுச் செல்வதோடு எதிர்கால அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள் குறித்த அச்சுறுத்தலுக்கும் காரணமாக அமையும் என 1999ல் உலக வங்கியின் தலைவர், ஜேம்ஸ் வெல்ப்ஸைனும், தலைமைப் பொருளியலாளர் ஜோசப் ஸ்டிகிளிட்ன்டனும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நோர்கார்ட் ரிச்சர்ட் (Norgaard Richard, 1994) என்ற பொருளியலாளர் இதனை அபிவிருத்தி கோட்பாடுகள் தொடர்பான அடிப்படைத் தவறுகளின் வெளிப்பாடுகள் எனச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

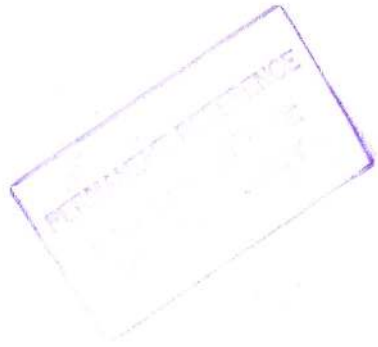
மேலும், நவீனமயப்படுத்தலும், அது தொடர்பான அண்மைக்கால அபிவிருத்திக் கொள்கைவாதமும் முன்னேற்றத்தின் முட்டுக்கட்டைகளாகும் என இன்றைய பொருளியலாளர்கள் வாதிடுகின்றனர். இத்தகைய அபிவிருத்தி அணுகுமுறைகள் மூலம் ஒருசிலர் பொருள்சார்ந்த நன்மைகளை பெற்றபோதிலும் வள அழிவு, சூழல் மாசடைதல் என்பன இன்று சமூகங்களை முற்றான அழிவுக்கு இட்டுச் செல்வதோடு அவைகளின் எதிர்காலம் குறித்துப் பாரிய அச்சுறுத்தலையும் தோற்றுவித்துள்ளது. நவீனமயமாக்கல் குறித்த முன்னேற்றமானது எங்களை மீறி சென்றுக் கொண்டிருப்பதானது நாம் எதிர்நோக்கும் சூழல் அமைப்பு மற்றும் கலாசாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகளின் உண்மைநிலையை நாம் உணர்ந்துக்கொள்வதனையும் தடைசெய்கின்றது.

இவை, நாம் அபிவிருத்திக் கருத்தியல் மற்றும் கோட்பாடுகள் குறித்த சீர்திருத்தம் அல்லது மறுசிந்தனை என்பனவற்றை தோற்றுவித்தல் தொடர்பாக எதனைச் செய்தாலும் அது அபிவிருத்திக்கான இலக்கு மற்றும் அணுகுமுறை இரண்டிலுமே மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதனை எமக்கு வலியுறுத்துகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்:

1. Backhouse, Roger (1991). "A History of Modern Economic Analysis". Oxford, UK Basil Blackwell.
2. Baran, Paul A, (1957). (The Political Economy of Growth". MR Press, USA.
3. Benard Okun and Richard W Richardson, (1965). "Studies in Economic Development" Halt, Rinehart and Winston, New York.
4. Colin Clark, (1949). "Theory of Economic Growth" in *Econometrica*, Vol. 17. UK.
5. Fukanda – Parr, Sakiko (2003). The Human Development Paradigm: Operationalizing Sen's Ideas on Capabilities. *Feminist Economics* 9 (2-3), 2003
6. Jonathan M Harris, (2000). "Basic Principles of Sustainable Development". Tufts University, USA. <http://ase.tufts.edu/gdae>.
7. Meier, Gerald M and Baldwin, Robard E, (1957). "Economic Development: Theory History and Policy." Wiley, University of California, USA.
8. Norgaard, Richard B, (1994) Development Betrayed: "The End of Progress and a Coevolutionary Revisioning of the Future". New York and London Routledge. Oxford University Press.
9. Rostow, W.W (1960), "The Stage of Economic Growth" A Non Communist Manifesto.
10. Sen, Amartya, (1999). Development as Freedom: Oxford, Oxford University Press.

11. Streeten, Paul, Mahbub Ul Hag, Shahid Burki, Norman Hicks and Frances Stewart (1981), "First Things First: Meeting Basic Human Needs in the Developing Countries". World Bank, New York and Oxford University Press.
12. United Nations development Programme (UNDP), (1990). Human Development Report, New York. Oxford University Press.
13. World Commission on Environment and Development (1987), "Our Common Future".

இலங்கைத்தமிழ் சமூகமும் ஆவணமாக்கமும்

ஆர் மகேஸ்வரன்,
சிரேஸ்ட் துணை நூலகர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

ஸ்ரீகாந்தலக்மி அருளானந்தம்
சிரேஸ்ட் துணை நூலகர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்

ஒரு சமூகத்தை அடையாளத்தை உறுதி செய்வது அந்த சமூகத்தின் எழுத்துருவப் பதிவேடுகள். இது வெளியிடப்பட்டதாகவோ வெளியிடப்படாததாகவோ இருக்கலாம். தனிமனிதனின் அடையாள அட்டை, தகுதிச் சான்றிதழ்கள், அவனது நாட்குறிப்பேடு, காணி உறுதி போன்றவை வெளியிடப்படாத ஆவணம். தனிமனிதனின் சிந்தனையிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்று அது அச்ச வடிவம் பெறும்போது அது வெளியிடப்பட்ட ஆவணம். தனிமனிதன் போன்றே இந்த ஆவணங்கள் குடும்பம் சார்ந்தவை, சமூகம் சார்ந்தவை, நாடு சார்ந்தவை எனப் பரந்தபட்டதாகவும், தொடர் செயற்பாடு கொண்டதாகவும் இருக்கும்.

இலங்கைத்தமிழ்ச் சமூகமும் ஆவணவாக்கமும்;

இலங்கைத் தமிழர் என்ற சொற்பதம் உள்நாடு சார்ந்து இலங்கைத் தீவின் வட மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும்; தமிழர், கண்டிப் பிரதேசத்தில் வாழும்; மலையகத் தமிழர், கொழும்பு மற்றும் கொழும்பைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் வாழும்; கொழும்புத் தமிழர், கிழக்கு மாகாணத்தில் செறிவாகவும் இலங்கையில் பரவலாகவும் வாழும் இஸ்லாமியத் தமிழர் என நான்கு வகையான தமிழரையும் வெளிநாடு சார்ந்து உலகெங்கிலும் பரந்து வாழும் புலம்பெயர் தமிழரையும் உள்ளடக்குகின்றது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற பெயர் 3000 ஆண்டு கால பழமையை கொண்டிருந்தபோதும் கடந்த இரு நூற்றாண்டு கால

வரலாறே எமது கைக்கும் கிடைக்கும் வரலாறாக உள்ளது என்பதைக் கருத்தில்கொண்டு ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் ஆவணப்படுத்தல் செயற்பாட்டில் மிகப்பலவீனமான சமூகம் என்றதொரு குற்றச்சாட்டும் உண்டு. ஈழத்தமிழர் வாழ்வியலில் தனிநபரை விட சமூகத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், தகவலைப் பதிந்து வைப்பதற்கு ஏற்ற நிரந்தர மற்றும் நீடித்துழைக்கக்கூடிய சாதனங்களின் இல்லாமை, வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தில் அதிகம் தங்கியிருக்கும் பண்பு போன்றவை ஆவணவாக்கச் செயற்பாடு சார்ந்து பலவீனமான சமூகம் என்ற கருத்துநிலைக்குள் ஈழத்தமிழ்ச்சமூகத்தை சுலபமாக தள்ளியிருப்பதும், கடந்த இரு நூற்றாண்டு கால வரலாற்று ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே அதன் ஆவணவாக்கச் செயற்பாட்டை அறிவதும் சாத்தியமாகிறது.

இலங்கையில் ஆவணப்பாதுகாப்புக்கு நீண்டகால வரலாறு உண்டு; மூன்றாம் நூற்றாண்டின் மன்னர்காலந்தொட்டு இலங்கையின் பௌத்தமடாலயங்களிலும், கோயில்களிலும், நூல்கள் பாதுகாக்கப்பட்டும், பயிலப்பட்டும் வந்துள்ளன. மகா விகாரைகள், அபயகிரி விகாரை ஆகியன ஆவணப்பாதுகாப்பு நிலையங்களாக விளங்கியிருந்தன. இலங்கையில் 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஆவணப்பாதுகாப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும் ஐரோப்பிய ஆட்சிக்காலத்திலேயே 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஆவணப்படுத்துதல், நூலகம் என்பன முறைப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டைக்காலத்தில் இலங்கை மன்னர்களால் வழங்கப்பட்டவை குறித்து வைத்த ஆவணம் “பின்பொத்” (Pinpoth) என அழைக்கப்பட்டது. இதனை வைத்துக்காத்தவர்கள் “பொத் வருன்” (Poth Varun) நூல் காப்பாளர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். கோட்டை இராச்சியக் காலத்தில் (1415 - 1597) மன்னரால் வழங்கப்பட்ட வாய் மூல தண்டனைகளைக்

குறித்துவைக்க “முகவெட்டி” (Mukavetti) என்ற ஆவணம் பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும், கண்டி இராச்சியகாலத்தில் ஆவணங்களை ‘மகாமோட்டி’ (Mahamoutti) பாதுகாத்ததாக வரலாறுகளில் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் மன்னர்கள் கொடையாக வழங்கிய காணிகளுக்கான ஆவண ஓலைச்சீட்டு (‘olai Sittu’, ‘Cul Put’) என அழைக்கப்பட்டதுடன் இவ்வாவணங்களை எழுதுபவரும், பாதுகாப்பவரும் லியன்னா (liannah) எனவும் அழைக்கப்பட்டதாகவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. அநுராதபுரகாலத்தில் (300-1017) மன்னரது இராச்சியநிதிக்கணக்குகள் ‘பண்டக பொத்தகம்’ (Pandaka-Pottagam) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் வரி அறவிட்டவை ‘வரி பொத்தகம்’ (Vari-Pottagam) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்றினை கூறும் மகா வம்சம், சூலவம்சம் என்பன தீபவம்சம் (Dipawamsa, Attakatha) எனும் 4th-6th நூற்றாண்டு ஆவண ஏடுகளைத் துணைக்கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன.

போர்த்துக்கேயரே (1515-1656) ஆவணப்படுத்துதலை 16th நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்துள்ளனர். ஒல்லாந்தர் (1640-1796) போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கொழும்பை 1656இல் கைப்பற்றியபோது ஆவணப்படுத்தப்பட்ட ஆவணங்களைக் கையளிக்கமறுத்து போர்த்துக்கேயர்கள் அழித்துள்ளனர். ஒல்லாந்தர் 1660-1796 காலப்பகுதியில் ஆவணப்படுத்துனராக (Record Keeper – Mr. Pieter de Bitter) நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இக்காலத்தில் பல நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு காலி, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, கொழும்பு என ஆவணப் படுத்துதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒல்லாந்தர்களிடமிருந்து பிரித்தானியர் (1796-1947) இலங்கையை கைப்பற்றிய போது 1798 இல் ஒல்லாந்தரினால் (டச்சுக்காரர்) ஆவணங்கள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. 1815இல் கண்டி இராச்சியம் பிரித்தானியரால் கைப்பற்றப்பட்டபோது கண்டி ஆவணங்கள், அழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் மாவட்டக்காரியாலயங்களில் ஆவணக்காப்பாளர்கள் நியமிக்கப் பட்டுள்ளனர். 1870களில் நூலகங்களும், 1877ல் நூதனசாலையும் நூலகமும் (Museum and Library) ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின் உள்ளூர் வெளியீடுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அச்சகம் மற்றும் வெளியீட்டாளர் சட்டம் 1885ல் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இலங்கை 19^{ம்} நூற்றாண்டிலே நூல்கள் ஆவணப்படுத்தலை ஆரம்பித்துள்ளது. 1902ம் ஆண்டு ஆவணக்காப்பாளர் பதவிக்கு ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டு கொழும்புக்கச்சேரியில் ஓர் அலுவலகமும் அமைக்கப்பட்டது. 1902ம் ஆண்டு ஆவணப்படுத்தலில் ஒரு திருப்புமுனையாக ஆவணப்படுத்தல் மீண்டும் மாவட்ட மட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கண்டி, யாழ்ப்பாணம், காலி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் நூதனசாலைகள்(Museums) ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1942-1943 காலப்பகுதியில் 2^{ம்} உலக யுத்தகாலத்தில் ஐப்பான் கொழும்பில் குண்டுபோட்டதால், ஆவணக்காப்பகம் கொழும்பிலிருந்து நுவரெலியாவுக்கு மாற்றப்பட்டது. இதேவேளை பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் (1876-1947) காலனித்துவநாடுகளின் வெளியீடுகள் காலனித்துவ பதிப்புரிமைச்சட்டத்தின் கீழ் (Colonial copy right Act) சேர்க்கப்பட்டு பிரித்தானிய நூதனசாலையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டது.

1796 இலிருந்து 1948 வரையிலான காலப்பகுதி வெளியீடுகள், ஆவணங்கள் பிரித்தானியாவில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1947இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின், சிலகாலம் கல்வியமைச்சின் கீழ் ஆவணக்காப்பகம் பேணப்பட்டது. 1951இல் அச்சக பதிப்புச்சட்டம் ("Printing press ordinance"-1951-20ம் சட்டம்) கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. 1952 இல் இலங்கை தேசிய நூல்விபரப் பட்டியலுக்கான உபஆணைக்குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்ட பின், கல்வி அமைச்சிலிருந்து ஆவணக்காப்பகம் உள்ளூராட்சி மற்றும் கலாசார அமைச்சின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. 1962இல் முதலாவது தேசிய நூற்பட்டியல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்தே

வெளியிடப்பட்டதுடன், இதன் வெளியீட்டுக்கு பிரித்தானிய தேசிய நூல்விபரப்பட்டியலின் பிரதமஆசிரியர் திரு.எ.ஐ.வேல்ஜ்ஜின் சேவையும் பெறப்பட்டுள்ளது. 1963 தொடக்கம் வித்தியலங்கார பல்கலைக்கழகத்தில் ஆவணங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு 1975இல் ஆவணக்காப்பகம் புதியகட்டிடத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. 1974ஆம் ஆண்டிலிருந்து தேசியநூற்பட்டியல் தேசியசுவடிகள் திணைக்களத்திலிருந்து தேசியநூலகசபை பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

இத்தேசிய நூற்பட்டியல் சட்டவைப்பு நூற்சேர்க்கையின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்படுகின்றது. 1962 தொடக்கம் 1974ஆம் ஆண்டு வரையிலான தேசியநூற்பட்டியல் தேசியசுவடிகள் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1974ஆம் ஆண்டு 48ஆம் இலக்கச்சட்டத்தின் மூலம் இத்திணைக்களம் தேசியஆவணக்காப்பகம் என பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கம், 1974ஆம் ஆண்டு 48ஆம் இலக்கச்சட்டத்திலும், 1981ம் ஆண்டு 30ஆவது இலக்கச்சட்டத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1885ஆம் ஆண்டின் அச்சகம் வெளியீட்டு பதிவுச்சட்டத்திற்கு அமைவாக, அச்சகங்களும் வெளியீட்டாளர்களும் சகல நூல்களினதும் பிரதிகள் ஐந்தினை வழங்கவேண்டும். இதில் ஒரு பிரதி 1973க்குப் பின், தேசியநூலகசபைக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். இன்னுமோர் பிரதி 1952இலிருந்து போராதனை பல்கலைக்கழக நூலகத்திலும், ஒரு பிரதி சுவடிகள் திணைக்களத்திலும் சட்டச்சேர்க்கையாக (Legal depository) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1951 அச்சக வெளியீட்டாளர்கள் சட்டத்தின் பின், 1973இல், 45வது சட்டமாக தேசியசுவடிகள் சட்டம் (The National Archives Law no 48, 1973) கொண்டுவரப்பட்டது. 1973இல், 51வது சரத்துக் கேற்ப இலங்கை தேசியநூலகசேவைகள் சபை (The Sri Lanka National Library service, Board);,ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின், இலங்கையில் வெளியிடப்படும் சகல வெளியீடுகளும் சட்டப்படி இச்சபை மூலம் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுவருகின்றன. 1976 இல் இலங்கை தேசிய

நூலகசேவைகள் (The Sri Lanka National Library service);, உருவாக்கப்பட்டதுடன் 1990 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை தேசிய நூலகம் (The Sri Lanka National Library); ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1986ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையில் வெளியிடப்படும் நூல்களுக்கு சர்வதேச தராதர நூல்எண் (ISBN) வழங்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் சர்வதேச தராதர நூல்எண் (ISBN) பெற்றுக்கொண்டால் மாத்திரமே இலங்கை தேசிய நூற்பட்டியலில் (National Bibliography) பதியப்படுகின்றது. இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் சர்வதேசதராதரநூல் எண்களை (ISBN) வேறு நாடுகளில் பெற்றுக் கொண்டால் இலங்கையரது நூலாயினும் இலங்கை தேசிய நூற்பட்டியலில் பதியப்படுவதில்லை. இலங்கை நூல் ஆவணப்படுத்தலில் பேராதனை பல்கலைக்கழக நூல்கர் இயன் குணத்திலகவின் சேவை பாராட்டுக்குறியதாகும்.

ஆய்வும் ஆவணவாக்கமும்

ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கங்களில் காணப்படும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் முக்கியமானது ஆய்வுக்கும் ஆவணவாக்கத்துக்கும் இடையிலான தனித்தன்மைகள், வேறுபாடு மற்றும் உறவுநிலைகளைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளாமையாகும். இதனால் ஆவணவாக்கப் பண்புகளை மிகுதியாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் ஆய்வு நூல் எனப் படைப்பாளரால் விதந்துரைக்கப்படுவது பொதுவான போக்காக உள்ளது. ஆய்வு என்பது புதிதாக ஒன்றை உருவாக்குவது. ஏற்கனவே உள்ள அறிவின் இருப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டு புதிய அறிவை உருவாக்குவதற்கு அடிப்படையாக இருப்பது. ஆவணவாக்கம் என்பது ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட அறிவை உள்ளது உள்ளபடியேயோ, சுருக்கியோ, விரித்தோ, குறை களைந்தோ, தொகுத்தோ மீள உருவாக்கப்படுவது. ஆய்வு என்பது புதிய கண்டுபிடிப்பாகவோ, ஏற்கனவே கண்டுபிடித்த ஒன்றின் தொடர்ச்சியாகவோ அன்றி அதன் இற்றைப்படுத்தலாகவோ அமையலாம். ஆவணவாக்கம் இன்றேல் ஆய்வு இல்லை. ஆய்வுக்கு மூலமே

604460

ஆவணவாக்கம். இதன்காரணமாகவே ஆவணவாக்கம் அறிவியல் துறையாக (னுமூஉரஅநவெயவழை (ளுஉறைநஉந) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. தனி நிறுவனமாகவோ அல்லது நிறுவனத்தின் ஒரு பகுதியாகவோ இயங்கி தகவல் வளங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல், செய்முறைப்படுத்துதல், பாதுகாத்தல், சுருக்கப்படுத்தல், சாராம்சம் தயாரித்தல், சொல்லடைவுபடுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் நிலையங்கள் ஆவணவாக்க நிலையங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட துறை சார்பாக வெளியாகின்ற அண்மைக்காலத் தகவல்களைச் சேகரித்து முறைப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தும் சாதாரண நூல்விவரப்பட்டியல் முதற்கொண்டு குறிப்பிட்ட துறை சார்பாக வெளியிடப்படுகின்ற அண்மைக்கால வெளியீடுகளை தேடிக் கண்டுபிடித்துச், சேகரித்து, ஒழுங்குபடுத்தி, அத்துறையின் வளர்ச்சிநிலை பற்றிய மதிப்பீட்டை புதிய ஆக்கமாக ஆய்வாளருக்கு வழங்கும் பொருட்படிநிலையறிக்கைகள் (ளுவயவந-முக-வாந-யசவ-சுநிழ்சவ) வரை இவற்றின் ஆவணவாக்கச் செயற்பாடுகள் பரந்து பட்டதாகவும் ஆழமானதாகவும் அமையும். ஆவணவாக்கத்தின் மிகச் சிறந்த பெறுபேறாக உருவாக்கப்படும் பொருட்படிநிலை அறிக்கைகள் ஆய்வுக்கான அத்திவாரமாக அறிவியல் சார்ந்த துறைகளில் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுவதுடன் இதற்கான உருவாக்கச் செலவு ஆயிரங்களிலிருந்து இலட்சங்கள் வரை கூடிக் குறையும். துரதிருஷ்டவசமாக ஈழத்தமிழ்ச்சமூகத்தின் பட்ட மற்றும் பட்டப்பின்படிப்பு சார்ந்த ஆய்வுகளில் பெரும்பாலானவை ஆவணவாக்கச் செயற்பாடுகளுடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிடுகின்ற, ஆய்வுக்கான ஆரம்ப முயற்சிகளாக இருப்பதே கண்கூடு.

ஆய்வின் நோக்கம், பிரச்சனை மற்றும் ஆய்வுமுறைமை

இந்த ஆய்வின் நோக்கம் ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆவணவாக்கப்பண்புகளை மீள்பார்வை செய்து இனங்காணலும் முறைப்படி வகைப்படுத்தலுமாகும். இவ்வாய்வானது ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆவணவாக்கம் தொடர்பான பேணப்பட்டுவரும் தகவல்களின்

அடிப்படையிலான விரிவான இலக்கியமீளாய்வின் வழி பெறப்பட்டு, நேர்காணல்கள் மற்றும் கலந்துரையாடல்கள் மூலம் செவ்வைபார்க்கப்பட்ட தரவுகளைத் தேவைக்கேற்ப வரலாற்று, விவரண உத்திகளைப் பயன்படுத்திப் பகுப்பாய்வு செய்து ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆவணவாக்கப்பண்புகளை மீள்பார்வை செய்து இனங்காணவும் முறைப்படி வகைப்படுத்தவும் முனைந்து நிற்கிறது.

ஆய்வில் சரியான தகவல்களைச் சேகரித்து அவற்றை பரிசோதித்துப் புதிய நோக்குகளையும் வெளிப்படுத்தல்களையும் ஒப்பீடுகளையும் இனங்காணும் வகையில் ஆய்வு முறைமை அமைவது இன்றியமையாதது. இந்த ஆய்வினைப் பொறுத்த வரையில் ஆய்வுமுறைமையானது தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த வரலாற்று ரீதியான நிரற்படுத்தல்களையும், கோட்பாட்டு ரீதியான வகையீடுகளையும், எளிதில் விளக்கக்கூறும் வகையில் தொடர்புபடுத்தி; விளக்கக்கூறும் விவரண முறைமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. தனித்து விவரண முறைமையினை மாத்திரம் பின்பற்றின் அது பண்புகளை வகைப்படுத்தத் தவறிவிடும் என்பதாலும், வரலாற்று ரீதியான பார்வை தகவற் சேகரிப்பு என்ற வட்டத்தினுள் ஆய்வை முடிவுறுத்த முனையும் என்ற காரணத்தினாலும் ஆராய்ந்து பெறப்பட்ட ஒத்திசைவான முறைமைகள் பலவற்றை இணைத்து ஆய்வின் முழுமையான பரிமாணத்தை வெளிக்கொணரும் வகையில் ஆய்வு முறைமையானது நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இனங்காணப்பட்ட ஆவணவாக்கப்பண்புகள்

கீழே குறிப்பிடப்படுகின்ற ஆவணவாக்கப்பண்புகள் குறித்த ஆவணத்திற்கென்றே பிரத்தியேகமாக உள்ள பண்பு அல்ல. ஏனெனில் குறித்தவொரு ஆக்கம் கீழே குறிப்பிடப்படும் பண்புகளில் ஒன் றையோ அல்லது பலவற்றையோ கொண்டிருப்பது தவிர்க்க முடியாதது எனினும் அந்த ஆக்கத்தில் எந்தப் பண்பு மேலோங்கியிருக்கின்றதோ அந்தப் பண்பினடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சில ஆக்கங்களில் ஆய்வுத்தன்மை அதிகமாக இருக்கக்கூடும் எனினும் பிரதான பண்பு ஆவணவாக்கமெனில் அதுவே இங்கு கருத்திற்கொள்ளப்படுகின்றது. அதுமட்டுமன்றி ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தில் இதுவரை எழுந்த அத்தனை ஆக்கங்களையும் இங்கு பட்டியல்படுத்துவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமன்று. மாதிரிக்கு சில எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருவதும் கூடியவரையில் ஆரம்பகால இலக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டுகளாக கையாள்வதும் இதன் நோக்கமாகும். அவை கிடைக்காத போது தற்போதைய ஆக்கங்களின் மாதிரிகள் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆவணப்படுத்தலில் சில முன்னோடிகள்

1. தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெரு முயற்சிகள் என பேராசிரியர் பி. பூலோகசிங்கம் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.
2. 'சுவடிகள் ஆற்றுப்படை' என்ற நான்கு தொகுதிகளாக எஸ்.ஏச்.எம்.ஜெமீல் இலங்கை முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களது நூல்களை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.
3. சா.ஜோ.செல்வராஜா மட்டக்களப்பு மாவட்ட நூலியல் தொடர்பான வரலாற்றினை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

4. க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்) இலங்கை நாவல்கள் பற்றியும்,
5. சில்லையூர் செல்வராசன் 1967ல் வெளியிட்ட ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சியில் 1891-1962 வரை சுமார் 150 நாவல்கள் பற்றிய தகவல்களும்,
6. கணக செந்திநாதனால் 1971ல் வெளியிட்ட ஈழத்து தமிழ் நூல் வழிகாட்டி என்ற பட்டியலில் 1955-1970 வரை வெளிவந்த 54 நாவல்களின் விபரங்களையும் கொண்டுள்ளது.
7. அனைத்துலகத் தமிழாராச்சிக்கழக இலங்கைக்கிளை 1971ல் வெளியிட்ட ஈழத்து தற்காலத் தமிழ் நூற்காட்சி (1947 – 1970) நூற்பட்டியலில் 50 நாவல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
8. இளங்கதிர் காலக்கண்ணாடி என க. அருணாச்சலமும், சிந்தனை ஆய்வுக்கட்டுரைகள் விபரப்பட்டியல் என ச. சத்தியசீலனும் இளங்கதிர், சிந்தனை ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ஆவணப்படுத்தியுள்ளனர்.
9. இதே போல் புகலிட மண்ணிலே நூல்களின் பதிவுகளை ஒன்று திரட்டியும் இலங்கையில் வெளியிடப்பட்ட நூல்களினது பதிவுகளையும் 'நூல்தேட்டம்' என்ற நூல்தொகுதியாக இலண்டனில் உள்ள நூலகர் என்.செல்வராஜ் வெளியிட்டுள்ளார். ஆயிரம் நூல்களுக்கு ஒரு தொகுதி என்ற வகையில் ஆறு (7) நூல் தேட்டங்கள் வெளியிட்டுள்ளதுடன் இலங்கைத்தமிழர்களது, மலேசிய, சிங்கப்பூர் வாழ் இலங்கைத் தமிழர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் ஒரு தேட்டமாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவர் தொடந்தும் இலங்கைத் தமிழ் நூல்களை பதிந்து வெளிகொணர்தலில் ஈடுபட்டுள்ளார்.
10. இலங்கை தமிழ் சமூகத்தின் ஒரு நூற்றாண்டு ஆவணங்கள் என்ற தலைப்பின் குரும்புசிட்டி கணகரத்தினம் 1864 – 2001 வரை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

11. இலங்கை சுவடிகள் திணைக்களமும், இலங்கை தேசிய நூலகமும், மலையக ஆவணக்காப்பகம் (புசல்லாவை) நிறுவப்பட்டு மலையக ஆவணங்கள் ஆவணப்படுத்தப்படுகிறது.

12. ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக்காப்பகமும் ஆய்வகமும்.(European Tamil Documentation and Research centre-ETDRC.), உலகத்தமிழ் நூலகம் ஸ்காப்ரோ, ஒன்றாரியோ, கனடா, வல்வை ஆவணக்காப்பகம், கனடா, முல்லை அமுதன் ஆவணக்காப்பகம், தமிழ்தகவல் மையம் - ஆவணக்காப்பகம் - (Tamil Information centre-TDC Library), பிரித்தானிய நூலகம் (British Library), இலண்டன் பல்கலைக்கழக நூலகம்-SOAS-School of Oriental and African Studies Library, University of London), www.noolaham.org ஆகியன புகலிட மண்ணிலே இலங்கைத்தமிழர் நூல்களை ஒன்று திரட்டியும், இலங்கையிலே ஒன்று திரட்டியும் ஈழத்தமிழர் தேசிய நூல்களின் ஆவணப்படுத்தலினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். எனவே பல்கலைக்கழக நூலகங்களில் ஆவணப்படுத்தல் முயற்ச்சி போதாமையை இவை சுட்டி காட்டி நிற்கின்றன.

முடிவுரை:

தேசிய நூல் பட்டியல் ஆவணமாககொள்ளப்படுவதால் பல்கலைக்கழக நூலகர்களது ஆவணப்படுத்தல் முயற்சிகள் குறைந்து காணப்படுகின்றது. ஒரு காலத்தில் நூலகக்கல்வி கற்கச்சென்றோர் இறுதியில் தமது ஆய்வுக்கட்டுரைக்காக நூல்விபரப்பட்டியல் ஒன்றினை தயாரித்தனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் நூலகவிஞ்ஞானமாக இது விருத்தியடைந்ததால் பல்வேறு உபதுறைகள் உருவாகின. எனவே, ஆவணப்படுத்துதலின் முக்கியத்துவம் குறைந்து சென்றது. இதனுடன் கனணி வருகை மென்பொருள் வருகை பாவனை ஆகியன கனணிமயமாக நூல்களை ஆவணப்படுத்த வழிவகுத்தது. இன்று நூலகத்திலுள்ள சகல தமிழ்நூல்களும் கனணியில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு

ஆவணப்படுத்தப்பட்டமை தேடலுக்கு இலகுவாக உள்ளதுடன் ஒரு சொல்லினை வழங்கி அல்லது ஒரு பொருளை அல்லது ஒரு தகவலை ஒரு தலைப்பினை வழங்கி அதற்கான நூல்களை தேடக்கூடியதாக கணனிகளஞ்சியத்துறை வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. இதேபோல் இந்தத் தேடப்பட்ட பட்டியலை தாளில் அச்சிட்டுப் பெற (Print out) கூடியதாகவும் உள்ளது. இதன் ஒரு உதாரணமாக பல்கலைக்கழகங்களின் புதிய நூல்வரவு பதியப்பட்டுள்ளது. இது ஆவணப்படுத்தலுடன் நூல்கள் பற்றிய தகவல்களை வழங்கவும் பயன்படுகின்றது.

இன்று காலத்தினோட்டம் காரணமாக கணனித்துறை வளர்ச்சியடைந்து மின்னியல் Digital என்ற துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. டிஜிட்டல் மூலம் சகல முதனிலை ஆதாரங்களும், இலங்கை தொடர்பான ஆவணங்களும், ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றன. எல்லா பல்கலைக்களங்களிலும் இலங்கை நூல்கள் பகுதி ஒன்று உண்டு. இலங்கை சேகரிப்பு ஆவணப்படுத்தல்களாக இவை காணப்படுகின்றன. இவை தற்போது முழு நூலும் மின்னியல் மூலம் பிரதி செய்யப்படுகிறது.

எதிர்காலத்தில் கணனி, மின்னியல் ஆகியவற்றின் மூலம் முழு நூலையும் பெறக்கூடியதாக காணப்படும். ஆனால், இங்கு பிரசுர உரிமை, அறிவுசார் பொருளுடமை என்பன கேள்விக்குறியாகவேயுள்ளது. இது தனியாக ஆராயப்படவேண்டிய விடயமாகும். மூலவகை ஆவணப்படுத்தலானது பொருட்துறைசார்ந்த புலமையில் முழுக்கமுழுக்க தங்கியிருக்கும் அதேசமயம் கருவிசார் ஆவணவாக்கப் பணி என்பது பொருட்துறை சார்ந்த புலமை, ஆவணப்படுத்தலுக்கான நூலகவியல் அறிவு ஆகிய இரண்டையும் வேண்டி நிற்பதொன்று. இலங்கைத் தமிழ்ச்சமூகத்தின் ஆவணவாக்கப்பணியானது தனிநபர்களின் ஆர்வத்தின் அடிப்படையிலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மேற்குறித்த ஆய்வு வெளிக்காட்டி நிற்பதுடன் ஆவணப்படுத்தலின் பலதரப்பட்ட

மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் இந்த ஆய்வு சுட்டி நிற்கிறது.

உசாத்துணைகள்

1. Harrod, Leonard Montague. Harrod's librarians' glossary of terms used in librarianship, documentation and the book crafts and reference book. 6th ed. London: Gower.pp254.
2. Ranganathan, S.R.(1974). Physical bibliography for librarians. 2nd ed. Bombay: Asia publishing house.. p21.
3. Selvarajah, S.J (1988). Batticaloania: a bibliography of Batticaloa. Batticaloa: Municipal Council. 81p
5. Simon Casie Chitty (1949). The Tamil Plutarch. Colombo: General publishers.135p
6. நடராசா, எப், எக்ஸ், சி., 'ஈழத்துதமிழ் நூல் வரலாறு' கொழும்பு, அரசு வெளியீடு, 1970.
7. பூலேகசிங்கம், பொ., "தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தமிழர் பெருமுயற்சிகள்", கொழும்பு, குமரன் இல்லம்', 1970.
8. மகாலட்சுமி, தி.,நிர்மலா, சூ., பூமிநாதன், த., 'சுவடிச்சுடர்',சென்னை, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2002.

மார்க்ஸிய ஒழுக்கவியல் கருத்தோட்டத்தைக் கட்டமைப்பதில் மனித இயல்பும் அந்நியமாதம்

எம்.எஸ்.எம். அனஸ்
முதுநிலை விரிவுரையாளர், மெய்யியற்றுறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

மனித இயல்பு என்பது நடத்தை நியமங்கள் அல்லது வாழ்க்கை வழிமுறைகள் பெறுமானங்களை உள்ளடக்கிய கருத்தாகும். மனிதனின் சிந்தனை, உணர்ச்சி செயற்பாடு யாவும் இதில் அடங்கும். இவை என்ன? இவற்றின் விளைவுகள் என்ன? உண்மையான மனித இயல்பு என்பது என்ன? இவ்வகைக் கேள்விகள் ஒழுக்கவியலிலும், மெய்யியலிலும், இறையியலிலும், அரசியலிலும் மானிடவியலிலும் முக்கியத்துவமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன.

மனிதனை இயற்கையின் மற்றும் அதன் விளைவுகளின் பின்னணியில் புரிந்து கொள்வதற்கும் அதனூடாக மனித ஒழுக்கச் செயல்பாடுகள் பற்றிய இயலுமான தீர்மானங்களைப் பெறுவதற்குமான பெரிய வாய்ப்பினை ‘மனித இயல்பு’ பற்றிய மார்க்ஸின் தேடல் நமக்கு வழங்குகின்றது. ஆன்மீகவாதத்தின் ஒரு தலைப்பட்சமான கருத்து முதல்வாதத்தின் ஆழமற்ற தீர்ப்புக்களையும் விளக்கங்களையும் கடந்து சென்று உண்மைத் தேடலின் தேற்றுவாயாக இது அமைந்துள்ளது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் சிந்தனைகளில் இருந்து ஹெகல், பாய்ப்பாஹ், மார்க்ஸ் நீட்ஷே, சாத்ரே, கட்டமைப்புவாதிகள் பின்னவீனத்துவவாதிகள் மனித இயல்பு நிலையானது, அது உடன்பிறந்த பண்புடையது என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்த கருத்தை மறுத்தனர். அதாவது மனித இயல்பு மாறாதது, இறுதியானது என்ற கருத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

எவ்வாறாயினும் மனித இயல்பும் அதன் உண்மை நிலையும் பற்றிய மெய்யியலின் கவர்ச்சி மிகப் பறைமையானதாகும். சோகர்ட்டீஸின் மெய்யியல் சிந்தனைகளிலிருந்து இது ஆரம்பிக்கிறது. மனிதனையும் அவனது வாழ்வுக்கு மூலாதாரமான பிரச்சினைகள் என்ற நிலைக்கு மெய்யியலை நெறிப்படுத்துவதில் சோகர்ட்டீஸின் பங்கு முதன்மையானது. நவீன

காலத்தில் சார்ன்ஸ்டர்வின் மனித இயல்பு பற்றிய பழமைவாதக் கருத்துக்களுக்கு மாற்றமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இதற்கு முன்னர் ருஸோவின் சிந்தனைகளிலும் மனித இயல்பு பற்றிய புதிய போக்குகள் பிரதிபலித்தன. மார்க்ஸின் சிந்தனைகள் மனித இயல்பு பற்றிய விபரிப்பில் மேலும் புதிய மற்றும் விரிவான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

‘குரண்டிரைஸ்’ நூலில் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ‘அவரது இயல்பு என்பது தேவைகளினதும் உந்துகளினதும் மொத்தமாகும். அதுதான் என்னில் ஒரு ஆற்றலை உருவாக்குகின்றது என்று குறிப்பிட்டார். ‘அவர்களின் இயல்பின் தொடக்கவிளைவாகும் என்று ஜேர்மன் கருத்தியல்’ மார்க்ஸ் கூறுகிறார் (அவ்வை...நெ ரமைனிநனயைமுசய). மார்க்ஸின் தொடக்க கால எழுத்துக்களில் இருந்து பிந்திய கால எழுத்துக்கள் வளர போக்குகள், உந்துகள், அத்தியாவசிய ஆற்றல்கள், மற்றும் இயல்புக்கிகள் வெளியேயுள்ள பொருட்களின் மீதான தேவைகளைக் கொண்டதாக மனித இயல்பின் முக்கிய பண்புகளாக உள்ளன என்று மார்க்ஸ் கூறுகிறார். அதனால் மார்க்ஸிற்கு மனித இயல்பு பற்றிய விளக்கம் என்பது மனிததேவைகளின் விளக்கமுமாகும்.

ஒழுக்கவியல், மெய்யியல், சமூகவியல் தொடர்பில் மார்க்ஸின் முந்திய சிந்தனையாளருக்கு அல்லது மார்க்ஸின் தொடக்க கால எழுத்துக்கள் தவிர்க்க முடியாத முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. அவரது இளமைக் கால எழுத்துக்கள் முன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. ‘பாரிஸ் கையெழுத்துப்படிசுள் 1844 நூல் இதன் மைய ஆய்வுக் களமாக அமைந்திருந்தது. அவையாவன: மனித இயல்பு, இவ்வுலகில் மனிதனின் இடம், ஒழுக்கவியல் பிரச்சினைகள் மார்க்ஸியவாதிகள் பிந்திய மார்க்ஸிற்கு ஒரு உலகப் பார்வையை வரையறுத்துத் தந்தனர். அது வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் ஆகும். ஆனால் இது மார்க்ஸ் உருவாக்கி அவர் பயன்படுத்திய சொற்பிரயோகம் அல்ல. மார்க்ஸின் தொடக்க கால எழுத்துக்களை உலகம் 1930 நாள் வரை அறிந்திருக்கவில்லை. ஸ்டாலின் உள்ளிட்ட உத்தியோக யூர்வமான பொதுஉடைமை ஆட்சியாளர்கள் இளமை மார்க்ஸின் (அல்லது முந்திய மார்க்ஸின்) சிந்தனைகளுக்கோ இளைய மார்க்ஸின் எழுத்துக்களுக்கோ குறிப்பாக இளைய மார்க்ஸின் முக்கிய படைப்பான பரிஸ் கையெழுத்துப்படிசுள் 1844’ என்ற நூலிற்கோ எவ்வித முக்கியத்துவத்தையும் வழங்கவில்லை. மார்க்ஸை அவரது

சிந்தனையின் மற்றொரு பக்கத்தை அல்லது முழுமை பெற்ற சிந்தனை வளர்ச்சியை அறிவதற்கும் இது ஒரு பெரிய தடையாகவே அமைந்தது.

ஸ்பாலினின் மறைவைத் தொடர்ந்து கட்சிக்குள்ளும் அதேவேளை மேற்குலகச் சிந்தனையாளரிடத்திலும் மார்க்ஸின் சிந்தனைகளைப் பற்றிய சுதந்திரமான அல்லது திறந்த உரையாடல்கள் ஆரம்பமாகின. அந்தார் உள்ளிட்ட பிந்திய மார்க்ஸியவாதிகள் தமது கண்ணோட்டத்திலிருந்த இம்மாற்றத்திற்குப் பெரும் பங்கை வழங்கினர். அதுவரை நிறைவு பெறாதிருந்த, மார்க்ஸியத்திற்கான மனிதநலவாத மற்றும் ஒழுக்கவியல் அடித்தளங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளுக்கு இளைய மார்க்ஸின் சிந்தனைகளிலிருந்து அதிக அளவான கருத்துக்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக ‘பொருளாதார மற்றும் மெய்யியல் கையெழுத்துப்படிகள் 1844’ (பரிஸ் கையெழுத்துப்படிகள்) நூல் மார்க்ஸின் மனிதநலவாத மற்றும் ஒழுக்கச் சிந்தனைகளின் முக்கிய ஊற்றாக விளங்குவது உலகம் அறிந்துகொண்டது.

1844இல் கோடைகாலத்தில் பரிசில் இருக்கும் போது மார்க்ஸ் பரிஸ் கையெழுத்துப்படிகள் நூலை எழுதினார். சமகா ஜெர்மனியைப் பற்றிய ஆய்வு, ஏனைய நாடுகளின் நிலைமைகள், பிளேஞ்ச் புரட்சியின் வரலாறு மற்றும் அதன் அனுபவம், முந்திய மெய்யியல் கோட்பாடுகள் பற்றிய விமர்சனம் பகுப்பாய்வு ரீதியான, மீள்பார்வை மிக முக்கியமாக ஹெகலின் சிந்தனைகள், முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தின் அனுபவச் சான்றுகள் மற்றும் கோட்பாட்டு ரீதியான முடிவுகள் பற்றிய விசாரணை என்பவற்றோடு கற்பனாவாத சமூகமையாதிகளின் கண்ணோக்குகள் பற்றியதாக மார்க்ஸின் அப்போதைய அறிவு நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. (மார்க்: Marx. (Publishers note) 1977).

முதலாளித்துவமும் நவீனத்துவ மாற்றங்கள் சிலவும் மனிதனிலும் மனித உறவுகளிலும் ஏற்படுத்தியுள்ள நெருக்கமான உறவுகளை பரிஸ் கையெழுத்துப் படிகளில் தனது ஆராய்ச்சிக்கு மேற்குறித்த வரலாற்று, மெய்யியல், ஏனைய அறிவுப் பின்னணிகள் அனைத்தையும் மார்க்ஸ் பயன்படுத்தினார். பரிஸ் கையெழுத்துப் படிகளில் பல்வேறு அறிவுத் துறைகளையும் சமூக விஞ்ஞான சமூகவியல் எண்ணக்கருக்களையும் மார்க்ஸ் கவனத்தில் கொண்டிருந்தார். விரிவான சமூக வளர்ச்சிக்கான சிறந்த கட்டமைப்பொன்றை உருவாக்கும் அவரது எண்ணத்தை இந்நூல் பிரதிபலிக்கிறது.

முதலாளித்துவ சமூகத்தில் மனிதனின் சமூக அடிமைத்தனத்தை மட்டுமன்றி தனியார் உடைமையினால் உழைக்கும் மனிதனின் ஆன்மீக தரித்திரநிலையையும் மார்க்ஸ் கட்டிக்காட்டினார்.

“மனிதன் தனக்குள் தனது தனிநபர் தன்மையை மட்டுமல்ல எல்லா மனிதத்துவத்தையும் அவற்றின் முழு இயல் ஆற்றல்களுடன் தன்னுள் கொண்டுவருவான்” என்ற கெத்தேயின் இக்கூற்று மனிதநலவாதத்தை நன்கு உள்ளடக்கிய பெரிய வார்த்தையாகும். பல்வேறு கருத்தியல் முறைமைகளின் ‘மனிதநலவாதத்தில்’ (Humanism) ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிதான் கடந்த சில தசாப்தங்களில் நடந்த குறிப்பிடத்தக்க தோற்றப்பாடாகும் என்று சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் எரிக்புரோம் (1965) குறிப்பிட்டார்.

மனிதநலவாதத்தைக் கருத்தில் எடுத்துச் செயல்பட்ட அல்லது சிந்தனை முறைமைகளை வகுத்த கெத்தே, லைப்னிஸ், கிக்கார்ட், மார்க்ஸ் யாராக இருந்தாலும் அதி உயர் ஒருமைப்பாட்டையும் பொதுமைப்பாட்டையும் முடிந்தவரை வளர்ப்பதற்காகத் தனிநபரின் வளர்ச்சியும் அதில் ஏற்பட வேண்டிய மாற்றங்களையும் வலியுறுத்தினர். மார்க்ஸும், அவரைப் போன்ற சமயச் சார்பற்ற மனித நலவாதிகளும் வரலாற்றிலும் சமூக அமைப்பிலும் மனிதனை முதன்னிலைப்படுத்தினர். அவர்கள் மனித ஐக்கியத்திலும் மனிதனின் எதிர்காலத்திலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். மானிடர்க்கு எதிரான நெருக்கடிகள் தோன்றும் போதெல்லாம் மனிதநலவாதம் தோற்றம் பெற்றது என்று எரிக்புரோம் (Eric Fromm) கூறுகிறார் (Eric Fromm, 1965).

முலதனமும் வாடகையும் அற்ற நிலையில் உழைப்பில் மட்டும் வாழ்பவன் தொழிலாளி ஒரு விலங்கைப் போல் தன்னால் முடிந்தவரை அவன் உழைக்க வேண்டும். அரசியல் பொருளாதாரத்தில் உழைப்பு என்பது உயிர் வாழ்வுக்கு ஆதாரமான நடவடிக்கையாகும். இந்தவகை உழைப்பாளியை அரசியல் பொருளாதாரம் செய்யும் விலங்காகத்தான் கருதுகிறது. உடல் தேவைகளுக்கு மட்டும் என்று இறுக்கமாக விளக்கமுறைப்புச் செய்யப்பட்ட நிலை இது. உழைப்பு ஒரு வெற்றுகிலைப் பொருளாதாரத்திலிருக்கிறது. அதாவது ஒரு பண்டமாகிவிடுகிறது. இப்பண்டத்திற்கு அதிக

விலை இருந்தால்தான் அதிக கேள்வியிருக்கும். விலை குறைவடைந்தால் அதிக நிரம்பல் உருவாகும். முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமிடையிலான போட்டியின் காரணமாக மிக மலிந்த விலைக்கு உழைப்பு விற்கப்படும் நிலை ஏற்படுகிறது. பெரிய தொழிற்சாலைகள் பெண்களினதும் சிறுவர்களினதும் வேலையையே அதிகம் விரும்புகின்றன. ஏனெனில் அது ஆண்களைவிட கூடிய மலிவானதாக இருப்பதனால் உழைப்பாளியை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ள முதலாளிக்குச் சுதந்திரமிருக்கிறது. தொழிலாளி உழைப்பை விற்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறான் என மார்க்ஸ் கையெழுத்துப் படிகளில் கூறுகிறார். (Marx, 1977:22.33.34)

ஒவ்வொரு கணத்திலும் சந்தர்ப்பத்திலும் உழைப்பு விற்கப்படாவிட்டால் உழைப்பின் பெறுமானம் முற்றாக அழிந்துவிடும். உழைப்பு வாழ்க்கையாகும். இவ் வாழ்க்கை உழைப்பு வாழ்க்கையாகும். இவ்வாழ்க்கை உழைப்புக்காக ஒவ்வொரு நாளும் பரிமாற்றத்திற்குள்ளாக்கப்படவில்லையானால் விரைவில் அது அழிந்து போகும். மனிதவாழ்வைப் பண்டம் என்று அழைக்க முடியுமானால் அது அடிமைத்தனத்தையே அடையாளப்படுத்துகிறது என்று மார்க்ஸ் கூறுகிறார். (18844 (197:34)

குறைந்த வேதனையும், தொழிலாளரின் அளவுக்கதமான நிரம்பலும் ‘தொழிலாளி’ என்ற சொல்லை நிறைவு செய்கிறது. ஆனால் அங்கு மனிதத் தன்மை அழிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. தொழிற்சாலைகள் நாம் தொடுக்கும் யுத்தத்தில் வெற்றிபெறுகின்றன. அவற்றின் ஒரே நோக்கம் செல்வம். மனிதனின் மகிழ்ச்சி அல்ல என்று காலத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்த இந்த நிலைமைகளைத்தான் பாரிஸ் கை பொருத்தப்படிக்களில் மார்க்ஸ் விளக்கினார்.

உழைப்பின் மீதும் அது உருவாக்கும் உற்பத்தியின் மீதும் ஆளும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பதுதான் முலதனமாகும். இதை அவர்கள் மனிதப் பண்புகளாலோ அல்லது அவர்களது சொந்தப் பண்புகளினாலோ பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாறாக எந்த அளவிற்கு அவர்கள் முலதனத்தின் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்த அளவிற்கு அவர்களது முலதனத்திற்கு இருக்கும் வாங்கும் சக்திதான் அவர்களிடம் இருக்கும் சக்தியாகும். இவ்வாறு கூறும் மார்க்ஸ் இந்த சமுதாயத்தின் மறைந்த தன்மையற்ற போக்கினை டிக்காடோவின் ‘On

the Principles of Political Economy and Taxation' நூலில் இருந்து பின்வருபவை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தேசங்கள் என்பவை வெறும் உற்பத்திக் கடைகள். உற்பத்தி செய்வதால் நுகர்வதிலும் மனிதன் இயந்திரமாக உள்ளான். மனித வாழ்வானது ஒரு 'முதல்' போன்றது. பொருளாதார விகிதத்தான் உவகை ஆகின்றன. (Marx, 1844, 1977:48)

இப்பிரச்சினைகளை குறிப்புகள் மற்றும் கருக்கக் கருத்துரைகள் வடிவத்தில் மார்க்ஸின் பாலிஸ்' கையெழுத்துப் படிக்க 1844 கூறுகிறது. மேலே குறிப்பிட்டிருப்பவை அந்த நூலின் முதல் பாகத்தில் கூறியிருப்பவையாகும். அவை அரசியல் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய அவருடைய விமர்சனப் பகுப்பாய்வாகும். ஸ்மித், ரிக்காடோ மற்றும் ஜேம்ஸ் சம உடைமையாதிகளின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது விமர்சனப் பகுப்பாய்வை மார்க்ஸ் அதில் வரையறுத்தார்.

அந்நியமாதல்

மார்க்ஸின் கருத்தில் அந்நியமாதல் முதலாளித்துவத்தின் விளைவுகளில் ஒன்று முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் சிறு இடம் பெற்றிருந்ததை மார்க்ஸ் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தினார். தொழிலாளர் சுய - ஆற்றல் உள்ள தன்னை- உயரக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டிய நிலை மாறி உற்பத்தி முறைகளின் சொந்தக்காரர்களான யூர்ஷ்வாக்களின் இலக்குகளுக்கும், திசையம்படுத்தல்களுக்கும் பலியாகும் நிலையிலிருந்து மார்க்ஸ் இதனை விளக்குகிறார்.

மனித முன்னேற்றங்கள் அனைத்திற்கும் மத்தியில் மக்களால் நிறைந்து வழியும் நகரங்கள் முதல் தொலைதூர கிராமங்கள் வரை மக்களை அவதிக்குள்ளாக்கும் பிரச்சினையாக அந்நியமாதல் விளங்குகின்றது. நகரங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை நிறைவற்றதாகும் போதும் தனிமைக்கும் விலகி இருத்தலுக்கும் மனிதன் ஆளாகும் போதும் வறுமையின் பிடிக்குள்ளாகும் போதும் அந்நியமாதலின் தாக்குதலுக்கு மனிதன் ஆளாகிறான். ஒருபுறத்தில் பாரிய விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களும் மறுபுறத்தில் வறுமையிலும் தனிமையிலும் வாழும் மக்களும் என்ற இம் முரண்பட்ட நிலை பற்றி மார்க்ஸ் அதன் தொடக்கப்பருவத்திலேயே அறிந்திருந்தார்.

பரின் கையெழுத்துப் படிக்களில் அந்நியமாதலின் முன்று வடிவங்கள் பற்றி மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

- அ) ஒருவன் தன்னிலிருந்து அந்நியமாதல்.
- ஆ) சகமனிதனிலிருந்து அந்நியமாதல்
- இ) முழு உலகிலிருந்தும் அந்நியமாதல்

இந்த முன்றும் தனித்தனியாக மட்டுமன்றி இணைந்தும் செயற்படக்கூடியவை.

அந்நியமாதலை மார்க்ஸின் கருத்துக்களின் வழியில் இருப்பிற்கும் (பொருளாதாய நிலை) சாரத்திற்கும் (ஆன்மீக நிலை) இடையிலான முரண்பாடாகவும் விளக்க முடியும். முறையாகச் சம்பளம் பெறும் தொழில்சார் ஊழியர்களைவிட கூலி உழைப்பில் வாழும் தொழிலாளர்களை மார்க்ஸின் அந்நியமாதல் இலக்காகக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் முதலாளித்துவத்தின் பொதுவான அந்நியமாதல் அடித்தத்திலிருந்து முறையாகச் சம்பளம் பெறும் தொழில்சார் ஊழியர்களும் விதிவிலக்கானவர்கள் அல்ல. அந்நியமாதல் கோட்பாட்டை அதன் விரிவான அடித்தத்தில் நவீனத்துவத்தின் விளைவாகவும் கூற முடியும் என்று எரிக்புரோம் கூறுகிறார்.

மார்க்ஸின் கருத்தில் அந்நியமாதல் மனித உள்ளத்தில் தானாக வேர்விட்டுத் தோன்றிய ஒன்றல்ல. முன்னர் ஹெகலும் பாய்ப்பாஹும் அந்நியமாதல் பற்றிக் கூறியவற்றைவிட மேலும் மேலும் அதை சுவாதந்தகருத்துக்குமான மார்க்ஸ் கொண்டு சென்றார். அந்நியமாதல் என்றால் கட்டுப்பாட்டை இழத்தல் அதாவது உழைப்பின் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழத்தல் என்றார்.

அந்நியமாதல் கருத்துருவாக்கத்தில் மனித இயல்புபற்றிய மார்க்ஸின் நோக்கு ஒரு பிரதான இடத்தை வகித்தது. மனிதன் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகாத இயல்புடையவன் என்பதையும் மனித இயல்பு சமூகத்தைச் சாராது தனித்து நிற்கிறது என்பதையும் மார்க்ஸ் நிராகரிக்கிறார். மனிதன் இயற்கையில் உழைப்பதற்கான தேவைகள் உள்ளவன். சமூக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாம் அந்த அம்சம் மாறாது ஒன்றாக உள்ளது. எல்லா விலங்கினங்களைப்

போலவும் மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்காக இயற்கையில் உழைக்கிறான். ஆயினும் மனித உழைப்பு விலங்கின் உழைப்பிலிருந்து வேறுபட்டது. மனிதன் உணர்வுடன் தொழிற்படுகிறான்.

மனித உழைப்புத் தனித்துவமானது. மனிதன் இயற்கையில் உணர்வுடன் தொழில்படுகிறான். மனிதன் தேவையான விதத்தில் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக் கூடியவன். மனிதனுக்கு வரலாறு உண்டு. விலங்குகளுக்கு அது இல்லை. விலங்குகள் முடிவற்ற மீசை செந்தலில் (சநிவையா) தங்கி இருப்பவை. இது மனிதனில் மாறுபட்டுள்ளது. உருமாற்றமாகவும் வளர்ச்சியாகவும் இது செயல்படுகிறது.

மனிதன் இயற்கையில் உழைப்பை நிகழ்த்தும் போதும் இயற்கையை மாற்றும் போதும் தனது இயல்பையும் மாற்றிக்கொள்கிறான் என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். மார்க்ஸின் நோக்கில் உழைப்பென்பது உயிர்ப்புள்ள ஒரு இயக்கவிசைச் செயற்பாடு. இதன் ஊடாகத் தொழிலாளி தனது வாழ்வை வடிவமைக்கிறான். அதை மாற்றும் உணர்வுகளுடன் செயல்படுகிறான். உணர்வு உழைப்பானது இன உயிர்குரிய விசை குணாம்சமாகும். இன உயிர் என்பது சமூக உயிரியாகும். மக்கள் தத்தமக்குரிய தேர்வுகள் விருப்பங்கள் என்பவற்றை விட்டு தமது உறவுகளினுடாகவே வாழ்கிறார்கள். தமது வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதை அவர்கள் இதன் மூலமே பெறுகிறார்கள்.

சமூகம் தனிநபர்களினால் உண்பாக்கப்பட்டதால். மனிதர்கள் தமக்கிடையிலுள்ள சிலவகைத் தொடர்புகளினால் சமூகம் உருவாகிறது என்றும் உழைப்பின் ஊடாக மனித குலம் பௌதீக உலகுடன் தொடர்பு கொள்கிறது என்றும் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒழுக்க மரபுகள்

மார்க்ஸ் நோடியாகவே ஒழுக்கவியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டவரல்ல. ஒழுக்கப் பதங்கள், எண்ணங்கள் பற்றி நுணுக்கமான ஆய்வுகளை அவர் மேற்கொள்ளவுமில்லை. அல்லது ஒழுக்கத் தனித்துவத்திற்கான அடிப்படை முற்கொள்கைகளைப் பரிட்சிக்கவுமில்லை. மேலும் ஒழுக்கவியலை மார்க்ஸ் நியமங்கூறம் (Normative Science) விஞ்ஞானம் என்ற நோக்கிலும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதாவது எமது அனுபவ உலகிற்கும் புறம்பாக பெறுமானங்கள், நியமங்கள், ஒழுக்க இலட்சியங்கள், நன்மை தீமைகள் நிலவி வருகின்றவை என்பதையும் மார்க்ஸ் ஏற்கவில்லை.

என்ன இருந்தாக வேண்டும் என்பதல்ல என்ன இருக்கிறது என்பதையே அவர் சிந்தித்தார். இது நடைமுறையில் என்ன உள்ளது என்பதைப் பார்ப்பதாகும். ஒழுக்கத்திற்கான சமூகச் சூழலமைவினை அல்ல சமூக நிபந்தனைகளான விஞ்ஞான இயக்கவியல் மூலம் அவர் விளக்கினார். ஒவ்வொருவகை ஒழுக்கமும் சமூகவிதியான வரலாற்றுரீதியான நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவை. நிலமாவிய சமுதாயத்தை அவர் அடிமைத்தனத்திற்கும், முதலாளித்துவத்தை அவர் மனிதத்தன்மை நிராகரிப்பிற்கும் உரிய களங்களாக விளக்கினார்.

மார்க்ஸின் நோக்கில் மனித இயல்பு கருத்து நிலையானதும் மாற்றமற்றதும் அல்ல. அது எல்லா சமூக உறவுகளுடனும் சம்பந்தப்பட்டது. அது தொடர்ச்சியாக ஒன்றில் ஒன்று தங்கி நிற்கும் நிலை. சமூக உறவுகளின் பண்புதான் ஒழுக்கத்தின் மூலதாரக் குணம்சமாக வெளிப்படுகிறது (F.M. VolkowTk; VidNahUk; Ethics, 1986;35).

மார்க்ஸ் உலகவரலாற்று ஒழுங்கின்படி சமூக உறவுகளை வகையிடு செய்து ஒவ்வொரு யுகத்தினதும் பிரதான உறவின் தன்மையை வெளிப்படுத்தினார். அது பிரதான ஒழுக்க வகைகளாக அனுமானிக்கப்பட வேண்டியவை.

பூர்வீகக்குடிகள் அல்லது பழங்குடிகளுக்கிடையிலான இயற்கையான உறவுகள். இதை மார்க்ஸ் பூர்வீகப் பொதுஉடைமை முறை என்றும் இந்த சமூகத்தை இந்த உறவு பிராணிப்பதாகவும் இது வாக்க பேதமற்ற சமூகம் என்றும் கூறுகிறார். அடுத்தது அடிமைமுறைச் சமுதாயமாகும் தனியாளர்களின் அடிமை நிலை பொதுவிலும் பல அடிமைகளில் தலைவர்களாக ஒருவர் ஆதிக்கத்தை செலுத்துவதும் இங்கு காணப்படும். இதைத் தொடர்ந்து நிலமாவிய சமுதாயக் கட்டமைப்பு உருவாகிறது. அரசிற்கான அடிபணிவு இங்கு முறைமை நிலையில் உள்ளது. நிலமாவிய பிரபு, தன்னுடைய சொந்தக் கௌரவத்தையும் குடும்ப கௌரவத்தையும் முன்விலைப்படுத்திச் செயல்புகிறான். பிரபுக்களின் கௌரவமும் புகழும் மேம்படுவதற்கு பெருந்தொகை மக்கள் தம்மைப் பல்வேறு தாழ்வுகளுக்கும் வீழ்ச்சிகளுக்கும் பலியாக்குவதைக் கடமையாகக் கொள்கின்றனர். பின்னர் முதலாளித்துவம் நிலமாவிய அமைப்பை மாற்றுகிறது. அது வரை சமுதாயத்திலிருந்த மோத்த ஒழுக்கப் பெறுமானங்களையும் அது மாற்றிவிடுகிறது. பிரபுக்களும் குடிகளும் என்ற நிலமாவிய அமைப்புச் சிதைகிறது. முதலாளி தொழிலாளி என்ற புதிய உறவு சமூகத்தில் உருவாகிறது.

உலகத்தையும், வணிகம் மற்றும் பண உறவுகளும் அன்மை நிலைக்கு வருகின்றன. இது புதிய நடத்தைக்கும் ஒழுக்க நியமங்களுக்கும் நெறிமுறைகளுக்கும் வழிவகுக்கிறது. ஒரு புதிய தனிநபர் இங்கு தோற்றம் பெறுகிறான். தனிநபர்வாதம் (Individualism) மிகப் பெரிய பொதுக்கருத்தாக வளர்க்கப்படுகிறது. முதலாளித்துவ அமைப்பிலான சமூகக் கட்டமைப்பும் வாழ்வு முறையும் மனிதனை வித்தியாசமான சமூக, வரலாற்று சூழலிற்குக் கொண்டுவருகிறது. செல்வத்தை அடைவதை நோக்கிச் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் திசைசமூகப்படுத்தப்படுகின்றன. தனியாருடைமை செல்வத்தின் போலியான தாகத்தை மனிதனின் ஆழமாக விதைக்கிறது. முதலாளித்துவத்தில் செல்வம் பொதுமையாகவும் சமூக ஒழுக்கங்களது பெறுமானமாகவும் ஆய்ந்தாளப்படுகிறது. முதலாளித்துவ ஒழுக்க உணர்வை வடிவமைப்பதில் செல்வத்தை நோக்கிய தனிநபர்வாதமும் பெறுமானத் திசைசமூகப்படுத்தலும் மிக நெருக்கமாகச் செயல்படுவதை மார்க்ஸிய அணுகுமுறை எமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

முதலாளித்துவக் கைத்தொழில் உற்பத்தி முறையின் கீழ் மனிதனுக்கு எதிரான சமூக நிலைமைகளை மட்டுமன்றி மன உணர்வுகளின் மோசமான நிலைமையாகவும் மார்க்ஸ் வெளிப்படுத்தினார். புதிய உற்பத்தி முறையில் மக்கள் தமக்குள்ளேயே அந்நியமாகியுள்ளனர் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைத்தார்.

வேலையில் தமது கட்டுப்பாட்டை இழப்பதன் மூலம் தொழிலாளர் தமது வாழ்வின் கட்டுப்பாட்டை இழக்கின்ற நிலை உருவாகிறது. முதலாளித்துவத்திற்கு முந்திய சமூகத்தில் உழைப்பு அல்லது வேலை அவனுக்குச் சொந்தமானது. அது அவனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. தட்டான், கொல்லன், செருப்புத் தைப்பவன் போன்றவர்கள் தோடியாகத் தமது உழைப்புக்குச் சொந்தக்காரர்களாக விளங்கினர். விற்பனைக்கான கடைகளும் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவையாக இருந்தன. வேலைநேரத் தீர்மானம், எல்லாவற்றையும் அவர்களே நிர்ணயித்தனர். அதாவது வேலை அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

நவீன கைத்தொழில் உற்பத்தி முறை இதை மாற்றியது. பாரிய தொழிற்சாலை உற்பத்தித் தொழில்பாட்டில் தொழிலாளி (மனிதன்) ‘ஆள்’ என்ற அடையாளத்திற்கு மட்டும் உரியவனாகிறான். வேலையில் அவனுக்கிருந்து வந்த கட்டுப்பாடும் பெருமீதமும் கைநழுவிச் செல்கிறது.

இந்த சமூக நெருக்கடி அல்லது முரண்பாடு இயற்கையானதல்ல. சமூக அமைப்பு மனிதர்களின் இயல்பான உற்பத்தி ஆற்றல்களைப் பிடுங்கி எறிவதிலிருந்து தோன்றுவது. ஆள் தன்மையற்ற சக்திகள் சமூகத்தில் எவ்வாறு மனித நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்பதைத்தான் மார்க்ஸ் அந்நியமாதல் கோட்பாட்டில் விளக்குகிறார். சமூகம் மனிதனில் சாராததாகவும் தன்னிடத்தியங்குதாகவும் தோன்றலும் சமூகம் என்பது மனிதனின் முன்னைய நடவடிக்கைகளின் விளைவுகளாகும்.

மேற்கத்திய அறிவொளிக்கால மனித நலவாதம் ஹெகலிய இயக்கவியல்வாதம், பாய்ப்பாஹின் பொருள்முதல்வாதம், சார்ன்ஸ்டார்வின் இயற்கைத் தேர்வுக் கோட்பாடு ஆகியவற்றின் சிந்தனை மற்றும் கருத்துத் தூண்டுதல்களினூடாக மார்க்ஸ் மனித இயல்பை மறு வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். அத்தோடு, அதுவரை பேசப்பட்டு வந்த அந்நியமாதலை அவர் ஆய்விடான பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்தினார். ஏற்கெனவே இக் கோட்பாடு ஹெகலினால் கையாளப்பட்டிருந்தது. ஆனால், இதில் குறைபாடுகள் இருப்பதாக மார்க்ஸ் கருதினார்.

முன்னர் அந்நியமாதல் கோட்பாட்டை முன்வைத்தவர்களின் மிக தெளிவற்ற மாணுடையில் மெய்யியல் தன்மைகளிலிருந்து அதற்கு மார்க்ஸ் விடுதலையளித்தார். மார்க்ஸ் ஒரு புதிய அடிப்படையமை வறங்கினார். மார்க்ஸ் அந்நியமாதலை உழைப்புடன் தொடர்புபடுத்தினார். மார்க்ஸ் கூறுவதற்கு முன்னரே மனிதன் அந்நியமாகியுள்ளான். ஏனெனில் மனித உழைப்பு அந்நியமாகிவிட்டதென்று ஹெகல் கூறினார். உழைப்பின் அந்நியமாதல் பற்றிக் கூறும்போது உழைப்பிற்கும் தேவைகளுக்கும் இடையிலான இயக்கவியல் தொடர்பிலிருந்து ஹெகல் இதை விளக்கினார்.

உலகில் பொருளாதார வளங்கள் தேவையானதைவிடக் குறைவானதாக உள்ளன. ஆனால் மனிதனின் தேவையானது வளங்களை மிகைத்தது, அதிகமானது. பொருளாதாரவளக் குறைவையும் திருப்திப்படுத்த முடியாத மனிதத் தேவைகளையும் சமப்படுத்துவது முடியாததாகும். ஹெகல் முன்வைத்த அந்நியமாக்கப்பட்ட உழைப்பின் ஒரு அம்சம் இதுவாகும். இதற்கான மெய்யியல் பகுப்பாய்வு இதைவிடச் சிக்கலானதாக இருந்தது. இது சுருக்கமாகப் ‘முறிலையாதல்’ (Entavsserung; Externalization) என்ற கடினமான மதத்தினால் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (பார்க்க: Ernest Mendel and George Novack, 1973: 15)

முறிலையாதல் என்ற இந்த மெய்யியல் கருத்து என்ன? தொழில்புரியும் ஒவ்வொரு மனிதனும் எதையாவது உற்பத்தி செய்கிறான். உண்மையில் அவன் தன் மனதில் வைத்திருந்த ஒரு கருத்தை மீள உற்பத்தி செய்கிறான். பொருள் நிலைப்பாட்ட வடிவத்தில் உற்பத்தியாக வெளிப்படுத்தப்படு முன்னர் அது ஏற்கெனவே கருத்தில் இருந்துள்ளது. இது 'முலதனம்' நூலில் மார்க்ஸினாலும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் ஹெகல் மார்க்ஸ் ஆகிய இருவரும் மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்குமிடையில் காணப்படும் சிறப்பான வேறுபாடொன்றை விளக்க முற்படுகின்றனர். எழும்பு அல்லது ஏனைய உயிர்ப்படைப்புக்கள் வேலையில் கறுகறுப்பாக இருந்தாலும் இயல்புக்கத்தின் வழியிலேயே அவ்வேலைகளை அவை செய்கின்றன. மனிதன் அவ்வாறல்ல தான் செய்ய இருப்பது பற்றிய கருத்தை முதலில் அவன் விருத்தி செய்கிறான். மின்னர் அதை உண்மையாக்க முயற்சிக்கின்றான்.

ஹெகல் இதைவிடவும் ஒருபடி மேலே சென்றார். அவர் மானுடவியல் ரீதியான விளக்கம் ஒன்றில் அந்நியமாதலை நிறுத்தினார். உற்பத்தியில் மனிதன் தவிர்க்க முடியாதபடித் தன்னை வேறுபடுத்திவிடுகிறான். மனிதன் எதைத் தன்னிலிருந்து புறத்தே கொண்டுவருகிறானோ அல்லது உற்பத்தி செய்கிறானோ அது அவனது உடம்பிலிருந்து வேறுபட்டதாகிறது. இதுதான் ஹெகலின் மானுடவியல்வாத அந்நியமாதல் உழைப்பாகும்.

ஹெகல் கூறிய இவ் விளக்கங்களை மார்க்ஸ் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஹெகலின் விளக்கங்களில் முரண்பாடுருப்பதாக மார்க்ஸ் கூறினார். முதலில் தேவைகளுக்கும் பொருத்தவளங்களுக்கும் இடையில் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளது என்ற ஹெகலின் கருத்தை விமர்சிக்கும்போது இரண்டுமே வரையறைக்குட்பட்டது என்று வரலாற்று நிபந்தனைக்குட்பட்டது என்றும் மார்க்ஸ் கூறினார். மனிதனின் முதவைகள் எல்லைகளற்ற விதத்தில் விரிவு பெறும் என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

அந்நியமாதலைப் புறவயமாதலாக கருத்துவாதத்தின் மூலம் ஹெகல் அடையாளப்படுத்தியதையும் மார்க்ஸ் நிராகரித்தார். தனது உழைப்பின் உற்பத்தியிலிருந்து மனிதன் தன்ம புறவயப்படுத்தும்போது அந்த உற்பத்தி அவனை அழுத்துவதாகவோ தன்புறுத்துவதாகவோ ஒரே அடியாகக் கூறிவிட முடியாது. உண்மையில் அந்நியமாதல்

என்பது சமூக ஒழுங்கமைப்பின் ஒருவகை வடிவமாகும். (பார்க்க: Ernstmendel... 1973; 15,16)

அந்நியமாதல் எண்ணக்கரு ஹெகல் கருதியதைவிட வித்தியாசமான தென்றும் பண்ட உற்பத்தியில் தங்கியிருக்கும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் சிறப்புச் சமூகச் சூழலுடன் இது தொடர்புபட்ட தென்றும் மார்க்ஸ் விளக்கினார். அந்நியமாதல் மனித இருப்பின் உள்றித்ததாக எல்லா இடங்களிலும், எதிர்காலத்திலும் இருக்கக் கூடியதல்ல. இது சிறப்பு நிலைக்குரிய சமூக பொருளாதார ஒழுங்கமைப்பொன்றின் பிரத்தியேகமான முடிவும் விளைவுமாகும் என்பதே இது பற்றிய மார்க்ஸின் நிலைப்பாடாகும்.

ஹெகல் தனது அந்நியமாதல் கோட்பாட்டில் விபரித்ததைவிட ஒருபடி மேல் அல்லது மற்றொரு வித்தியாசமான கோணத்தில் அந்நியமாதலின் இயல்பினை மார்க்ஸ் அந்நியமாதலின் இயல்பினை மார்க்ஸ் உணர்ந்துகொண்டார். ஏர்னஸ்ட் மெண்டல், ஜோர்ஜ் நொவாக் (1973) கூறுவதுபோல் ‘மார்க்ஸின் இந்த விபரிப்பானது மனித குலத்திற்கு நம்பிக்கையூட்டும் நற்செய்தியைக் கொண்டுவருகிறது. சிந்தனைக்குரியதாக மனிதன் வாழவேண்டியதில்லை. அந்நியமாதல் அவனை அவ்வாறான துன்பநிலைக்கு எப்போதும் இட்டுச் செல்லக் கூடியதல்ல. இதிலிருந்து அவனால் விடுதலை பெறுமுடியும் என்ற நம்பிக்கை நிலையை இந்த விபரிப்பு மனிதனுக்கு உணர்த்தியது.

மனிதன்

மார்க்சிய சிந்தனையின் மையப் பொருள் மனிதன் ஆகும். மனிதன் சுதந்திரமானவன் சுதந்திரத்தைக் கட்டி எழுப்பக்கூடியவன். சுய ஆற்றலுடையவன் மனிதன் அவனுக்கென்ற பிரத்தியேக (மனித) இயல்பைப் பெற்றிருப்பவன் மனித இயல்பு விலங்கு இயலிலிருந்து வேறுபட்டது. முக்கியமாக மனிதன் தனது படைப்பாற்றலினால் இந்த வேறுபாட்டைச் சாதிக்கிறான். மக்கள் தான் வரலாற்றைப் படைப்பவர்கள். அவர்களே வரலாற்றின் நாயகர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள் மார்க்ஸ் இதனை விவரித்தார்.

வரலாறு என்பது மனிதனின் சுய-உணர்தலாகும். அது மனிதன் அவனது வேலையினாலும் உற்பத்தியினாலும் அவன் நிகழ்த்தும் சுய – படைப்பாற்றலாகும். மார்க்ஸ்

மனிதனைப் படைப்பாற்றல் உள்ளவனாகக் கருதுகிறார். புற உலகை அவன் உருமாற்றுகிறான் உண்மையில் மனிதன் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தக்கூடியவன்.

மனித இயல்பு

மனிதனல்லாத விலங்குகளுக்கும் மனிதனுக்கிடையிலான வேறுபாடு உணர்வு ஆகும். விலங்குகள் தனக்கும் தனது சந்ததிகளுக்கும் தேவையான உடனடி உற்பத்தியை செயல்படுத்துகின்றன. ஆனால் மனிதன் உணர்வுநிலை நடவடிக்கைகளைச் செயல்படுத்துபவன். மனிதன் தனது வாழ்க்கைச் செயற்பாட்டை தனது விருப்பத்திற்குரியதாகவும் தனது உணர்வுக்குரியதாகவும் வெளிப்படுத்துகிறான். இக்கருத்தில் மனிதன் சுதந்திரமாகக் கருத்தில் மனிதன் சுதந்திரமானவன். பொதுமையானவன்.

மனித இயல்பானது இயக்கவியல் சார்ந்தது. ஏனெனில் மனிதனுக்குப் பூத்தில் உள்ள தாவரங்கள், விலங்குகள், காற்று, ஒளி முதலியன உணவாகவோ உடைகளாகவோ ஆகின்றன. அதனால் மனிதன் வெறும் கருத்துருவான நெற்று நிலையான இயற்கை உயிரியல்ல. மனிதன் ஒரு சமூக உயிர். தன்னிலும் இயற்கையிலும் இசைவுபட்டு வாழும் உயிர். மார்க்ஸின் இலட்சிய மனிதன் உற்பத்திசார் மனிதன். அந்நியமான மனிதன் என்பது உற்பத்திசார் மனிதனின் எதிர் நிலையாகும்.

மனிதன்

அந்நியமாதலின் உண்மையான தோற்றம் தனியார் உடைமையாகும். தொழிலாளியிடம் அவனது உழைப்பைத் தவிர விற்க எதுவுமற்ற நிலையில் இருந்து இதன் வேதனைமிக்க காட்சி ஆரம்பமாகிறது. இங்கு இருப்பும் சாரமும் இரண்டாக்கப்படுகிறது. அந்நியமாதலின் தோற்றம் அல்லது நிலவுவது இங்குதான் சாத்தியமாகிறது. அதாவது தொழிலாளி அல்லது மனிதன் அவனது உற்பத்தியிலிருந்து அந்நியமாக்கப்படும் நிலை இதன் தீவிரமான கட்டமாகும். மார்க்ஸைப் பொறுத்தவரை மனிதனியல் சாரம் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதாகும்.

மனிதன் பற்றிய மார்க்ஸின் எண்ணக்கரு ஹெகலியத்திலிருந்து ஊற்றெடுத்தது. தோற்றமும் சாரமும் சமநிகழ்வுடையன என்பதிலிருந்து ஹெகலின் சிந்தனை ஆரம்பமாகியது.

இயக்கவியல் சிந்தனையாளர் என்ற நிலையில் யதார்த்தத்தின் தோற்றப்பாட்டுப் படிமுறையை சாரத்திலிருந்து வேறுபடுத்தி அவற்றின் தொடர்புகளை அவர் அறியமுயன்றார். வேறுவகையில் கூறினால் இருப்பிற்கும் சாரத்திற்கும் இடையிலான பிரச்சினை இதுவாகும்.

இருப்பின் படிமுறைச் செயற்பாட்டில் சாரம் உரைப்படும். அத்தோடு, இருத்தல் என்றால் சாரத்திற்குத் திரும்புதலாகும். ஆக்கபூர்வமான, மனித உற்பத்திச் செயலுக்குரிய ஆழமான கருத்தை ஹெகல் வழங்கினார். தனிநபர் ரீதியான எல்லா ஆற்றல்களின் வளர்ச்சியும் வளமும் செயலினால்தான் சாத்தியம் வெறும் சிந்தனையினால் அல்ல. (Erich Fromm, 1977)

ஸ்பினோஸா, கெத்தே, ஹெகல் மார்க்ஸ் போன்றோரினது கருத்துக்களின்படி எவ்வளவுக்கு மனிதன் ஆக்கத் திறனுள்ளவனவும் உற்பத்திச் செயற்பாடுள்ளவனாவும் இருக்கின்றானோ அந்த அளவிற்குத்தான் அவன் உயிர்ப்புள்ளவனாவான். அதாவது மனிதன் தனது ஆற்றல்களை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு பயன்படுத்துதல் இந்த உலகை அறிவதற்கும், மாற்றுவதற்கும், பயனுள்ளதாகக்குவதற்குமான மனித ஆக்கத்திறன் அதாவது, உழைப்பு எப்போது மங்கிமாறுகிறதோ அப்போது மனிதன் இறந்தவனுக்குச் சமமாகிறான். ஆக்கத்திறனை வெளிப்படுத்தும் இச் செயல்பாட்டின் போதுதான் மனிதன் தனது சொந்த சாரத்தை உணர்கிறான். இறையியல் மொழியில் கூறுவதனால் “கடவுளை அடைவதற்கு இது சமமான ஒன்றாகும்” என்று எரிக் ஫ிரோம் கூறுகிறார்.

மார்க்ஸ், ஹெகல் இருவரைப் பொறுத்தவரையிலும் அந்நியமாதல் இருப்பிற்கும் சாரத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடாகும். உண்மையில் மனித இருப்பு அவனது சாரத்திலிருந்து அந்நியமாக்கப்பட்டுள்ளது. யதார்த்தில் அவன் என்னவாக இருக்க வேண்டுமோ அதுவாக அவன் இல்லாமலிருப்பதை இது குறிக்கிறது. (பார்க்க: Erich Fromm, 1977)

வேலையிலும் உழைப்பும் பிரிவினையிலும் அந்நியமாதல் வெளிப்படுத்தப்படுவதாக மார்க்ஸ் கூறுகிறார். மார்க்ஸின் நோக்கில் வேலை, உழைப்பு மனித இயல்பில் ஒன்றித்திருப்பது மனிதனை மனிதனாக ஆக்குவது. கைவினை, கலைப்படைப்பாக்கம் போல் அறிவுச் செயற்பாட்டையும் மார்க்ஸ் வேலையாகவே எடுத்துக் கொண்டார் ஆயினும் தனியார்

உடைமையும் வேலைப் பிரிவினையும் வளர்ச்சி பெற்றதன் பின்னர் உழைப்பு அதன் இயல்பை இழந்தது. அதாவது மனிதனின் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தும் அந்தப் பண்பு மறைந்தது. மறுபுறத்தில் உழைப்பும் உற்பத்தியும் மனிதனுக்கு அப்பால் தமது இருப்பை நியாயப்படுத்திக் கொள்கின்றன. மனிதனின் விருப்பம், திட்டம், தீர்மானம் எதற்கும் கட்டுப்பாடு நிலையில் அவை செயல்படுகின்றன. உற்பத்தியானது தொழிலாளியிலிருந்து அந்நியமாகி உள்ளது. உற்பத்தி நடவடிக்கை அதுதன்னளவில் தொழிலாளியிலிருந்து விலகி இருப்பதாக மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

உழைப்பில் அந்நியமாதலை எது உருவாக்குகிறது? முதலில் உழைப்பானது தொழிலாளியிடமிருந்து அந்நியமாகி உள்ளது. அவனது சாரத்தை அது சார்ந்திருக்கவில்லை. அதனால் அவன் அவனது வேலையில் தன்னை உறுதி செய்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் தன்னை அவன் மறுக்கிறான். தனது அவலத்தை உணர்கிறான். அவன் மகிழ்வோடில்லை. சுதந்திரமான உள உடல் ஆற்றல்களை அவன் விருத்தி செய்துகொள்ளவில்லை. (Early writings p., 326 , இடம்பெ. Andrew Collier, 207)

தொழிலாளியின் உழைப்பானது அவனது அல்லது அவளது வாழ்க்கை நடவடிக்கைகளாகும். அந்நியமாதலுடன் தொடர்புபட்டவிதத்தில் பிந்திய மார்க்ஸ் இரு எண்ணக்கருக்களைப் பயன்படுத்துகிறார். அதில் முதலாவது சுரண்டல். தொழிலாளியின் உழைப்பும் உற்பத்தியும் அந்நியமாக்கப்பட்டுள்ளது. அவை மற்றொரு சாரரால் அல்லது முதலாளியினால் கையாளப்படுகிறது. இரண்டாவது தலைகீழ் நிலை உற்பத்தியாளனும் உற்பத்திக்குமிடையிலான உண்மையான உறவு உற்பத்தியாளன் உற்பத்தியைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதாகும். ஆனால் அந்நியமாதல் நிகழ்வின்போது இது தலைகீழாகிறது. இது பிந்திய மார்க்ஸின் எழுத்துக்களிலும் பிரதிபலித்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையில் பின் வரும் வரிகளை நோக்கலாம். “யூர்ஷனா சமூகத்தில் கடந்தகாலம் நிகழ்காலத்தை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. பொது உடைமைச் சமுதாயத்தில் நிகழ்காலம் சிறந்தகாலத்தை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. யூர்ஷனா சமூகத்தில் மூலதனம் சுதந்திரமானதாக எதிலும் தங்காததாகவும் தனியானதாகவும் காணப்படுகிறது. ஆனால் வாயும் மனிதன் தங்கி இருப்பவனாகவும்

தனிநபர் தன்மையை இறந்தவனாகவும் உள்ளவன். (The Revolutions of 1848 p.81. இடம், பெர். மோது)

உசாத்துணைகள்

1. Erich Fromm., (ed) (1967) Socialist Humanism, The Penguin Press, London
2. Erich Fromm., (1967) Marx's concept of Man, New York (www.marxists, org-https:// login, line, com)
3. Ernest Mandel and George Novack., (1976) The Marxist Theory of Alienation, Pathfinder Press, New York.
4. Marx., (1977) Economic and Philosophic Manuscripts of 1844, Progress Publishers, Moscow.
5. Volkov, F.M., (1989) Ethics, Progress Publishers, Moscow.

இஸ்லாமும் மெய்யியலும் ஆய்வுக்கான பூர்வாங்கக் குறிப்புகள்

பி.எம். ஜமாஹீர்
விரிவுரையாளர் மெய்யியல் உளவியல் துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

மெய்யியல்

மெய்யியல் உண்மையைத் தேடுவதும் அறிவதும் பற்றிய அறிவுத் துறை எனக் கூறலாம். எனினும் அதற்குப் பொருத்தமான வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் கூறுவது கடினமானதாகும். மெய்யியலைக் குறிக்கும் 'பிலோசோபி' (Philosophy) என்ற ஆங்கிலச் சொல் 'பிலோஸ்' (Philos) 'சோபியா' (Sophia) என்ற இரண்டு கிரேக்கச் சொற்களில் இருந்து பிறந்தது. 'பிலோஸ்' என்பதற்கு விரும்பு, நேசம் என்று பொருள். 'சோபியா' என்பதற்கு ஞானம் அல்லது அறிவு என்று பொருள். எனவே மெய்யியல் என்பதற்கு ஞானத்தின் அல்லது அறிவின் மீதான விருப்பம். (Philosophy as Love of Wisdom or Knowledge) என்று பொருள் கொள்வர். மெய்யியலைக் குறிக்க அறபு மொழியில் பாலாஸிபா (Falasifah) எனும் சொல்லை பயன்படுத்துவர். பாலாஸிபாவின் முதல் அறபு அறிஞராக அல் - ஹிந்தி குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

மெய்யியல் என்ற சொல்லின் சொல்லியல் அர்த்தம் அறிவின் மீதான அல்லது ஞானத்தின் மீதான விருப்பு என்றிருந்தாலும் அது அனைத்தையும் கடந்ததாகும். இது உண்மையில் ஒருவருடைய உண்மையான அறிவார்த்தையையும் நுண்ணறிவையும் ஒழுங்கமைப்பதன் மீதான விருப்பு எனலாம். ஒரு மனிதனை அறிவாளியாக்குவதும் அறிவோடும் வாழ வைப்பதுமான அறிவின்பால் உள்ள ஆர்வம், விருப்பம், மனித வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக இருந்தது என்பதே மெய்யியலாகும்.

மெய்யியல் சொல்லியல் ரீதியாக அறிவார்வம், அறிவை விரும்புதல், ஞானத்தைத் தேடுதல், ஞானத்தோடு நட்புக் கொள்ளுதல்

என்பது கடந்த காலத்தினதும் நிகழ் காலத்தினதும் அறிவைப் பாவித்து பலவிதமான கலாசாரங்களுக்குள் ஆழமாக அதன் வேர்களை ஊடறுத்துச் சென்றும் வித்தியாசமான நேரங்களிலும் வித்தியாசமான இடங்களிலும் உள்ள மக்கள் அதே பிரச்சினைகளையும் சிக்கல்களையும் எதிர்கொள்ளும்போது சிந்தித்து செய்து முடித்ததையும் கற்றுக்கொண்டு கடினமான பாதைக்கூடாக எமது பாதையை அமைத்துக் கொள்ள மெய்யியல் எமக்கு உதவ முடியும். ஆக, எம்முடைய ஆற்றலை எமக்கு உணர்த்துவது மெய்யியலாகும். இதில் எப்படியும் வாழலாம் என்றில்லாமல் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று போதிப்பதுதான் ஆன்மீகத் தத்துவமாகும் (மெய்யில்) கூறப்படுகின்றது.

இஸ்லாமும் மெய்யியலும்

நம்பிக்கையும் ஆன்மீகப் போதனைகளையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ள இஸ்லாம் மெய்யியல் முறைமைகளை எவ்வாறு சமூக உறவுகளில் வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய முயல்கின்றது. இஸ்லாம் உள்ளிட்ட சமயங்கள் நம்பிக்கையை பிரதான முறையிலாக கொண்டுள்ள போது மெய்யியல் பொதுவான ஒரு விசாரணை முறையாக இருப்பதோடு விமர்சன ரீதியான பகுத்தறிவுச் சிந்தனையின் பெறுபேறான நியாயித்தல், பகுப்பாய்வு, வரலாற்றுப் பார்வை, மெய்யை தேடல், முதலிய பண்புகளையும் கொண்டுள்ளது. பிரபல்யமான மெய்யியல் வாதியான அன்ரனி புளூ (Antony Flew) மெய்யியலானது அடிப்படையில் நியாயத்தலினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதொரு பரிசீலனை முறையாகும். அது அன்றும் இன்றும் எக்காலத்திலும் விமர்சன ரீதியான பகுப்பாய்வு முறையாக நியாயத்தனமான சொல்லாடல் முறையாக இருந்து வந்ததெனவும் மெய்யியலுக்கு வரைவிலக்கணம் தருவார். ஒரு நம்பிக்கையை விமர்சன ரீதியாக பகுப்பாய்வு செய்தல் என்பது அதனை ஆதாரப்படுத்துவதற்காகத் தரப்படும் நியாயங்களின் ஏற்புடைமையைப் பரிசீலனை செய்வதாகும். இப் பரிசீலனைக்கு கருத்து ரீதியானதும் தர்க்க ரீதியானதுமான பகுப்பாய்வுகள் இன்றியமையாதனவாகும்.

இத்தகைய பகுப்பாய்வை ஒத்த முறைகள் இஸ்லாமிய மெய்யியல் மரபில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. குறிப்பாக சமய, சமூக, ஒழுக்க நியமங்கள், உண்மை, அறிவு, கிரியை முறை, ஆன்மா, இறுதி உண்மை, தேர்வுச் சுதந்திரம் போன்றன கொள்கை அடிப்படையில் அல்லாமல் நடைமுறை ரீதியான செயற்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு விமர்சன ரீதியான ஆய்வுக்குட்பட்டது. இவ்வகையில் முஸ்லிம் சிந்தனையாளர்களான அல்-ஹிந்தி (801-873), அல் பறாபி (1126-1198), அலி இப்னு சீனா (80-1037), அலி ஹஸ்ஸாலி (1059-1111), இப்னு துபைல், இப்னு றுஷத், இப்னு கல்தூன் (1332-1406), முஹம்மது இக்பால் (1877-1938), ஹுஸைன் தபதபாயி (1902-1979), அபுல் அ.லா மௌதூதி (1909-1979), அலி ஷரிஅத்திய் (1933-1977), அஸ்கர் அலி (பிறப்பு 1940) முதலியோரின் ஆய்வுகளைக் குறிப்பிட முடியும். எடுத்துக்காட்டாக முதல் முஸ்லிம் அறபு மெய்யியல்வாதியாகவும் அறபு மக்களின் மெய்யியல் வாதியாகவும் (Faylasaful Arab) அடையாளப்படுத்தப்படும் அல் - ஹிந்தி “முதல் மெய்யியல்” என்ற தமது கட்டுரை நூலில் மெய்யியல் பற்றிய அறிவாகும். மேலும் உண்மையை அறிதல் மெய்யியலின் நோக்கமாகும். இக்கருத்தினை இஸ்லாமிய மெய்யியலுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாகக் கருத முடிகின்றது.

முஸ்லிம் மெய்யியல் சிந்தனையாளர்களில் அல்-ஹிந்தி, அல் பறாபி, அலி இப்னு சீனா போன்றோர் இஸ்லாமிய முறையியலுக்கும் கிரேக்க மெய்யியலுக்கும் இடையே ஒரு பொது இணக்கப்பாட்டை (Harmony) கொண்டு வர எத்தனித்ததோடு அரிஸ்டோட்டில் மற்றும் நவ பிளேட்டோனிய விளக்கத்திலுள்ள பலவீனத்தையும் குறையையும் ஓரளவு சுட்டிக்காட்டினர். அதே சமயத்தில் அல்-ஹஸ்ஸாலி, முஹம்மது இக்பால், மௌதூதி, ஹுஸைன் தபதபாயி போன்றோர் கிரேக்க மெய்யியலையும் அது சார்பான மேலைத்தேய மெய்யியல் முறைமைகளையும் விமர்சன ரீதியான பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தி அதன் ஏற்புடைமையை விவாதித்தனர். இப்பரிசீலனை அவர்களின் சொந்த மெய்யியலுக்கும்

உரிமை கோருவதோடு குர் ஆனையும் வியாக்கியானம் செய்து கொண்டு அறிவின் ஒரு புதிய கிளையை தோற்றுவிப்பதுடன் தொடர்புற்றிந்தமையும் அறிய முடிகின்றது.

சுருக்கமாக இஸ்லாமிய மெய்யியலை பின்வரும் வழிகளில் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

1. கிரேக்க மெய்யியலார்களின் வழிகளில் சிந்தித்த முஸ்லிம் சிந்தனையாளர்களில் சிந்தனையை அது கொண்டிருத்தல்.
2. கிரேக்க சிந்தனையாளர்களின் வழிகளை நிராகரித்து அவற்றை இஸ்லாமிய அடிப்படையில் உருவாக்கிய வழிமுறைகளைக் கொண்டிருத்தல்.
3. அது குர்-ஆனினதும் ஹதீஸினதும் கட்டாய மெய்யியல் நோக்கை உள்ளடக்கியிருப்பதோடு காலத்துக்குக் காலம் இஸ்லாத்தில் உதயமாகிய சிந்தனையாளர்களின் வித்தியாசமான கருத்துக்களையும் கொண்டிருத்தல்.
4. மேலைத்தேய மற்றும் கீழைத்தேய மெய்யியலாளர்கள் பொதுவாகப் பேசும் பிரச்சினைகளையும் இஸ்லாமிய மெய்யியல் உள்ளடக்கி இருத்தல்.

மேற்கூறிய நான்கு கருத்துக்களிலும் இறுதிக் கருத்தே இஸ்லாமிய மெய்யியலுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. அதாவது சமய மெய்யியலாளர்கள் அடிக்கடி பேசும் பிரச்சினைகள் இஸ்லாத்தில், குர்-ஆனில் காணப்படும், விபரிக்கப்படும் கருத்துக்களாக இருப்பது அறியத்தக்கது. அத்தகைய பிரச்சினைகளாக பின்வருவனவற்றைக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

1. இறுதி உண்மை என்றால் என்?
2. உலகையும் அதில் உள்ளவற்றையும் படைத்தவன் யார்?
3. மனித ஆன்மா என்றால் என்ன?
4. ஆன்மா என்பது அழியக் கூடியதா? அழியாததா?

5. இறைவன் மனிதனுக்கு தேர்வுச் சுதந்திரத்தை கொடுத்துள்ளாரா?
6. அறிவின் ஊற்றுக்கள் என்ன? என்பன.

மெய்யியலை சமயப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்ப்பது அல்லது சமயம் மெய்யியலுடன் உடன்படுவது என்பது அடிப்படை முறையியல் பிரச்சினையாக உள்ளது. இருப்பினும் சமயத்தினதும் மெய்யிலினதும் நோக்கம் ஒரே மாதிரியானது எனக் கூற முடியும். இது யதார்த்தத்தை, உண்மையைக் கண்டுபிடித்தலாகும். இந்த உண்மையை பின்வருமாறு வரையறுக்கலாம். வாழ்க்கையில் சொல்லப்பட்ட இறுதி யார்த்தங்களை உணர்வதற்கான ஒரு அணுகுதலே சமயமாகும். அதே சமயம் வாழ்க்கையின் இறுதியான யதார்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு முயற்சியே மெய்யியலாகும்.

அல்-ஹிந்தியின் கருத்தில் சமயம் மெய்யியலின் ஒரு கிளையே ஆகும். ஒன்று அருள் வெளிப்பாட்டிலும் (Revelation) மற்றொன்று அறிவிலும் தங்கியிருக்கிறது என்றும் ஒன்று தர்க்கத்தை பிரயோகிக்கின்றது. மற்றையது நம்பிக்கையை பிரயோகிக்கின்றது. சமயத்தால் அடையப் பெற்ற உண்மையோடு மெய்யியல் முரண்படவில்லை என்றும் கருதினார். அறிவும் தீர்க்க தரிசனமும் முடிவான உண்மையை – உள்ளமையை அறிந்து கொள்வதற்குரிய இரு வகை வழிகள் என்று கருதிய இவர் சமயம் இறைவனின் தூதர்களால் போதிக்கப்பட்ட ஒரு உண்மையான மார்க்கமென்றும் மெய்யிலாளர்கள் சமயக் கருத்துகளுக்கு சான்று பகர்கின்றனர் என்றும் கருத்து வெளியிட்டார்.

மெய்யியலையும் சமயத்தையும் சமரசப்படுத்த முயலும் அல் - ஹிந்தியின் அணுகுமுறைக்கு மிகப் பொருத்தமாக முஹம்மது அப்து பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இலட்சிய முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் அடையாளம் சட்டம் மாத்திரமல்ல பகுத்தறிவுமாகும். சமய விடயங்களிலும் உலகியல் விடயங்களிலும் பகுத்தறிவைப்

பயன்படுத்துபவனே உண்மையான முஸ்லிம். பகுத்தறிவு நிருபணங்களை பரிசீலிக்க மறுப்பவனும் உண்மையின் ஒளியைக் காண மறுப்பவனுமே காபிர்” என்கிறார்.

தெய்வீக வெளிப்பாட்டையும் பகுத்தறிவையும் சமரசப்படுத்த முயலும் முயற்சியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இஸ்லாமிய மெய்யியலை நோக்குமிடத்து அது மனித குலத்திற்கு வழங்கியுள்ள வழிகாட்டுதலாக இருந்து வருவதை அறிய முடிகிறது. இதன்படி, இஸ்லாத்தின் போதனைகளும் பண்புகளும் மெய்யியலுக்கு எதிரானதல்ல என்பதையும் உணரலாம். அன்றாட வாழ்வின் அனுபவங்கள் சிக்கல்களின் அழுத்தத்திலிருந்து மனிதனை விடுவித்து மகிழ்ச்சி தரும் வகையில் அது தன்னகத்தே சொந்த மெய்யியலையும் கொண்டுள்ளது தெரிகிறது.

இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் கலிம் ஸித்தீகி மெய்யியல் அறிவின் அவசியத்தை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: “அறிவின் அடிப்படைப் பணி மானிட இனத்தின் அன்றாட பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதாகும். இஸ்லாம் அத்தகையதோர் அமைப்பு முறையாகும். இவ்வமைப்பு முறையானது நபி முஹம்மது அவர்களாலும், நாற் பெரு கலிபாக்களாலும் போல முழுமையாகவோ அல்லது முஸ்லிம் பேரரசுகளைப் போல அறை குறையாகவோ பிரயோகிக்கப்பட்ட போதெல்லாம் அது வியக்கத்தக்க முறையில் பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைத்துள்ளது. இதுவே நாம் பெருமையோடு திரும்பிப் பார்க்கும் இஸ்லாமிய வரலாறாகும்.”

இந்தக் கருத்துரையின்படி, குர்ஆனும் நபி வழி மரபும் சிந்தனைக்கும் அறிவார்வத்துக்கும் முன்னுரிமை அளிப்பதை காண முடிகின்றது. குர்ஆனில் சுமார் 750 வசனங்களில் இறைவனின் படைப்பினங்களைப் பற்றி மனிதனைச் சிந்தித்து அறிவு பெறும்படி வேண்டுவது தெரிகிறது. ஏனெனில் மெய்யறிவுச் சிந்தனைகளே

வாழ்க்கையில் மாபெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. சிந்தனைகளே ஊக்கத்தை வழங்குகின்றன. மறு வார்த்தையில் கூறுவதானால் அறிவார்வமும் ஊக்கமுமே சாதனைகளுக்கும் வெற்றிக்கும் அடிப்படையாகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக:

“இவர்கள் குர் ஆனைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? அல்லது அவர்களின் இதயங்கள் மீது பூட்டுக்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றனவா? (குர்-ஆன் 47:24) என சமூகத்தை விழிப்பதன் மூலம் இஸ்லாமிய ஆய்வுக்கும் மெய்ஞானத்திற்கும் இட்டுச் செல்லும் கல்வியினை வழங்கும் சமயமாக இஸ்லாத்தை வெளிக்காட்டும் அநேக குர்-ஆன் வசனங்களை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதனை மேலும் குர்-ஆன் சொல் வழக்கில் கூற வேண்டுமானால்:

“இன்னும் அவர்கள் எத்தகையோரென்றால் தங்கள் இரட்சகனின் வசனங்களைக் கொண்டு உபதேசிக்கப்பட்டால் செவிடர்களாகவும் குருடர்களாகவும் அதன் மீது விழ மாட்டார்கள். அதனை நன்குணர்ந்து அதன்படி நடப்பார்கள்” (குர்-ஆன் 25:73).

இக் குர்ஆன் வசனத்தின்படி, கொள்கை ரீதியானதும் நடைமுறை ரீதியானதுமான அறிவின் மீது நிர்மாணம் பெற்ற குர்ஆன் சோதனை (Testing), பகுப்பாய்வு (Analyzing), புரிந்துகொள்ளுதல் (Understanding), சுயாதீன விவாதம் (Free Covince), ஆய்வறிவு (Research) ஆகியவற்றின் மூலம் மனிதனை சிந்திக்கவும் அதன்படி நடக்கவும் தூண்டும் அடிப்படை முறையியலைக் கொண்டுள்ளது தெளிவாக புலனாகின்றது. இதனை வேறு சொற்களில் கூறுவதானால் கண் மூடித்தனமான பின்பற்றுதலும் ஆராய்வற்ற (தகலீக்) சிந்தனை முறையும் இஸ்லாத்துக்குரியதல்ல என்று உணர்த்துகின்றது.

இக்கருத்தினை முஹம்மது அப்தூவின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால்:

“அறியாமை சமய விரோதமானது அறிவு சமய ஒழுக்கமாகும்.” இதனை செய்யில் அஹமத் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். இஸ்லாம் ஒரு சித்தாந்தம் (dogma) அல்ல. அதில் மர்மமான கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை. இயற்கை கடந்த பகுத்தறிவுக்கு பொருத்தமற்ற மூட நம்பிக்கைக்கு அது இடமளிப்பதில்லை. இக் கருத்தானது நடைமுறை சார்பான மெய்யியல் ஒன்றை இஸ்லாம் கொண்டுள்ளதை பிரதிபலிக்கின்றது. இவ்விடயத்தில் இஸ்லாமிய சீர்திருத்த வாத் அலி ஷரிஅத்தியின் கருத்தை நோக்குவது பொருத்தமானது.

“சரியான நம்பிக்கை சரியான அறிவினாலேயே சாத்தியமாகும்.” இவ்வாறு இஸ்லாமிய மெய்யியலைப் பிரதிபலிக்கும் சிந்தனையை விசாரணைக்கு உட்படுத்தாத வாழ்க்கை (Unexamined Life) வாழத் தகுதியற்றது” என்ற சோக்ரடீஸின் பிரபலமான சனத்தில் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம். இக்கருத்தை வேறு ஒரு வகையில் கூறுவதானால் சோக்ரடீஸ் குறிப்பிடும் வாழ்வை வாழ்வது தொடர்பான கருத்திற்கு குர்ஆனில் தெளிவான அத்தாட்சிகள் உண்டு. அதாவது வாழ்க்கையில் சுய பரிசோனை தேவை என்பதாகும். எனினும் குர்ஆன் ஒரு மெய்யியல் நூலல்ல. இருப்பினும் அது மெய்யியல் அர்த்தம் கொண்ட அனேக வசனங்களைக் கொண்டுள்ளதை அறியலாம். குர்ஆன் என்பது இறை – உண்மையும் மெய்யியல் என்பது உண்மைக்கான தேடுதலுமாகும். எனவே குர்ஆன் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கையை வலியுறுத்தாமல் அது அவதானிப்புக்களையும் பிரதிபலிப்புக்களையும் கருத்திற் கொண்டு இறை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சிந்தித்து சீர்தூக்கிப் பார்த்து ஒப்பியல் அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கும்படி மனிதனை வலியுறுத்துவது முக்கியத்துவமுடையதாகும். இது குறித்து நபியின் கூற்றாக குர்ஆன் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

நபியே நீர் கூறும் இதுவே என்னுடைய வழி நான் (உங்களை) அல்லாஹ்வின் பக்கம் திரும்புங்கள் என்று மிகத் தெளிவான ஆதாரங்களையும் அத்தாட்சிகளையும் எடுத்துக் கூறி நானும் அழைப்பேன். என்னைப் பின்பற்றியவர்களும் அழைக்க வேண்டும் (குர்ஆன் 12:108).

இந்த வசனம் அறிவின்மை, சந்தேகம், யுகம், தெளிவின்மை, கற்பனை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மக்களை சத்தியத்தின் பக்கம் அழைக்கக் கூடாது என்பதையே வலியுறுத்துகிறது. சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத ரீதியில் ஆதாரங்களையும் அத்தாட்சிகளையும் எடுத்துக் கூறி சத்தியத்தின் பால் அழைக்க வேண்டும் என்றே கூறுகின்றது.

மேலும், குர்ஆன் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கைகளை வலியுறுத்தவில்லை. அது அவதானிப்புக்களையும் பிரதிபலிப்புக்களையும் கொண்டு சிந்தித்து முடிவெடுப்பதற்குத் தூண்டும் பல்வேறு வசனங்களைத் தருவதை அறியலாம். எடுத்துக்காட்டாக:

“நபியே ஒட்டகத்தை அவர்கள் கவனிக்க வேண்டாமா? அது எவ்வாறு படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றும், மேலும் வானம் எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது என்றும், இன்னும் மலைகள் எப்படி நடப்பட்டிருக்கின்றன? என்றும், இன்னும் பூமி எப்படி விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது? என்றும் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டாமா?” (சூறத்துல் ஹாஷியா, 17-26)

“நிச்சயமாக வானங்கள் பூமி ஆகியவற்றின் படைப்பிலும் இரவு, பகலும் மாறி மாறி வருவதிலும் அறிவுடையோருக்கு திடமாக அத்தாட்சிகள் பல இருக்கின்றன”. (சூறத்துல் ஆல இம்றான் - 190). Goel எனும் அறிஞர் குர்ஆனைக் கற்று புரிந்ததன் பின் பின்வருமாறு

கூறினார். “இதுதான் இஸ்லாம் என்றால் எங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு சிந்திக்கும் மனிதனும் முஸ்லிம் தான் என்றார்.”

ஆக, குர்ஆன் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அறிவுக்கு தடை விதிக்கவில்லை. கருத்துக்களை கருத்துக்களால் எதிர்கொள்ள தூண்டுவதோடு ஆராய்ச்சி செய்யுமாறும், சிந்தனை செய்யுமாறும் மனிதர்களைத் தூண்டுவதோடு அறிந்தோரும் அறியாதோரும் சமமாக முடியுமா? (குர்ஆன், 39:9) எனக் கேள்வி எழுப்புவதன் மூலம் அறிவுடையவர்கள் தாம் சிறப்புக்குறியவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதோடு அல்லாஹ்வை அஞ்சுபவர்கள் அவனது அடியார்களில் அறிவாளிகளே ஆவர் (குர்ஆன் 35:28) என்கிறது. இத்தகு குர்ஆன் வசனங்களை இஸ்லாத்தின் பகுத்தறிவுக்கும் கல்விக்கும் ஆதாரமாக கூறலாம். இவ்வாறே “அறிவே சிறந்தது” “சீனா சென்றேனும் சீர் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்” “அறிவைத் தேடுவது முஸ்லிம்களுக்குக் கடமையாகும்” எனும் நபி மொழிகளும் அறிவின் தேட்டத்தை ஊக்குவித்து நிற்பதையும் அறிய முடிகிறது. இஸ்லாத்தின் மெய்யியல் குர்ஆன், நபி வழி மரபு எனும் வரையறைக்கு உட்பட்டதாகவே அமைகின்றது. இறைக் கொள்கை, பிரபஞ்சம், மனிதன் முதலியன பற்றி குர்ஆன் போதிய விளக்கங்களைத் தருகின்றது. இஸ்லாத்தின் மெய்யியல் அல்லாஹ் ஒருவன் என்பதை வலியுறுத்துவதோடு பிரபஞ்சம் நிலையில்லாதது, அழியக் கூடியது என்கின்றது. இப் பிரபஞ்சத்தின் மனிதன் இறைவனின் பிரதிநிதியாக உள்ளான் என்றும் நல்லது தீயதை தெரிவு செய்யவும் காரணகாரியங்களை அறியவும் சுதந்திரவிருப்புத் (free Will) தீர்மானத்தைக் கொடுத்து வித்தியாசமான சூழ்நிலைகளைச் சந்திக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது மனிதனுக்கு விருப்புத் தேர்வுச் சுதந்திரம் கொடுக்கப்படவில்லையானால் மனிதப் பண்பு எவ்வாறு நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையில் ஆராய்ந்து தீயவற்றுக்கு எதிராக இருக்க முடியும் என்ற வினா மனிதனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தேர்வுச் சுதந்திரத்தை பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம்.

மனித தேர்வுச் சுதந்திரம் தொடர்பான அல்லமா இக்பாலின் தலையாயக் கருத்து:

மனித ஆளுமைக் கோட்பாட்டு குர்ஆனில் வழங்கப்பட்டுள்ளவாறு பூரணமானதும் அதற்குச் சாட்டப்படுகின்ற ஏதாவது பிழை அது நடைமுறைப்படுத்தப்படாததால் ஏற்பட்டதுமாகும் என்றார். நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையில் தெரிவு செய்ய மனிதன் சுதந்திரமாக இருக்கின்றான். முழுமையான வளர்ச்சியடைந்த சுயத்தன்மையின் அடையாளமே உரிய தெரிவாகும். இதில் பிழையான தெரிவு மனிதத் தவறு தன்மைக்கான சான்றாகும் எனத் தெரிவிக்கின்றார். தேர்வுச் சுதந்திர விருப்புக் குறித்து குர்ஆன் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

இவ் வசனத்தின்படி ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் தனது வாழ்வின் நியதியை தானே நிர்ணயம் செய்யும் தேர்வுச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுள்ளான் என்பது தெளிவாகின்றது. தேர்வுச் சுதந்திரத்திலுள்ள மற்றொரு சமய மெய்மை இறப்பிற்கு பின்னுள்ள வாழ்க்கையில் நிர்ணயிக்கப்பட இருக்கின்ற சுவர்க்கம் அல்லது நரகத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதாகும்.

மேற்கருத்துக்களில் இருந்து உணரக் கூடியது இஸ்லாமும் சுதந்திரச் சிந்தனையும் ஒன்று சேர்வதில்லை. இஸ்லாம் பகுத்தறிவின் மீது நம்பிக்கை வைக்கவில்லை என்ற மேலைநாட்டு ஆய்வறிவாளர்களின் விமர்சனங்கள் தவறு என்பதாகும். இஸ்லாமும் சுதந்திர சிந்தனையும், இஸ்லாமும் பகுத்தறிவும் இணைந்து செயல்படாவிட்டால் எவ்வாறு கிரேக்க மெய்யியல்களை முதன் முதலில் முஸ்லிம்கள் மொழிபெயர்த்து பாதுகாத்திருக்க முடியும். அதை எவ்வாறு ஐரோப்பாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தி இருக்க முடியும்? எவ்வாறு இஸ்லாத்தில் பலவிதமான சிந்தனைப் பிரிவுகள் தோன்றியிருக்க முடியும்? பிற்காலத்தில் குர்ஆனின் அடிப்படையில் அரசியல், இறையியல், எனப்

பல்வேறு சிந்தனைப் பிரிவுகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளதை மெய்யியலில் அறியலாம். இக்கருத்தினை “முஸ்லிம் மெய்யியலும் மெய்யியல் வாதிகளும்” எனும் நூல் கீழ்வரும் வகுப்பாக்கத்தின் மூலம் விளக்குகிறது. அவைகளாவன:

அ) அரசியல் நோக்கில்:

1. சுன்னி (Sunni)
2. ஷியா (Shia)
3. காரிஜி (Kharji)

இதில் சுந்நி இரண்டு உப பிரிவுகளாக நோக்கப்படுவதுண்டு:

- A. முஹல்லித் (பின்பற்றுவோர்)
- B. கெய்ரு முஹல்லித் (பின்பற்றாதோர்)

இதில் முஹல்லித் ஆனது பின்வருமாறு பிரித்து நோக்கப்படும்.

- a. ஹனபி (Hanafi)
- b. மாலிக்கி (Maliki)
- c. ஷாபி (Shaaafai)
- d. ஹம்பலி (Hanbali)

ஆ) இறையியல் நோக்கில்:

- முர்ஜிய்யா (Murijia)
- காதிரிய்யா (Qadariya)
- ஜபரிய்யா (Jabriya)
- சிபத்திய்யா (Sifatiya)

இ) தத்துவஞான நோக்கில்:

- a. முஹ்தஸிலா (பகுத்தறிவு வாதம்)

- b. முத்தக்கல்லிம் (சித்தாந்தம்)
c. சூபி (மறைஞானம்)
d. பலாஸிபா (தத்துவஞானம்)

இவ்வாறு பல வகையான சிந்தனைப் பிரிவுகள் தோன்றயதற்கான காரணங்களை பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தலாம்:

1. நபிகளார் தமக்குப் பிறகு ஒருவர் (வாரிசு) பற்றிக் கூறாதது.
2. நபியின் மறைவுக்குப் பின் தனித்தனியாக குர்ஆன், ஹதீஸிக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டிய தேவை உருவாயிற்று.
3. வித்தியாசமான அறிவின் ஊற்றப்படி (அகல், நகல், ஹஸ்பு) வித்தியாசமான சிந்தனைத் துறைகள் உருவாகின.

இஸ்லாம் எடுத்துக் கூறுவது அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு வாழ்க்கை நெறியையாகும். இக்கருத்தினை குர்ஆனில் 96வது அத்தியாயத்தில் நோக்கலாம். “ஓதுவீராக! (நபியே) படைத்த உம் இறைவனின் திருப்பெயர் கொண்டு (குர்ஆன் 96:01).

இவ்வசனம் அறிவிற்கும் இஸ்லாத்திற்குமிடையிலான உறுதியான தொடர்பினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அதாவது அறிவைத் தேடு, பகுத்தறிந்து முடிவுகள் எடு, சிந்திப்பீராக என்றே குர்ஆனில் முதல் அத்தியாயம் ஆரம்பமாகின்றது. குறிப்பாக ஓதுவீராக என்னும் சொல்லுக்கு ஆய்வுரீதியாகப் படிப்பீராக, “தெரிந்து கொள்வீராக” எனும் கருத்தைக் கொடுப்பதே சிறந்தது என ஆய்வறிவாளர்களால் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது. குர்ஆனில்படி மூன்று வகையான அறிவுகள் உள்ளன.

1. அகல்: ஏதாவது ஒரு விடயத்தை தர்க்க ரீதியாகப் புரிதல் புரிய வைத்தல் ஒவ்வொன்றுக்கும் காரணம் தேடி முடிவுக்கு வருதல்.

2. நகல்: இது குர்ஆன் ஹதீஸ் மற்றும் வரலாற்றுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து விபரித்தல்.
3. ஹஸ்பு: உள்ளுணர்வைக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வருதல்.

இத்தகைய பகுத்தறிவின் வகைகளைக் கொண்டு இஸ்லாத்தின் நம்பிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்வதோடு ஆய்வறிவு சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்கு உதவ வேண்டும் என்பதுமே குர்ஆனின் வலியுறுத்தலாகவுள்ளது. இவ்வாறு பகுத்தறிவும் நம்பிக்கையும் ஒருங்கிணைவதைப் பகுத்தறிவின் நம்பிக்கை என்பர்.

இக் கருத்துக்குப் பொருத்தமாக ஜமாலுத்தீன் அல் ஆப்கானியின் அவதானமும் உள்ளது:

பகுத்தறிவை மனிதனில் பூரணப்படுத்துவதுதான் மெய்யியலின் நோக்கம். உள்ளத்தையும் ஆன்மாவையும் வாழ்க்கைப் பாதையையும் அது பூரணப்படுத்துகிறது” என்கின்றார். இக்கண்ணோட்டத்தில் இஸ்லாமிய மெய்யியலை பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தலாம். குர்ஆனே ஹதீஸ் வழியில் புதிய சிந்தனையை அல்லது அறிவைக் கூறியதையே இங்கு கெள்ள வேண்டும். இதில் காலத்துக்குக் காலம் இஸ்லாமிய மரபை ஒட்டி தோன்றிய சிந்தனைகளின் வித்தியாசமான பிரிவுகளும் உள்ளடங்குவதோடு மேலைத்தேய கீழைத்தேய மெய்யியல் வாதிகள் பொதுவாகப் பேசும் பிரச்சினைகளான இறுதி உண்மை என்றால் என்ன? உலகத்தையும் அதில் உள்ளவற்றையும் படைத்தவன் யார்? மனித ஆன்மா, ஆன்மாவின் தன்மை, இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமான தொடர்பு, தேர்வுச் சுதந்திரம், இறுதிக் காரணம், அறிவின் வாயில்கள் போன்றவற்றையும் இஸ்லாமிய மெய்யியல் விவாதிப்பதை அறிய முடிகின்றது.

இஸ்லாமிய மெய்யியலின் மூலங்கள்:

இஸ்லாமிய மெய்யியலின் பிரதான மூலங்கள் குர்ஆனும் ஹதீசும் ஆகும். மேலும் இஸ்லாமிய மெய்யியலை முதலாம் தர மூலங்கள்

மற்றும் இரண்டாம் தர மூலங்கள் என இரு வகையாக அடையாளப்படுத்த முடியும். இதில் முதலாம் தர மூலம் புனித குர்ஆனாகும். குர்ஆனிலே மெய்யியல் சிந்தனைகளும் உண்மைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. முதன்மை மூலத்தில் இரண்டாம் இடம் பெறுவது ஹதீஸாகும். ஹதீஸ் என்பது காலத்துக்குக் காலம் முஹம்மது நபி அவர்கள் சொல்லியதும் செய்து காட்டியதும் அங்கீகரித்தலையும் ஆகும். கற்பனையையும் சிந்தனையையும் வலியுறுத்தும் அநேக ஹதீஸ்கள் இருக்கின்றன. அவை அறிவையும் கற்றலையும் வலியுறுத்துகின்றன. உண்மையில் குர்ஆனும் ஹதீஸும் இரு வேறு விதமான ஊற்றுக்கள் அல்ல. குர்ஆனில் என்ன விடயம் இருக்கின்றதோ அவை நபிகளால் செய்து காட்டப்பட்டன. குர்ஆனின் அநேக வசனங்களை ஹதீஸுடன் சேர்த்து படித்தால் மட்டுமே தெளிவாக புரியமுடியும்.

இரண்டாம் தர மூலங்களாக இஸ்லாத்துக்கு முந்திய அரேபிய சூழ்நிலைகள், கிரேக்க, பாரசீக, கிறிஸ்தவ மற்றும் இந்திய தத்துவஞானங்களைக் கொள்ளலாம். இஸ்லாத்துக்கு முந்திய சிந்தனைகள் கவிதை வடிவிலேயே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய இரண்டாம் தர மூலங்கள் எல்லாம் இஸ்லாமிய மெய்யியலில் தாக்கம் செலுத்தினாலும் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் அவை எவ்வித மாற்றத்தையும் தோற்றுவிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

முதன் முதலில் கிரேக்கர்களே மெய்யியல் விசாரணையை ஆரம்பித்தனர். பின் மத்திய காலத்தில் முஸ்லிம் நாகரீகத்தில் புது வாழ்வு பெற்றது. குறிப்பாக மத்திய காலத்தில் அழியும் தறுவாயில் காணப்பட்ட கிரேக்க மெய்யியல் அரேபியர் மூலம் அறிவுலகுக்கு வெளிக்காட்டப்பட்டது. உண்மையில் இஸ்லாமிய மெய்யியலைப் பொருத்த மட்டில் இந்தக் கால கட்டம் தான் அதன் பெளர்ணமிப் பருவமாகும்.

ஆரம்பகால மெய்யியல் சிந்தனையாளர்களான தொலமி, ஹிப்போக்கிரிடஸ், பைத்தகரஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில், புளோட்டினஸ், அகஸ்தீன் போன்றவர்களின் நூல்களை இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்கள் மொழி பெயர்த்து பாதுகாத்தனர். இதில் அல் - ஹந்தி முதல் அல் - கஸ்ஸாலி வரையானோரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களுடைய சிந்தனைகளே இஸ்லாமிய மெய்யிலாக அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றது. இந்தப் பின்னணியில் தான் இஸ்லாமிய மெய்யியல் கிரேக்க மெய்யியல் மரபில் வந்தது என சிலர் வாதிடுகின்றனர்.

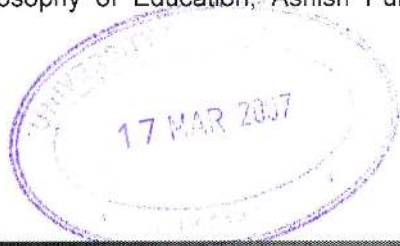
உண்மையில் இஸ்லாமிய மெய்யியல் இஸ்லாம் ஒரு சமயம் என வளர்ந்திருந்த நிலையையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது. அதாவது இஸ்லாமிய மெய்யியல் மெய்யியல் தொடர்பான சிக்கல்களுக்கு சமய அடிப்படையில் திருப்திகரமான அணுகு முறையொன்றை வழங்கும் முயற்சியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆனால் இஸ்லாத்தின் மெய்யியல் இஸ்லாமிய மெய்யியலில் இருந்து வேறுபட்டுள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. இஸ்லாமிய மெய்யியல் என்ற சொல் முஸ்லிம் சிந்தனையாளர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட மெய்யியல் ஞானப் பாரம்பரியத்தையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ஆனால் இஸ்லாத்தின் மெய்யியல் இஸ்லாமிய சமயத்தின் மெய்யியல் பரப்பினையும் தாக்கங்களையும் ஆய்வு செய்வதாக உள்ளது. குறிப்பாக சமயக் கோட்பாடுகளின் மெய்யியல் உட்கிடைகளையும் அதன் எல்லைகளையும் எடுத்துக் காட்டுவதிலேயே அது கவனம் செலுத்துவதை அறிய முடிகின்றது.

இஸ்லாத்தின் மெய்யியலை மீளாய்வு செய்கின்ற போது அது அறிவாராய்ச்சியை ஊக்குவிப்பதாகவுள்ளது. அதாவது அறிவையும் விவேகத்தையும் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறும் அறிவுடையோரை உயர்வாக மதிக்குமாறும் கூறுகின்றது. அத்தோடு அது கொள்கை ரீதியான சிந்தனையை விட செயற்பாட்டு ரீதியான நடைமுறையைக்

கொண்டுள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. அதாவது இஸ்லாத்தின் மெய்யியல் வெறும் கருத்து ரீதியான யூக மெய்யியலாக இல்லாமல் நடைமுறை ரீதியான வாழ்வியல் சிந்தனையாகவே வளர்ச்சி கண்டுள்ளது எனக் கூறலாம்.

குறிப்பு நூல்கள்

1. அனஸ், எம்.எஸ்.எம், (2001) தற்கால இஸ்லாமிய சிந்தனை: இஸ்லாத்தில் நவீனத்துவ வாதமும், புத்துயிர்ப்பு வாதமும், பண்பாட்டு ஆய்வு வட்டம், பேராதனை, இலங்கை.
2. அபுபக்கம், ஏ.எம்., (1991) “அறபு தத்துவ ஞானி அல் - ஹிந்தி” இஸ்லாமியச் சிந்தனை, இதழ் - 1 அக்டோபர் - டிசம்பர், பேருவளை, இலங்கை.
3. அர்தஸ் தானி, ஏ.எஸ், (2002) “இஸ்லாமிய சமுதாயத்தை வடிவமைக்கும் காரணிகள்”, தூது காலாண்டுச் சஞ்சிகை, இதழ் 1-4, கலாசாரப் பகுதி, ஈரான் இஸ்லாமியக் குடியரசு, கொழும்பு.
4. Ali – Shariati, (1979) An approach to the understanding of Islam, The Shariati Foundtion Iran.
5. Antony Flew, (1985) A Dictionary of Philosophy, MacMillan Reference Books, London.
6. Khan, M. S and Saleem, M.A., (1994) Muslim Philosophy and Philosopher, Ashish Publishing House, New Delhi.
7. Mitchell. H.B, (1978) Roots of world wisdom, wadsworth Publishing, Canada.
8. Seetharamu, A.S, (1989) Philosophy of Education, Ashish Publishing House, New Delhi.

ஐரோப்பியரது இந்தியவியல் ஆய்வுகள்

வ. மகேஸ்வரன்,
முதுநிலை விரிவுரையாளர் தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

I

ஐரோப்பியர்களது கீழைத்தேயங்கள் நோக்கிய பயணங்கள் பற்றிய கதையாடல்கள் நீண்ட வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குரியன. எனினும், அப்பயணங்கள் வழி கீழைத்தேயங்கள் பல எழுச்சி பெற்றன; அல்லது மாற்றுருவம் கொண்டன என்பதை மறுப்பாரில்லை. அந்தவகையில் இந்திய உபகண்டச் சூழலில் ஐரோப்பியரது ஊடாட்டங்களின்வழி பெற்ற பேறுகளையும் அவற்றால் நிகழ்ந்த உரையாடல்களையும் பற்றியே இக்கட்டுரை கவனங்கொள்கிறது. குறிப்பாக ஐரோப்பியர்கள் இந்திய உபகண்டச் சூழலில் நிகழ்த்திய மொழிசார்ந்த ஆய்வுகளும், அவற்றின்வழி கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்தியல்களும், அதன் தொடர்விளைவாக நடந்தேறிய வாதப்பிரதிவாதங்களும் தாக்குறவும் பற்றியே இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படவுள்ளன.

முதலில் ஐரோப்பியர் நிகழ்த்திய இந்தியவியல் ஆய்வுகளைப் பற்றி பொதுப்படையாக நோக்குவது அவசியமாகின்றது. இந்தியாவின் மொழி, பண்பாடு பற்றி ஐரோப்பியர் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர். எனினும், அவை பற்றிய தேடலும் தொகுப்பும் ஆய்வுகளும் காலனியாதிக்க காலத்திலேயே வேகம் கொண்டது எனலாம்.

“ஆசிய நாடுகளில் இருக்கக்கூடிய மக்களைப் பற்றியும் மொழியைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது அவர்களுக்கு அடிப்படைத் தேவையாக இருந்தது. இதற்காகப் பல நிறுவனங்களை உருவாக்கினர். லண்டன் மாநகரில் குறிப்பாக Aborigine Protection Society - வளர்ச்சியடையாத இன்று பழங்குடிகள் என்று சொல்லக்கூடியவர்களைப்

பற்றிய படிப்பு, Ethnological Society of London - இனவியல் சார்ந்த செய்திகளை அறிந்துகொள்வதற்கான அமைப்பு, Royal Anthropological Institute என்று பல நிறுவனங்கள் தோன்றின. கி.பி. 1837 தொடங்கி 1871 வரை ஏறக்குறைய பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இடைப்பட்ட ஐம்பது ஆண்டுகளில் பிரித்தானியர் உருவாக்கிய நிறுவனங்கள் தாங்கள் ஆட்சி செய்யும் ஆசிய மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் சார்ந்த ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்வதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டவை.” (அரசுவீ., 2008 : 50). “கல்காத்தாவில் பிரித்தானிய நீதிபதியாக அமர்த்தப்பட்ட வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவர் 1784 இல் கல்கத்தாவில் ஆசியவியல் கழகத்தை (Asiatic Society) நிறுவியமை இதன் ஆரம்பம் எனலாம். அதன்வழி சமஸ்கிருத மொழி பற்றிய ஆய்வுகளும், சமஸ்கிருத இலக்கியங்களின் தேடல்களும், ஆங்கில, ஜேர்மன் மொழிபெயர்ப்புக்களும் நிகழ்ந்தேறின. சாகுந்தலம், பகவத் கீதை இன்னும் பல இலக்கியங்களும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டன. சமஸ்கிருதக் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டன (காசி, பூனா). ஆசியவியல் கழகத்தின் கிளைகள் உருவாகின (பம்பாய், மற்றாஸ்). ஆசியவியல் ஆய்வுகள் (Asiatic Researches), Bibliotheca India, Indian Antiquary முதலான ஆய்விதழ்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன.” (Raahavan, V., 1964 : 1-5).

அதனால் சமஸ்கிருத மொழி குறித்த அருட்டுணர்வு ஐரோப்பியருக்கு ஏற்பட்டது. பிரெஞ்சியரும், ஜேர்மனியரும் இம்மொழியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினர். 1818 இல் இருந்து ஹேர்த்போட் (Hertford) இல் உள்ள கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பயிற்சிப் பாடசாலையில் சமஸ்கிருதம் கற்பிக்கப்பட்டது. அலெக்சாண்டர் ஹமில்டன் (1765 – 1824) ஐரோப்பாவில் முதன் முதலில் சமஸ்கிருத மொழியைக் கற்பித்தார். ஜேர்மன் பல்கலைக்கழகங்கள் சமஸ்கிருத மொழியியலைக் கற்பிக்கத் தொடங்கின. ஒக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகங்களில் சமஸ்கிருத ஆய்வு இருக்கைகள் (Chair) உருவாக்கப்பட்டன. மார்க்ஸ் முல்லர் சமஸ்கிருத மொழிக்கு ஜேர்மனியிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் முக்கிய

ஒளி கொடுத்தார். (Rajan,K., 2002 : 33) சமஸ்கிருத மொழி இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்துள் அடங்கிய ஒரு மொழியாகியது (Indo – European Language) இவ்வாறு சமஸ்கிருத மொழி தொடர்பான ஆய்வுகள் உச்சநிலைபெற்ற அதேவேளை தொல்லியல், சாசனவியல், ஏட்டுச் சுவடியியல் முதலானவை பற்றிய ஆய்வுகளும் நிறுவனங்களுடாக நடைபெற்றன. தொல்லியல் (அலெக்சாண்டர் ஹன்னிங்காம், ஜோன்மார்சல், மாட்டிமர் வீலர்), சாசனவியல் (ஹூல்ற், ரெயிலர்) சுவடியியல் (கேர்ணல் மக்கன்ஸி) ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளும் வெளியீடுகளும் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறின.

இந்தியாவின் கடைக்கோடியில் உள்ள தென்னிந்தியா, தென்னிந்திய மொழிகள், மக்கள், பண்பாடு முதலிய விடயங்கள் தொடர்பான அறிகையும் ஆய்வுகளும் மிகக்குறைந்தனவாகவே காணப்பட்டன. ஆசியவியற் கழகத்தின் இணை நிறுவனமான இலக்கிய சங்கம் மதராஸில் இயங்கியது. கேணல் மக்கன்ஸியின் சுவடியியல் ஆய்வுகள் மதராசை மையங்கொண்டே நிகழ்ந்தன. ஹீல்ற்ஸ் (Hultzsch) இன் சாசனவியல் தேடலும் தொகுப்பும் ஆய்வுகளும் தென்னிந்தியாவிலேயே நிகழ்ந்தேறின. எனினும் மொழிசார்ந்த, இலக்கியம் சார்ந்த தென்னிந்தியவியல் தேடல்களும் ஆய்வுகளும் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய கல்விமான்களாலும், நிருவாகிகளாலும் நிகழ்த்தப்படவில்லை. தென்னகம் குறிப்பாகத் தமிழ்நாடு இக்காலகட்டத்தில் வங்காள விரிகுடாவிற்கு மிக அண்மையில் காணப்படுகின்ற உப்பங்கழியாகவே சலனமற்றிருந்தது என்பர்.

II

மேற்குறித்த இடைவெளியை நிரப்புவதாய் அமைந்தது டாக்டர் சு.கால்டுவெல் எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (A Comparative Grammar of the Dravidian Languages) என்ற நூலாகும். இது 1856 இல் வெளியானது. தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளைத்

‘திராவிடம்’ என்னும் பெயரால் அவர் அழைத்தார். இந்த மொழிகள் ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் அவை இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புடையவை அல்ல என்றும் நிறுவினார். அவற்றை அவர் நான்கு பாகங்களாக வகுத்தார். திராவிட ஒப்பியல் மொழிநூல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (2,3,4) மற்றும் இந்தோ ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாடுகள் என்ற பின்னிணைப்பையும் சேர்த்துக்கொண்டார். இது பல்வேறு பதிப்புக்களைக் கண்டது. தமிழிலும் பலரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இந்த ஆராய்ச்சி நூல் தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் பல கருத்தமைவுகளுக்கும் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கும் இடம் தந்தது. முதலில் இது தமிழ்ச் சூழலில் பெற்ற செல்வாக்கை அறிந்துகொள்வது அவசியமாகும். வடக்கே சமஸ்கிருத மொழி பற்றிய ஆய்வுகளும் ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் சமஸ்கிருதத்தை இணைத்து பிதிரார்ஜித உறவு கொண்டாடும் உணர்வுக்கோலங்களும் நிலைபெற்றபோது தனித்த ஒரு தீவாக புறந்தள்ளப்பட்டிருந்த தென்னகமும் தென்னக மொழிகளும் இவ்வாறு புதுக்கோலம் கொண்டபோது புண்பட்ட மனதிற்கு அது பால்வார்த்தது போலாயிற்று. அதனால் அந்நூலினிற்கு மகத்தான வரவேற்பு தென்னத்தில் குறிப்பாகத் தமிழ்ச் சூழலில் கிடைத்தது. “தற்காலத் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் எழுந்த முதல் பெரிய நூல். 1850 முதல் தொடங்கி நடைபெற்றுவரும் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் முதல் தலைமுறையில் தனிநாயகமாய் விளங்கும் ஆராய்ச்சியாளர் கால்டுவெல்தான்.” (சுப்பிரமணிய ஐயர், ஏ.வி., 2005 : V.XI).

“கால்டுவெல் என்ற பெயர் திராவிட மொழி அறிஞர்களால் எல்லாக் காலத்தும் நன்றியறிதலுடன் போற்றுதற்குரியதே” (வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். பார்க்க : கைலாசபதி, க., 1970 : 96)

“மொழி இனங்களுள் மூத்த திராவிட மொழி எதைச் சார்ந்தது என்பது பற்றியும் திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றிற்கொன்றுள்ள தொடர்பினைப் பற்றியும் மூலத்திராவிட மொழிக்கும் மற்றைய திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிற்குமுள்ள சேய்மை அண்மை பற்றியும் திராவிட மொழிகளுக்கும் வடமொழிக்கும் உள்ள உறவும் தொடர்பும் பற்றியும் இன்னோரன்ன பிற பிரச்சினைகள் பற்றியும் உலக ஆராய்ச்சியாளரது கவனத்தைத்திருப்பியது அவரது மாபெரும் நூலே ஆகும்.”
(கைலாசபதி,க.,1970 : 97)

எனக் காலந்தோறும் அறிஞர்கள் கூறிய கூற்றின்வழி அந்நூலுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பினைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

கால்டுவெல் எழுதிய நூல் தமிழ்ச் சூழலில் அதன் தருக்க ரீதியான விஞ்ஞானக் கருத்துக்களையும் கடந்து திராவிடத்தின், தமிழின் தொன்மையையும், தனித்துவத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றது எனத் தமிழ் உணர்ச்சியாளர்களால் மிதப்புக் கொள்கையுடன் கொண்டாடப்பட்டது. அவற்றுள் தலையாயது பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளையினது (1858 – 1897) கூற்றாகும். அவர் தாம் எழுதிய காப்பியத்திலே கடவுள் வாழ்த்தாக தமிழ்த் தாயையே முன்னிறுத்தினார். “நீராருங் கடலுடுத்த...” எனத் தொடங்கும் அப்பாடலில்,

பல்லுயிரும் பல உலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்று பலவாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலக வழகழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே

எனப் பாடுகிறார். அவர் இப்பாடல்கள்வழி தென்னாட்டில் திராவிட நல்திருநாட்டின் மேன்மையையும் வற்புறுத்துவதோடமையாது திராவிடத்தில் தமிழின் தனித்துவத்தையும் நிலைநாட்டுகிறார். மேலாக, ஆரியத்துடன் அதனை ஒப்பிட்டு வழக்கொழிந்து சிதைந்த ஆரியத்தை விட திராவிடம் (தமிழ்) பரம்பொருள் தன்மை கொண்டது என நிறுவ முயல்கின்றார். இந்தப்பாடல்தான் இன்றுவரை தமிழகத்தின் நாட்டுப்பண்ணாகவும், தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடலாகவும் நின்று நிலைக்கிறது. அதன் நிலைபேறாக்கத்திற்குக் காரணம் அதன் இலக்கியத் தகுதி என்பதைத் தாண்டி, அது கட்டமைத்த திராவிடக் கருதுகோளே என்பதை யாவராலும் மறுக்க முடியாது. இதன் தொடர்வளர்ச்சியாகத்தான் மறைமலை அடிகளது தனித்தமிழ் இயக்கச் செயற்பாடுகளையும், திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகியவற்றின் திராவிட நிலைப்பாட்டையும் மொழிக்கொள்கைகளையும் ஆரிய எதிர்ப்புக் கருத்தியல்களையும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களையும் பின்னர் மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணரது தனித்தமிழ் குறித்த செயற்பாடுகளையும் ஆக்கங்களையும் இனங்காண முடியும். மேற்குறித்த தொடர்விளைவுகள் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அதீதமானது. ஒருபுறம் திராவிட நாடு, தமிழ்மொழி என்ற கருத்தியல்கள் முதன்மைபெற்ற அதேவேளை, இந்திய ஒருமைப்பாட்டின் வேரையே அது அசைத்தது. திராவிட இயக்கத்தாரின் “நம் திராவிடப் பொன்னாடே...”, “அச்சம் என்பது மடமையெடா அஞ்சாமை திராவிடர் உரிமையெடா...” என்று தொடங்கும் திராவிட இயங்க எழுச்சிப் பாடல்களிலும் நுழைந்து பார்க்கும்போதுதான் அதன் உண்மைத்தன்மை புரிய வரும்.

மேற்குறித்த செயற்பாடுகளுக்கும் கருத்தமைவுக்கும் இன்னோர் வகையில் தூண்டல் செய்பவர் கால்டுவெல் என்ற குற்றச்சாட்டும் அவர்மேல் சுமத்தப்படுகிறது. அதாவது சமஸ்கிருதக் காழ்ப்பை அவர் தனது நூலினூடாக விதைத்தார் என்பதே அக்குற்றச்சாட்டாகும். ‘சமஸ்கிருதத்தின் துணைவேண்டா திராவிடத் தனித்தன்மை’ என்ற பகுதியை அவர் தனது நூலின் முதற்பாகத்திலே தருகின்றார். அதில்

திராவிட மொழிகளின் மூலம் சமஸ்கிருதம் அல்ல தமிழே என நிறுவுவதற்கு முயன்றபோது இவ்வாறாக எதற்கும் சமஸ்கிருத மூலத்தைத் தேடுவோர் சமஸ்கிருதப் பண்டிதர்கள் என்றும் எல்லாவற்றிற்கும் பார்ப்பன மூலம் கற்பிப்பவர்கள் இவர்களே என்றும் சாடுகின்றார். (கால்டுவெல், ஆர்., 1992 : 74 – 92).

“ஆன்றவிந்தடங்கிய சமயத்தொண்டர் ஒருவர் உணர்ச்சிச் சுழிப்பற்ற மொழியியல் ஆய்வில் கண்ட முடிவுகளை கூறுவதேயன்றி ஆவேசத்தோடு போர் தொடுப்பதாய் உள்ளது அவரது கூற்று”(கைலாசபதி,க., 1970 : 97).

என்று கைலாசபதி விசனத்துடன் அவரது கூற்றின் மீதான கருத்தை முன்வைக்கின்றார். மேலும் அவர் இன்னோரிடத்தில் குறிப்பிடும்போது கால்டுவெல்லினது பார்ப்பன எதிர்ப்புக் கருத்துக்களைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு,

“தமிழர் சமயம், தனித்தமிழ், இந்தி எதிர்ப்பு, சுயமரியாதை இயக்கம், தமிழ்ப்பாதுகாப்பு, தமிழரசு முதலிய கருத்தோட்டங்களுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் எழுச்சிகளுக்கும் கோரிக்கை விடுக்கும் கால்டுவெல் பாதிரியாரது மொழியியல் குறித்துரைகள் தோற்றுவாயாக இருந்தன என்பது உண்மைக்குப் புறம்பாகாது. பிற்கால அரசியல், சமூக இயக்கங்கள் பலவற்றின் ஆன்மீகத்தந்தையாக பாதிரியார் விளங்குகின்றார். அவ்வாறாயின் பேராசிரியர் சுந்தரம்பின்னை பாதிரியாரது ஞானபுத்திரன் ஆவார்; மறைமலை அடிகளும் அவர் போன்றோரும் ஞானப் பெளத்தர் ஆவார்.”(கைலாசபதி,க., 1970 : 97)

என்ற தொகுப்புரையை முன்மொழிகிறார். இந்தக் கூற்று சாசுவதமானது என்பதை தமிழ்நாட்டின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றை அறிந்த சகலரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

III

கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகள் குறித்த ஆராய்ச்சி பிரித்தானியரது பிரித்தானும் தந்திரத்தின் மாற்றுவடிவமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது என்ற குற்றச்சாட்டிற்கும் அல்லது கருத்துநிலைக்கும் களம் அமைத்தது. “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வெளியான காலகட்டத்தில் அன்றைய தமிழ்மொழி அறிந்த ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தில் இருந்து திராவிட மொழிகளை வேறுபடுத்துவதன் காரணமாகத் திராவிடருக்கும் அவர்களின் அன்றைய எஜமான்களான இந்தோ - ஐரோப்பியக் குடும்ப உறுப்பினர்களான ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையே கால்டுவெல் பிளவைத் தோற்றுவிக்கிறார் எனக் குற்றம் சாட்டினர். இந்திய விடுதலைக்குப் பின் இந்திய மக்களை ஆரியர் என்றும் திராவிடர் என்றும் துண்டாட காலனி ஆதிக்கம் செய்த சதியின் விளைவாக இனங்காணப்பட்டுகால்டுவெல் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளானார். ஆக, விடுதலைக்கு முன் காலனி ஆதிக்க எதிர்ப்பாளராகவும் விடுதலைக்குப் பின் காலனி ஆதிக்கச் சார்பாளராகவும் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளான பெருமை கால்டுவெல்லுக்கு மட்டுமே உண்டு. (தேவசகாயகுமார், எம்., : 2008 : 09).

இதற்கும் மேலாக தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள்ளும் அவர் பிரிவினையை ஏற்படுத்த முனைந்தார் என்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அடிப்படையில் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்திற்கு எழுதிய முற்குறிப்புக்கள் வழி தமிழகத்தில் பார்ப்பன எதிர்ப்பலையை உருவாக்கினார் என்பதுதான் குற்றச்சாட்டாக இருந்தது. எனினும் அவர் அந்நூலின் பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்துக்கொண்ட பல பகுதிகள் தமிழ்ச் சூழலில் சாதிய அடிப்படையிலான கருத்துமோதல்களையும் தோற்றுவித்தது. திராவிடர்கள், சூத்திரர்கள் என்ற இரு பதங்களை அவர் தமது நூலில் கையாண்டார். சூத்திரர்கள் என்போரை அவர் உயர்நிலையிலேயே வைத்துப் பேசுகிறார். சூத்திரர் என்ற சொல்லாடல் அதிகார வர்க்கத்தால் இழிவானதாகக்

கொள்ளப்பட்டதே தவிர அது இழிவைக் குறிக்கும் சொல் அல்ல என்று வாதிடுகிறார்.

தென்னிந்தியாவில் குத்திரர் என்று சொல்லப்படக்கூடியவர்கள் குறிப்பாக உயர்சாதி நிலையில் இருக்கக் கூடியவர்கள் பொதுவாக 'திராவிடர்' என்று அடையாளப்படுத்தப்படுபவர்கள், திராவிட அடையாளத்தைத் தங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தக்கூடிய ஒரு அடையாளமாக வரித்துக்கொண்டு அந்த அடையாளத்தை திராவிடர்கள் அல்லாதவர்கள் என அவர்கள் கருதிய 'ஈன' சாதியினருக்கு மறுத்தனர். ஆரியர்கள் அவர்களைச் குத்திரர் என்பது போல இவர்கள் தமக்குக் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களை இழிவானவர்களாகக் கருதி இதைச் செய்தனர். (தேவசகாயகுமார், எம்., 2008 : 28) என்பதாக அவர் எழுதினார்.

இதுமட்டுமன்று “பறையர்கள் திராவிடர்களா?, நீலகிரித் தோடர்கள் திராவிடர்களா? என்ற வினாக்களை எழுப்பி அதனை தருக்க ரீதியில் ஆராய முற்பட்டார். பார்பனர் அல்லாத மேல்சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் தான் திராவிடர் என்ற கருத்துநிலை மேலோங்கிய காலத்திலேயே அவர் இவ்வாறான வினாக்களுக்கு விடைகாண முயன்றிருக்க வேண்டும் என்று தேவசகாயகுமார் குறிப்பிடுகின்றார். 'திராவிட இயக்கமும் வேளாளமும்' என்ற நூலில் வேங்கடசலாபதி இதன் பின்புலங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

“நான் சைவசித்தாந்த கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்கிறேன். சுயமரியாதைக் கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்கிறேன். இதனால் என்னைக்கொள்கையற்றவன், பச்சோந்தி என்று கூட சொல்வார்கள். அது தவறு. எனக்கும் பெரியாருக்கும் கொள்கையில் சில வேறுபாடுகள் உண்டுதான். தமிழையும் தமிழரையும் அடிமைப்படுத்தி வரும் சுயநலக்கூட்டத்தை எதிர்க்கப் பெரியார் அவதரித்துள்ளார்.

பெரியார் தோன்றியிராவிடில் நாம் மிகக்கீழான நிலையில் நம்மை
வெட்கமில்லாமல் 'சூத்திரன்' என்று அழைத்துக்கொள்வதில்
பெருமைகொள்ளும் பேதமையில் இருந்திருப்போம். (வேங்கடாசலபதி,
ஆ., 1994 :01)

இது வேங்கடாசலபதியின் நூலின் முற்பக்கத்தில் மேற்கோளாகக்
காட்டப்பட்ட வாசகம். மேற்குறித்த கூற்றுக்களின் வழி திராவிட சூத்திரர்
என்ற கருத்துநிலை தமிழகத்தில் எவ்வாறு வேறுபட்டிருந்தது என்பதை
அறியமுடிகின்றது. திராவிடரையும் சூத்திரரையும் ஒன்றாக வைத்து
எண்ணத் தயங்கியதன் விளைவாக கால்டுவெல்லினுடைய ஒப்பிலக்கண
நூற்பதிப்புக்கள் காலம்காலமாக தணிக்கை செய்யப்பட்டே
வெளிவந்துள்ளன. தணிக்கை செய்யப்பட்ட பகுதிகளில் மிக
முக்கியமானவை திராவிடர்கள் சூத்திரர்களா என்ற வினாவை எழுப்பி
ஆராயும் பகுதி,மற்றும் Antiquity of Tamilஎன்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட
பகுதி,நூலின் பிற்சேர்க்கையில் இணைக்கப்பட்ட பறையர்கள்
திராவிடர்களா?, நீலகிரித் தோடர்கள் திராவிடர்களா? எனும் பகுதி
என்பவையே நீக்கப்பட்ட பகுதிகளாகும். திராவிடர்கள் சூத்திரர்களா என்ற
கருத்துக்கு ஆதரவாக அவர் தமிழர்கள் அனைவர்களையும் ஒன்றாகக்
காணமுனைந்தார். அடுத்த கருத்து திராவிட மொழிகள் அனைத்தும்
பெண்மைத் தன்மை வாய்ந்தனவாக உள்ளன. அவற்றை ருசிக்கலாம்,
படிக்கலாம். ஆனால் அவை வீரியம் குறைந்த மொழிகள் என நிறுவ
முயன்றார். மூன்றாவதாக பறையர் முதலான விளிம்புநிலை மக்களையும்
அவர் திராவிடர் என்ற பதத்தினுள் அடக்க முற்பட்டார்.

இந்தத் தணிக்கை பற்றிக் கூறவந்த கீதா

“பல்கலைக்கழகப் படிப்பில் நீக்கப்பட்ட பகுதிகளை தொகுத்துப்
பார்க்கையில் சில விசயங்கள் தொழிற்படுகின்றன. ஒப்பிலக்கணத்தை
பதிப்பித்தோர் திராவிட அபையாளம் என்பதை குறிப்பிட்ட வகையில்
விளக்க முற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்க
ஆண்டுகளில் 1900 களில் இருந்து 1930 வரை இதனைச்

செய்துள்ளனர். அவர்கள் அவ்வாறு செய்ததற்கான கருத்தியல் அல்லது அரசியல் ரீதியான காரணங்களை நம்மால் அடையாளம் காண முடியுமா என்பதுதான் கேள்வி. நீக்கப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்டு பார்க்கையில் திராவிட அடையாளத்தைக் களங்கப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ள வாதங்களை, கருத்துக்களை அவர்கள் ஒதுக்கியுள்ளனர் என்று சொல்லலாம் (கீதா,வ., : 2008 : 27 – 30),

என்ற முடிவுக்கு வருகின்றார்.

இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகின்றபோது தமிழில் திராவிட, சூத்திர பிரிவினைவாதக் கருத்தியல்களுக்கு கால்டுவெல்லின் நூல் ஒரு வகையில் வழிசமைத்தது எனக் குறிப்பிடலாம்.

IV

கால்டுவெல் ஐயர்தான் திராவிட மொழிகளின் ஆராய்ச்சியின் முன்னோடியா என்ற வினாவும் அண்மைக்காலங்களில் மேலோங்கியுள்ளன. கி.பி. 1816 இல் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் பிரான்ஸிஸ் எல்லீஸ் (Francis Whyte Ellis) என்பவர், பேராசிரியர் A.D. கேம்பல் (A.D. Campbell) என்பவர் எழுதிய தெலுங்குமொழி இலக்கணம் (A Grammar of the Telooogo language) என்னும் நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் ஒரு தனிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்று கூறி, அவற்றிடையேயுள்ள தொடர்பினைச் சுட்டிக்காட்டினார். இவரைத் தொடர்ந்து லாஸர், வில்லியம்கேரி, பேராசிரியர் ஸ்டீவன்ஸன், R.E. ராபர்ட்ஸ், பேராசிரியர் சிமித் ஆகியோர் திராவிட மொழிகள் பற்றித் தனித்தனியே ஆய்வுகளை 1844 இல் இருந்து தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வந்துள்ளனர். எனினும் 1856 இல் கால்டுவெல்லின் நூலை முழுமையான ஆய்வு நூலாக வெளிவந்தது. எனவே, அவரை திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வின் தந்தை எனப் போற்றினர் (ஜான் சாமுவேல்,ஜி., 1996 : 17 – 18).

கால்டுவெல் தனக்கு முன் இவ்வாறான ஆய்வுத்துறையில் ஈடுபட்ட சீகன்பால்குவை ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். எனின், எல்லீசை பல இடங்களில் (முன்னுரையில்) குறிப்பிடுகின்றார். கால்டுவெல்லிற்கு எல்லீஸ் எவ்வாறு உதவினார் என்று ட்ரவுட்மன் என்பவர் விபரிக்கிறார். (பார்க்க : மாற்றுவெளி : 45) ஆயின், கால்டுவெல் எல்லீசைப் பற்றி எழுதும் போது,

“இத்துறையில் முதன்முதல் உடைப்பை ஏற்படுத்தியவர் சென்னையைச் சேர்ந்த எல்லீஸ் ஆவார். அவர் தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியத்தில் புலமை மிக்கவர். காம்பெல் அவர்களின் தெலுங்கு இலக்கண நூலுக்கான முன்னுரையில் சுருக்கமாக ஒப்பியல் ஆய்வை மேற்கொண்டுள்ளார். முன்று திராவிட மொழிகளுக்கு இடையே உள்ள ஒலிக்கூறுகளை ஒப்பிடுகின்றார். இலக்கண அமைப்பை அல்ல.”

என்று குறிப்பிடுகிறார். எல்லீஸ் பற்றிய கால்டுவெல்லின் குறை மதிப்பீடாவே இது அமைகிறது. ஆனால், துரதிஷ்டவசமாக இதுவும் 1875 இல்வந்த பதிப்பில் இடம்பெறவில்லை. எல்லீஸ் எங்கெல்லாம் பிழை விடுகிறார் என நிறுவுவதே கால்டுவெல்லின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. ஆயின், எல்லீஸ் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைக் கண்டறியாமல் இருக்கலாம். ஆனால், திராவிடச் சான்று என்பதை அவர் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே நிரூபித்துவிட்டிருக்கிறார். கால்டுவெல் அவருக்கு உரிய அங்கீகாரத்தைத் தரவில்லை என்று ட்ரவுட்மன் வாதிடுகிறார். கால்டுவெல்லின் நூல்தான் முதன்முதலில் உறுதிப்படுத்தியது என்றுதான் சொல்லலாமே தவிர அவர்தான் இதனை நிறுவினார் என்று சொல்ல முடியாது என்கிறார். மங்கை. (மங்கை, அ., 2008 : 49) அது மாத்திரமன்று புதிய முன்மொழிவொன்றையும் அவர் பதிவுசெய்துள்ளார்.

கால்டுவெல்லின் முக்கிய ஆவணமாக எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் இன்னொன்று மறைக்கப்பட்ட, பறையர் குறித்த ஆய்வு. இந்தச் சூழலில் தமிழ்ச் சமூகம் இதனை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப்போகிறது. தலித் இயக்கங்கள் இதனை எவ்வாறு கையில் எடுக்கும் என்பதைப்

பொறுத்துத்தான் இதன் பொருத்தப்பாடு அமையும். பின்காலனியச் சூழலில் தொழிற்பட்ட கீழைத்தேய வாதத்தை விமர்சன பூர்வமாக எதிர்கொண்டு நாம் எவ்வளவு தூரம் அறிவுலகத்தில் சுயாதீனம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறோம் என்பது தலித்தியம் இவ் ஆய்வைத் தனதாக்கும் விதத்தில் தான் தங்கியுள்ளது.

என்கிறார் அவர். ஆகவே, தலித் இயக்கங்கள் கால்டுவெல்லின் ஆய்வுகள் தொடர்பாக காத்திரமான வாதப்பிரதிவாதங்களை முன்னெடுக்கும்போது மீண்டும் விவாதங்கள் தொடரும்; கால்டுவெல் இன்னொரு தளத்தில் விவாதப் பொருளாதல் கூடும்.

V

நிறைவாக அண்மைக்காலத்துச் செய்தியொன்றை உதாரணங்கூறி இக்கட்டுரையை நிறைவுக்குக் கொண்டுவரலாம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையினர் 2013 இல் நடத்திய தேசிய கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் நு.மான் ஒரு கட்டுரையை வாசித்தார். அதன் பிரதான கரு 'மொழியியல்' என்ற கற்கைத்துறை தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் ஏன் செல்வாக்கு இழந்தது என்பதாக அமைந்தது. அவர், அவ்வாறான வீழ்ச்சிக்கான காரணம் திராவிட, தனித்தமிழ் இயக்க வழிவந்த தமிழ் வெறியர்களின் கடும்போக்கினாலேயே அவ்வாறு நிகழ்நேர்ந்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அதாவது, தமிழ்நாட்டில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து மேலோங்கி வந்த மொழிவழித் தேசியவாதமும் அதன் விளைவான தமிழ் உணர்ச்சியும் மொழிப்பழமைவாதமும் இதற்கு அடிப்படை எனக் கூறலாம் என்றும் தமிழர்களின் அடையாளமாகத் தமிழ் உருவான பின்னர் தமிழ் தெய்வமாகவும் தாயாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டது. தமிழின் தொன்மை, பெருமை, தூய்மை என்பன உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் அதுவே தாய்மொழி என்றும் பேசப்பட்டது எனவும் இத்தகைய மொழி வழிபாட்டுச் சூழலில் மொழி பற்றிய அறிவியலான மொழியியல் வேண்டப்படாமை

ஆச்சரியமான ஒன்றல்ல; இதன் தொடர் வளர்ச்சியாகவே அறிவியல் சார்ந்த மொழியியலும் தமிழ்ச் சூழலில் காலூன்ற முடியவில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார் (நு.'.மான், எம்.ஏ., 2014 : 1 - 8).

இதே கட்டுரை காலச்சுவட்டில் (மார்ச்) 'தமிழ்ப் பகைவரும் தமிழ் வெறியரும்' என்ற தலைப்பில் மீள்பிரசுரமானது. அதற்கு வேங்கடாசலபதியும் பஞ்சாங்கமும் முறையே 'கரையொதுங்கிய திமிங்கிலம்', 'வெறியும் பகையும்' என்ற தலைப்பில் எதிர்வினையாற்றினார்கள். மீண்டும் 'கரையொதுங்கிய திமிங்கிலமும் கண்முடிய பூனைகளும்' என்ற தலைப்பில் நு.'.மான் பதிலளித்தார். நு.'.மானுக்கு ஆதரவாக பேராசிரியர் அண்ணாமலை 'மொழி விருப்பில் மொழியியல் வெறுப்பு' என்ற தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதினார். இந்தக் கருத்தாடல்களின் சாராம்சம் என்னவெனில் மொழியியலின் வீழ்ச்சிக்கு எவ்வாறு தனித்தமிழ்வாதம் அனுசரணையாகியது என்பதும் அதனை மறுப்பதுமேயாகும். இவ்விடத்தில் அறிஞர் கால்டுவெல்லின் கருத்துக்கள் நேரடியாக அல்லாதுவிடினும் ஏதோவொரு வகையில் மறைமுகமாக செல்வாக்குச் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

தொகுத்து நோக்குகிறபோது, கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகள் பற்றிய ஆய்வு எழுந்த காலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்த காலத்திலும் இடையறாத கருத்தாடல்களை நிகழ்த்திய வண்ணமே உள்ளது. காலங்கள் மாறிய போதும் விவாதங்கள் தொடர்கின்றன.

உசாத்துணைகள்

கால்டுவெல், ஆர்.(1992) திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், நான்காம் பதிப்பு, திருமகள் நிலையம் : சென்னை.

கைலாசபதி,க. (1970) அடியும் முடியும்,பாரி நிலையம்: சென்னை.

வேங்கடாசலபதி, ஆ. (1994) திராவிட இயக்கமும் வேளாளரும்,
சவுத் ஏசியன் புக் ஹவுஸ் : சென்னை.

ஜான் சாமுவேல்,ஜி. (1996) திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு, ஆசியவியல்
நிறுவனம் : சென்னை.

Raahavan,V. (1964) **Indological studies in India**, motile banarsidas -
Delhi: Patna : Varanasi.

Rajan,K.(2002)**Archaeology principals and methods**, Mano pathipakam,
Thanjavur.

031403

604460

பல்கலை

உள்ளடக்கம்

1. அபிவிருத்தி குறித்த கருத்தியல்களின் பரிணாம வளர்ச்சி :
எஸ் விஜேசந்திரன்
2. இலங்கைத் தமிழ் சமூகமும் ஆவணமாக்கமும்
ஆர் மகேஸ்வரன், ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி அருளானந்தம்
3. மார்க்ஸிய ஒழுக்கவியல் கருத்தோட்டத்தைக் கட்டமைப்பதில்
மனித இயல்பும் அந்நியமாதம்
எம்.எஸ்.எம். அனஸ் -
4. இஸ்லாமும் மெய்யியலும் ஆய்வுக்கான பூர்வாங்கக்
குறிப்பரைகள்
முனைவர் பி.எம் ஜமாஹிர்
5. ஐரோப்பியரது இந்தியவியல் ஆய்வுகள்
பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்

